

Halkın Günlüğü

YIL: 3 SAYI: 36 1-16 ŞUBAT 1999 FİYATI: 250.000 (KDV DAHİL)

Halkı birleştirmenin en doğru yolu;

seçimleri aktif biçimde boykot etmektir!

Kitlelere parlamento yolunu değil, sistemi yıkıp bunun yerine kendi iktidarlarını kurmanın yolunu göstermeliyiz. Günün görevi teslimiyetçi ve reformist taktik politikaları değil, radikal devrimci çözüm ve politikalar izlemek

olmalıdır. Demokratik halk devrimini geliştirip güçlendirecek şekilde adımlar atmak her devrimcinin ve emekçi halk yığınlarının temel görevidir. Bugünkü baş görev ise seçimleri aktif bir şekilde boykot etmektir...

Karadeniz kızıştı, kızıl kalacak

"Bir Dersim Yetmez Hedef Bir Dersim Olmalı" şiarıyla Karadeniz'de savasan TIKKO peşillerından 3 Ocak günü şehit düşen Metin Çakar dan sonra Bülent Akbaba da 14 Ocak günü, Tokat'ın Turhal ilçesinde şehit düştü

Şehitlerimiz tarihimizin yaratıcısıdır!

Sınırsız, sınırsız ve sınırsız bir dünya yaratmak için, bireysel, bencil çıkarlarını bir kenara itip, faşist zorun devrimci zor ile yıkılacağı bilincini yüklenerek, sınıf mücadelesinin engin derinliklerine kendini bırakanlar, hiçbir amaca bedel ödemesiz varılmayacağını biliyorlardı. Bütün bir yaşamlarına biçim veren, soluk aldıkları her ana damgasını vuran idealleri, bedel istedi... Seve seve ödediler... İnsanca yaşamın olanaklı olduğu yepyeni bir toplumsal hayatı, hiç de gerçekleştirilemez bir düş olmayan o güzel ütopyayı yaratmak için kimi fabrikalardan, kimi tarlalardan, kimi okullardan çıkmıştı mücadelenin inşil-chıkışlı yoluna. Tek bir amaçları vardı... Gelecek yarınları güzel, kalıcı değerler sunmak... O büyük kahramanlar, yiten canlarıyla, yaşamı yeniden yaratmanın ve insanı çoğaltmanın adı oldular. İnsana dair değerleri onları yaratanlar ve onlar paha biçilmez değerler kazandırdılar insanlığa.

Yaşamı yeniden ama insana yakın bir biçimde yaratmak ve yarınları devretmek için dağıtıldığında, pusularda, baskınlarda, idam sehpalarında, işkencehanelerde kanlarıyla bayrağımıza renk verenlerin tek bir dili vardı: **O da proletaryanın diliydi.** Barbara Anna Kistler Alp Dağları'ndan çıkıp gelmişti asi Münzurlara... Ama bir dili vardı... Faşizmi kendi kürsüsünde yargılayan, **"beni ancak Enternasyonal Proletarya yargılar, siz değil"** derken bile aynı dili konuşuyordu. Yine Ermeni milliyetine mensup olan Manuel Demir, Orhan Bakır, Nubar Yalın'da aynı lisanı konuşurlarken bedenlerini top-rağa verdiler. Halkların kardeşliğini yaşamada maddileştiren bu eşsiz kahramanlar, 1920'lerde sınıf bilinçli proletaryanın bayrağını ülkemiz topraklarında ilk kez dalgalandıran Mustafa Suphi'lerle başlayan devrimle karşı-devrim arasındaki amansız çatışmalarda şehit düşenlerden birkaçıdır.

Türkiye Devrim Tarihi, eşsiz kahramanlar yarattı... Bu insanları kahraman kılan neydi? Bu eşsiz insanları kahraman kılan, haklı savaşımızda neye hizmet ettiklerini bilerek, kanlarıyla, canlarıyla yaptıkları yarattıkları eylemleridir. Özcesi; bir kahramanın varlığını, sadece ve sadece sınıf savaşımı içinde yaptıkları eylemler ortaya koyar. Kahramanları örneklemek için ne Latin Amerika'ya, ne Sovyetler'e, ne de Çin'e gitmemize gerek vardır. Ülkemizdeki örnekler yeterde artar bile.

Neydi eylemleri, Ölüm Oruçlarında hücre hücre ölmek, son memisine kadar savaşırken, düşmanın eline geçeceğini bildiği için silahını kırıp, üzerinde bulunan bombanın pimini çekerek bedenini parçalamak; yoldaşlarının kurtulması için, faşizmin alçak kurşunlarına kendini siper etmek; ve yine, zorbaların işkencehanelerinde ser verip, sır vermeyerek devrimci onuru korumaktır.

Proletarya Partisi, kuruluşundan günümüze kadar, başta kurucu önderi, başkomutanı İbrahim Kaypakkaya olmak üzere, dört genel sekreterini, onlarca kadro ve üyesini, yüzlerce savaşçısını, sempo-tizanını, taraftarını haklı savaşımızda şehit vermiştir/verecektir de. Komünist Partisi'nin 1978 yılında gerçekleştirdiği 1. Parti Konferansı'nda almış olduğu kararlardan biri de, Ocak ayının son haftasının Parti Şehitlerini Anma Haftası ilan edilmesiydi. Yirmi yıl önce Öncümüzün aldığı bu karar doğrultusunda şehitlerimizin onemini daha iyi bir şekilde anlamaya ve anlarını gerçekleştirdiğimiz eylem ve etkinliklerle yaşatmaya çalışıyoruz. Peki bugün biz, şehitlerimize yeterince layık olabiliyor muyuz?

Sürekli, **"şehitlerimizi kavratalım, anılarını yaşatalım"** diyoruz. Şehitlerimizi kavramak ve anlamak, Ocak ayı geldiğinde görsel ve yazımsal anlamda bir şeyler yapmak mıdır? Veya sadece, şehit

düşükleri gün geldiğinde, mezarlarının başına gidip ziyaret etmek midir? Ya da gazetelere, dergilere ilan mı vermektir? Hayır... Bunlar tamamen tali olan yanlardır. Esas olan, onların olumlu ve olumsuz yanlarını değerlendirip dersler çıkararak, kanlarıyla yazdıkları tarihimize kanımızı katarak iktidara yürümektir. Aksi halde yaptıklarımız, kuru gözyaşı dökmekten, nostalji yapmaktan ya da "dostlar pazarda görün" anlayışından öte bir anlam taşımaz. Bu eylemler ve etkinlikler, mücadelenin geneli içinde düşünüldüğünde ancak anlamlı olur.

Yıllardır halkımızı iligine kadar sömüren, soyan, Kürt ulusunun üzerinde milli zulmü eksik etmeyen, en ufak bir muhalif ses çıktığında insanları işkence tezgâhlarından geçiren akademik-demokratik hakları için sokağa dökülen öğrencilerin kafalarında coplar parçalayan, devrimci-demokrat insanları haksızlıklara karşı mücadele ettiklerinden dolayı yıllarca esir kamplarında tutan ve bütün çıplaklığıyla Susurluk'ta pisliği ortaya serilen faşist Türk devletinin tüm kurumlarına saldıran, aman vermeyerek şehitlerimizi anar ve onlara layık oluruz. Bedenen aramızdan ayrılanlar, faşist saldırılara göğüs germek için kendilerini feda ettiler. Eğer yaşasaydılar, faşist saldırılara karşı kendilerini seve seve yine feda ederlerdi. Belirtmek istediğimiz de budur. Şehitlerimizi anmak; molotof kokteyllerine kinimizi katarak, düşmanın tüm kurumlarını ateşe vermektir. Şehitlerimizi anmak; dağıtıldığında, silahların gölgesinde gerilla gücüne güç katmaktır. Şehitlerimizi anmak; ideolojik olarak anıp siyasallaşmak ve yeni tip insan yaratarak, kitlelere parti politikasını götürmede öncülük etmektir. Şehitlerimizi anmak, kitleleri Proletarya Partisi'nin birer savunucusu, militanı haline getirmektir. Ancak bu şekilde şehitlerimizi kavrayıp anabiliriz. Onların mücadele bayrağını donuklarda dalgalandırabiliriz.

Peki bugün pratikte ne derece buna uygun davranılıyor? Yanbaşımızda yaşanan bazı olgular, bu konuda ciddiyetle düşünmemizi gerektiriyor. Çünkü, hepimiz şu veya bu şekilde, birebir bu olgulara tanık oluyoruz. Yeni tanıştığımız bir aile, yıllarca parti içinde faaliyette bulunmuş ve daha sonra da şehit düşmüş, bir yoldaşımızın yakınları çıkıyor. Aile ile konuştuğumuzda, kendileriyle yeterince ilgilenmediğimizi öğreniyoruz. İşte pratiğimiz... Bilindiği gibi, Partimizin saflarına katılan çoğu yoldaşın ailesinin gelir düzeyinin iyi olmadığı bir gerçekliktir. Ki, bunun yansıması olarak da faşizmin sömürüsüne karşı mücadeleye katılan yoldaşlar, sadece ailelerinin çıkarlarını düşünmeyip, tüm halkın çıkarlarını düşünerek parti saflarında yer almışlardır. Bu yüzden, şehit ailelerimizin çoğunun durumu içler acısıdır. Zaten şehit ailelerimiz, bu nedenden dolayı maddi bir şey beklemedikleri gibi reddediyorlar. Bekledikleri tek şey, onlarla ilgilenilmesidir. Çünkü, çocuklarının arkadaşları, yoldaşları olduğumuz için bize değer veriyorlar. Yeri geldimi de bize kucak açıyor ve ellerinden geleni yapıyorlar. Eğer "şehit ailelerimiz bizim değerlerimizdir" diyorsak, bunun pratikteki yansımasını da göstermemiz gerekir. Onlar sadece şehit yoldaşlarımızın yakınları oldukları için değil, aynı zamanda devrimimizin birer taşıyıcısı ve nesnel olarak "yakınımız" oldukları için de değerlerimizdir. Bu aileler kendileriyle yeterince ilgilenilmediğinden yakınıyorlarsa, önceki tezimize bundan daha iyi bir açıklama olabilir mi? Yoldaşlarımızın aileleri ile yeterince ilgilenmeyen anlayış sahipleri öyle görünüyor ki, kavrayışsızlığı kavramak olarak algılıyorlar. Bunu böyle gördüğümüz için de, öncekiler vermemiz gereken kendimizi kavramaktır. Ne gıcunalım ne de of'layıp-puh'layalım, ne yazık ki pratiğimiz budur.

Şehitlerimizden devraldığımız bu tarihe sahip çıkarak, ardılarımıza bırakacağımız mevzilerimizi sağlamlaştırmak, iyi bir aktivist olmak, halka öncülük yapmak, ancak ve ancak onları kavramaktan geçer.

ÜMRANIYE ESİR KAMPI

TKP(ML) DAVA TUTSAKLARI

Bir gün mutlaka başaracağız!

26 Ocak 1999 Salı günü bayanlar koğuşundaki özgürlük eylemi girişimimiz, düşman faaliyetleri sonucu açığa çıkarılmıştır.

Büyük bir özveri ve emekle orülen özgürlüğümüz engellenmiştir. Ancak beyinlerimizdeki özgürlük tutkusunu hiç bir güç bugüne kadar engelleyemedi, bundan sonra da engelleyemeyecektir. Tutsaklıkta özgürlüğü yaşamak, irade savaşının kazanılmasına bağlıdır. Bu irade savaşında hiç bir zaman kaybedilmemiştir. Tıpkı bugün olduğu gibi, devrimci irade ve kararlılık bütün imkansızlıkların üstesinden gelerek göstermiştir gücünü.

Özgürlük eylemi girişimimizi sıcak sa-

vaşın içindeki yerimizi alarak taçlandırma arzusundaydık. Savaşın zindanlar cephesinden sıcak savaş alanlarına koşmadık helki, ama bizi kavgadan koparacak hiç bir gücün olmadığını, olamayacağını ve özgürlük tutkumuzu bir kez daha haykırdık. Bu tutkumuzu ta ki zaferle sonuçlanana kadar umutla ve bu bilinçle **"Bir Gün Mutlaka Başaracağız"** diyerek haykırmaya devam edeceğiz. **"Özgürlük Ellerimizde"** şiarı rehberimiz olacak.

Emek ve çabalarımızın yarattığı en güzel değerlerden biri olan, devrimci dostluk ve dayanışma siperine bir tuğla daha örülmüştür.

Özgürlüğümüzü engelleyenler, suç işlemenin bir bedeli olduğunu bilerek

yaşamak zorundadır. Suçlarını devam ettirmek isteyenler bu bedeli göze alıyorlar demektir.

"Özgürlüğümüzü engelleyenler" boşuna sevinmeyin. Bizi, hiç bir şekilde bu tutkumuzdan vazgeçiremeyeceksiniz. Ölüm pahasına, her fırsatta bu hakkımızı kullanmaktan geri durmayacağız. Zindan duvarlarını aşarak özgürlüğümüzü mutlaka kazanacağız. Savaşın sıcak alanlarına koşacağız...

"Bir Gün Mutlaka" andımıza sadık kalacak, kazanan biz olacağız.

YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!

YAŞASIN ÖZGÜRLÜK EYLEMİZİ!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki DHKP-C, TKP, TKP(ML), TKB Tutsakları

Teşekkürler

Gazetemiz ile dayanışmada bulunmak amacıyla Bremen Kültür Merkezi 500 Mark, C+Ş Şirketi çalışanları 2000 Mark ve 2 kamera ile 1 cep telefonu, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki TKP(ML) dava tutsakları ise 100 milyon lira bağışta bulunmuştur. Göstermiş oldukları duyarlılıktan dolayı kendilerine teşekkür ederiz ●

Halkı birleştirmenin en doğru yolu;

seçimleri aktif biçimde boykot etmektir!

Halkın sınıfların 28 Şubat kararlarıyla koşturuk şekilde önlerine merkezi görev koydukları "devleti yeniden yapılandırma" plan ve projesi, uzun vadeli kurtarıcı bir politika olarak güncelliğini korumaktadır. Hemde tüm hızıyla, Öyleki, ekonomiden siyasi, askeri ve kültürel alanlara kadar uygulanacak bütün politikalar 28 Şubat kararları doğrultusunda belirlenmektedir. Aksi hareket edildiğinde MGK hemen devreye girip ya bunların işini bitirmekte, ya da değişik yöntemlerle tüm temel politikaları kendisine uyumlu hale getirmeye çalışmaktadır. Devlet cephesinde bundan başka bir seçenekte bulunmamaktadır.

28 Şubat'tan bu yana yaklaşık iki yıl geçti. Bu süreç zarfında 28 Şubat kararlarının hepsinin uygulandığını iddia etmek abartılı bir yaklaşımdır. 28 Şubat plan ve projelerinin bugüne kadar tümüyle uygulanmadığı ortadadır. Halkın sınıflar ve onların baş taşeronu durumundaki MGK'nın hazırlayıp topluma giydirmeye çalıştığı bu kararların tümüyle uygulanmamasının başlıca iki nedeni vardır. Bunlardan birincisi; istikrarlı ve aynı zamanda güçlü bir hükümet iradesinin olmamasıdır. İkincisi ise Kürt sorununun gün geçtikçe hem ulusal, hem de uluslararası bir boyut kazanarak daha bir güncelleşmesi gerçekliğidir. Halkın sınıfları zor durumda bırakan bu iki siyasal olguyu egemen-sömürücülerin kendileri de kabul etmektedir. Her iki durumda siyasi istikrarsızlığın kendisidir. Çünkü bir devletin kendi resmi politikasını uygulayabilmesi için, özellikle mevcut parlamento maskeli faşizm koşullarında güçlü ve istikrarlı bir hükümet şarttır. Son '95 seçimleri ve arkasından ortaya çıkan tablo hiçbir partinin tek başına veya iki partinin birlikte koalisyon hükümeti kuramayacaklarını göstermiştir. Dahası, dört yıl dolmadan neredeyse beş hükümet kurulup dağılmıştır. Siyasi bir iradenin bu derece zayıf olduğu bir yerde, elbetteki 28 Şubat kararlarını uygulama şansı da fazla olamaz.

Siyasi istikrarsızlığın böylesine belirgin ve üst boyutta seyrettiği, özellikle de son bir yıldır "istikrarlı bir siyasi irade oluşturmak" için erken genel seçim tartışmaları gündeme sokuldu. Ve nihayetinde de '98 Haziran'ın da seçim kararı aldılar. Devrimci politikayla yakından ilgilenen herkes erken seçim işaretinin direkt olarak MGK'dan verildiğini bilir. Aynı şekilde, bu seçimlerin MGK yönlendirmesi altında geçeceğini de gerek Demirel'in söylemlerinden, gerekse devletin DSP ve ANAP'a biçtiği misyondan anlayabilir. Görünen odur ki MGK, bu seçim zeminini ve sonuçlarını 28 Şubat kararlarını devam ettirecek güvenilir iki parti olan DSP ve ANAP üzerinden uygulamaya çalışacaktır. Bu iki partide mevcut koşullarda MGK'nın kararlarını uygulamak için biçilmiş kaftandır. Demirel'in "halkımız sizin uzun yıllardır memleket için yaptıklarınızı elbette unutmayacak" diyerek açıktan Ecevit lehi-

ne konuşması, DSP'nin 18 Nisan sonrası kurulacak ilk hükümet partisi olacağını gösteriyor. Seçmeni devlet ağıyla yönlendirmeye çalışan Demirel bunu yapmak zorundadır. Çünkü Ecevit ve partisi mevcut düzen partileri içerisinde kitleler nezdinde en az teşhir olanı durumundadır. ANAP ve DSP üzerinden seçmeni yönlendirip gerek 28 Şubat kararlarını uygulamak, gerekse 21. yüzyıla hazırlıksız girmek için binbir hile ve oyun tezgahlamaktadır devlet. Daha şimdiden CHP, DYP ve FP'ye DSP ve ANAP'ı güçlendirmek için çeşitli biçimde operasyonlar çekilmektedir. Bu partilerden kimi milletvekilleri ve devletin öne çıkmış bürokratları bu iki partiye doğru kanallı edilmektedir. Bu taktiklerin ve politikaların hepsinin 28 Şubat, bir diğer deyişle "yeniden yapılandırma" endeksli politikalar olduğu açıktır.

Bu politikaların önemli bir aygıtının Kürt düşmanlığı üzerine kurulduğu ortadadır. Bir Ecevit ve partisinin öne çıkartılması, en azından yakın vade açısından Kürtler için dar ulusal haklar anlamında da olsa iyi değil, çünkü devletin daha saldırgan davranacağını ve şiddet politikasına ağırlık vereceğini gösteriyor. Ecevit ve partisinin Kürt sorunu ve Misak-ı Milli'lik konusunda MHP'yi aratmayacak şekilde ırkçı ve şoven olduğunu tartışmaya bile gerek yoktur. Evet devlet ve kurumları, parlamento ve onun bileşimiyle oluşan hükümet olmadan da işliyor. Bütün parlamentoların (hangi ülkede olursa olsun) nitelik ve misyonu aynıdır. Hepsinin egemen-sömürücü sınıfların gerçek yüzünü halktan gizlemek için takıldıkları birer maskedir. Ki gerek hükümet ve gerekse parlamento tarafından yasallaştırılan önemli politika ve kararların hepsi de perde arkasındaki güçlerce alınmaktadır. Türkiye'de bu karar merkezinin başı TUSİAD üyesi kompradorlar ve MGK'nın kendisidir. Parlamento MGK'nın noten, hükümet ise emirlerdir diye belirleme yapmak geleceğin hükümetinin ne ve kim için kurulacağını ortaya koymaktadır. Parlamento ile hükümetlerin nitelik ve misyonu doğru bir şekilde kavrandıktan sonra, gelecekte kurulacak hükümetlere hangi misyonun verileceği de kendiliğinden kolayca anlaşılır olur.

Peki o zaman geleceğin hükümeti nasıl olacaktır? Bu hükümetin 28 Şubat kararlarını yerine getirecek bir savaş hükümeti olacağı açıktır. Yaklaşık 15 yıldır hangi parti mevcut devlet politikasını daha fazla somunu, şiddet ve baskıyla yerine getiriyorsa, onlara ikinci bir hükümet kurma şansı verilmektedir. Bugün de gerek ekonomik ve gerekse siyasi alandaki mevcut krizi asgari düzeyde de olsa giderecek, 28 Şubat kararlarını uygulayıp/uygulatacak yeni bir savaş hükümetinin adı kuvvetle muhtemeldir. DSP-ANAP koalisyonu olacaktır. Hiçbir partinin tek başına hükümeti kuracak parlamenter sayısına ulaşma şansı yoktur.

TUSİAD ve MGK'nın emirleri yeni savaş hükümetinin baş çelişkisi Kürt ulusal kurtuluş hareketi başla olmak üzere toplumsal kurtuluş hareketleri ve geniş halk yığınları olacaktır. Kürtlerin kimliklerinden (mevcut ulusal bilinçlerinden) soysuzlaştırılması için daha fazla asimilasyon politikası güdülecektir. Ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi veren örgütler olan gerilla savaşını yürütenler, askeri savaşın baş hedefi durumuna sokularak imha hareketine girişilecektir. 28 Şubat kararları bunu emrediyor. DTP Genel Başkanı Cindoruk'un "28 Şubat kararlarını hükümet programı olarak benimseyen partiler hükümete talip olmalıdır" söylemi tam da yeni hükümetin daha vahşi bir savaş hükümeti ve onu yönlendiren iradenin daha da faşist ve ırkçı olduğu/olacağı gerçekliğini ifade etmektedir. Sömürü, baskı ve katliamları pervasızca yaşandığı, ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşlarının şiddetini artırarak sürdürüldüğü bir yerde, kurulacak hükümetlerin daha gaddar politikalar uygulamaktan başka seçeneği de yoktur.

Devlet bu seçimlere çok büyük bir misyon yüklemiş durumdadır. Karşı-devrimin bir kısım besleme yazar-çizeri bu seçimlere ve arkasından kurulacak hükümetlere büyük misyon biçmektedir. Diğer bir kısım yazar ve çizer ise ne bu seçimlere, ne de arkasından işbaşına getirilecek olan savaş hükümetlerine karşı pek umutlu bakmamaktadır. Halk ise mevcut parlamentoya güvensiz bir şekilde sesini yükseltmektedir. Ancak burada eksik ve yetersiz olan çok önemli bir şey var; o da bu halkın doğru bir önderlikten yoksun bulunmasıdır. Yoksa devrimin objektif koşulları oldukça devrimin lehinedir. Komünist partisi ile radikal politik örgütlerin subjektif olarak zayıflıkları, devrim için objektif koşulların elverişli bulunduğu bu seçim döneminden olabildiğince yararlanmalarını engelleyecektir elbette. Ancak bu, yani subjektif olarak güçsüz, bulunmamız, seçimleri boykot taktikimizin yanlış bir politika olduğunu göstermez. Tam tersine, devrimin objektif koşullarının devrim için çok elverişli şartlar sunduğu bir durumda kalıp bu seçim zeminini boykot olarak kullanmak yerine kitleleri sandık başına çağırarak, parlamentonun kuynuğuna takmaktır. Üstelik yığınların önemli bir oranının parlamentoya güvenlerini yitirdiğini devletin has usak basını ve yazarlarda ortaya koymaktadır.

Bir hareketin subjektif olarak güçsüzlüğü doğru taktik politika belirlemesinin önünde engel teşkil etmez/etmemelidir. Asıl olan bu doğru politikayı uygun örgütsel araç ve yöntemlerle devreye sokmaktır. Fki gücümüz az olabilir, ama bu doğrulardan vazgeçeceğimiz anlamına gelmez. Biz kitlelere yanlış değil doğruyu göstermek zorundayız. Onların devrime giden yolda bu seçim zemininde bir çıkartma varsa, o da seçimleri boykot etmektir. Hemde aktif boykot yaparak. Halkın gerçek devrimci birlik ihtiyacı ve onu zengin-

leştirmenin yolu da buradan geçer. Yoksa EMEP Partisi'nin dediği gibi "halkın birlik ihtiyacı HADEP-EMEP ve ÖDP'ın" biraraya gelerek bir seçim ittifakı kurmasıyla sağlanamaz. Bununla verilse verilse mevcut diktatörlüğe ve geleceğin hükümetine ezilen yığınlar da bir uzlaşmacılık ve teslimiyetçilik yaratılması çağrısı verilir.

Seçim sisteminin dahi bu kadar adaletsiz olduğu bir dönemde kalkıp kitleleri sandık başına çağırarak, buda yetmiyormuş gibi bir seçim bloku oluşturmak ve "halkın birlik ihtiyacına yanıt verir" diyerek bir belirlenmede bulunmak, devrimci çözümün değil, düzenli uzlaşmacılığın kapılarını daha fazla aralamaktan başka bir amaçla hizmet etmez. Bu, umudu büyütmeyen değil, umutsuzluğu ve karamsarlığı çağırısıdır. Birlik ihtiyacının yanıtı; bu köhnemiş ve çürümüş sistemin her türlü pisliğini örtmeye çalışan parlamentarist anlayış sahiplerini ve parlamento kapılarını aralama çabası içinde olanları bugün her zamankinden daha çok eleştirmek ve teşhirini yapmaktır. Yığınların bilinçlerini sandık başına çağırarak karartmaya hiç kimsenin hakkı olamaz. Bunun adı ister küçük burjuva reformizmi olsun, isterse ulusal kimlikli hareketler olsun farketmez. Hepsinin de çıkacağı kapı aynıdır; sisteme hizmettir, ezilen emekçilerin politik bilinçlerini karartmaktır. Seçim zeminindeki uzlaşmacı-teslimiyetçi-reformist taktiklerin her zamankinden daha çok devrime zararlı olduğunu bilinçlerden asla çıkarmamalıyız. Kendi gerçek gücümüzü ve enerjimizi sandık başında değil, sandıkları ve bu seçim dönemini düşmana ve onun partilerine karşı bir savaş alanına çevirerek göstermeliyiz. Kürt emekçisinin gerçek ve kalıcı gücü ancak böyle ifadelendirilir. Türk emekçisinin gerçek gücü ve KÜRT-TÜRK emekçilerinin kardeşlik duygularının daha fazla pekişmesinin yolu sandık başında değil, savaş meydanlarında sağlanır. Onlara umut olmak, onları düzenin sınırları içerisinde politika yapmaya hapsedmekle sağlanmaz. Onların gerçek kurtuluşları ancak devletin tüm kurum ve kuruluşlarından köklü bir şekilde kopuşu sağlayacak zora dayalı devrimle olur. Bunun adı da Demokratik Halk Devrimi'dir.

Kitlelere parlamento yolunu değil, sistemi yıkıp bunun yerine kendi iktidarlarını kurmanın yolunu göstermeliyiz. Aksi anlayış ve pratiklerle niyet ne olursa olsun devrimin değil karşı-devrimin değirmenine su taşınır. Geleceğin azgın ve barbar savaş hükümetine dayalıda olsa güç ve destek sunarız. Günün görevi teslimiyetçi ve reformist taktik politikalar değil, radikal devrimci çözüm ve politikalar izlemek olmalıdır. Teslimiyet değil saldırı, uzlaşmacılık değil devrimci radikal politikalarla ısrar bizi zafere adım adım yaklaştırır. Demokratik Halk Devrimi'ni geliştirip güçlendirecek şekilde adımlar atmak her devrimcinin ve emekçi halk yığınlarının temel görevidir. Bugünkü baş görev ise sandıkları aktif bir şekilde boykot etmektir. ●

Karadeniz kızıştı, kızıl kalacak!

Halkın Günlüğü/İstanbul: TKP(ML) önderliğinde savaşan TIKKO gerillalarıyla devlet güçleri arasında 14 Ocak Perşembe günü Tokat ili Turhal ilçesi kırsal alanında çatışma çıktı. Devlet güçlerinin attığı pusu sonucu çıkan çatışmada Bülent Akbaba isimli TIKKO gerillası şehit düştü.

Bülent Akbaba'nın cenazesini 22 Ocak Cuma günü Tokat'tan almaya giden ailesi, yakınları ve avukatı, dönüşte saat 22:30 sularında İstanbul Anadolu ilçelerinde özel tim, çevik kuvvet, sivil ve resmi polisler tarafından durduruldu. Akbaba'nın vasiyeti gereği Gazi Mezarlığı'na gömülmek istenen cenaze kolluk güçleri tarafından zorla kaçırılarak Küçükçekmece'de bulunan Kanarya Mezarlığı'nda 24 Ocak günü saat 03:00'de defnedildi.

Bunun üzerine 23 Ocak Cumartesi günü arkadaşları ve yoldaşları tarafından temsili bir cenaze töreni düzenlendi.

Gazi Cem Evi önünde saat 12:30'da, "Bülent Akbaba ölümsüzdür TKP(ML) TIKKO", "Şehitler yaşıyor MLKP savaşıyor MLKP", "Devrimciler öldü. Yaşasın devrim TIKB", "Bülent Akbaba ölümsüzdür EHB" pankartları ve Baklar ve Özgürlükler Platformunun hazırlanmış olduğu çelenk etrafında toplanan yaklaşık 750 kişi, saat 13:30 sularında yürüyüşe geçerek Bülent Akbaba'nın evinin önüne geldi. Burada Akbaba'nın kız kardeşi bir konuşma yaptı. Konuşmasında, "Sevgili arkadaşlar hepimizi burada görmekten mutluluk duyuyorum. Cenazemizi verilmeli. Onun istediği tarzda gömmemeli, onun istediği Gazi Mahallesi'ne gömmelidir. Fakat faşistler aldılar elimizden ama ne pahasına olursa olsun O'nun cenazesi Gazi Mahallesi'ne gelecektir. Ben yemin ediyorum ki O benim kardeşim değil, O benim yoldaşımdır" dedi. Kız kardeşinin konuşmasının ardından kitle, "Bülent yoldaş ölümsüzdür" ve "Yaşasın Partimiz TKP(ML)" sloganlarını haykırarak Gazi Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geç

ti. Gazi Mezarlığı'nda, 10.12.1994'te Mazgirt'in Kızı (Elyazı) köyü mevkinde TKP(ML)-TIKKO gerillaları ile beyaz ordu güçleri arasında çıkan çatışma sonrasında şehit düşen 10 TIKKO gerillasından biri ve Bülent'in abisi olan Murat Akbaba'nın mezarı ziyaret edildi.

TKP(ML)'nin ilan ettiği Parti Şehitlerini Anma Haftasında toprağa verilmesi bizim açımızdan ayrıca büyük bir önem taşımaktadır. Biz biliyoruz ki, Partimiz TKP(ML) bugüne kadar vermiş olduğu 600'e yakın şehidini nasıl kavgasında yaşattıysa, bundan sonra da Bülent yolda-

ş bir patlamaya dönüşecektir Şehit düşen yoldaşlarımız bir kıvılcım olarak volkana dönüşerek zehabı sürülerinin iktidarlarmızı tuzla buz edecektir. Bundandır ki, izin vermediler, kaçırıldılar ama yanılıyorlar. "Kavgamızda yaşıyor, yaşatacağız.", Devrim şehitleri ölümsüzdür, yaşasın Partimiz TKP(ML), önderliğindeki TIKKO-TMLGB"

Konuşmanın bitimi ile birlikte kitle, "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganını haykardı. Cenaze töreninde bulunan bir ana ise sisteme olan kinini ve şehitlere olan sadakasını şöyle dile getirdi:

"Biz anayız, öfkemiz hiç bir zaman yenilmiyor. Faşistler edemiyorlarki bizi jensinler. Faşistler yolda, dağda yavrularımızı alıp katediyorlar. Cenazelerimizi kaçırırlar. Ama bizi yenemiyorlar, biz içimizdeki öfkemizle faşistleri yeniyoruz. Öfkemiz çok büyüktür, çok ağırdır. Onlar bizden korkuyorlar, cenazelerimizden korkuyorlar, bizim yaşlı analarımızdan korkuyorlar. Biz hiç kimseden korkmuyoruz, kanımız, canımız hepsi bu yola kurbandır." Ananın konuşmasının bitmesiyle, "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganını haykıran kitle Cem Evi'ne doğru tekrar yürüyüşe geçerek, Cem Evi önünde dağıldı.

Bülent Akbaba'nın temsili cenaze töreninde sık sık şu sloganlar haykırıldı; "Ağa-Patron devletini yıkacağız, halk iktidarını kuracağız", "Devrim-Tokat-Erzincan savaşıyor Partizan", "İbo-Haydar Zülfiyar namıdadır iktidar", "İbo yaşıyor TIKKO savaşıyor", "Yaşasın Partimiz TKP(ML)", "Marx, Lenin, Mao önderimiz İbo, savaşıyor TIKKO", "Bülent yoldaş yaşıyor, TIKKO savaşıyor", "Parti şehitleri ölümsüzdür", "Bülent yoldaş ölümsüzdür", "Karadeniz faşizme mezar olacak", "Karadeniz kızıldır kızıl kalacak", "Bülent'in katili patron-ağa devleti", "Bülent yoldaş ölümsüzdür, ölümsüz kalacak." ●

Özelde TKP(ML), genelde tüm devrim şehitleri adına yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından, Bülent Akbaba'nın kısa öz geçmişi anlatan bir metin okundu. Metnin ardından Bülent Akbaba'nın bir yoldaşı yaptığı açıklamada şunları belirtti: "Bülent'in yoldaşları olarak, bugün yoldaşımızın cenazesinin buraya getirilmiş olmamasına rağmen, temsilen yapmış olduğumuz bu törende; Bülent yoldaş bilincimizde, yürüğümüzde ve kavgamızda yaşatacağız. Özellikle Bülent yoldaşın Partimiz

ş ve yoldaşlarımızın yaşatacağı ve yaşatacağız. Buna bütün halkımız tüm benliği ile güvenmelidir. Biliyorsunuz ülkemizde özellikle MGK'nın başını çektiği hakim sınıflar tüm halk muhalefetine bastırmak için büyük bir terör ve sindirme hareketi geliştiriyorlar. Elbetteki bu korkularının ürünüdür. İşte bugün yoldaşımıza karşı son görevimizi yerine getirmemizi istemelerinin temel nedeni de budur. Cenazelerimizden de korkuyorlar. Çünkü biliyorlarki halkın içten içe gelen o homurtuları

YOLDAŞLARINDAN BÜLENT İÇİN KORSAN GÖSTERİ

14 Ocak 1999 tarihinde Tokat'ın Turhal ilçesinde şehit düşen TKP(ML)-TIKKO gerillası Bülent Akbaba'yı anmak amacı ile yoldaşları tarafından bir eylem gerçekleştirildi. "Kuşkusuz Altıncağ yolunda şehit düşen yoldaşımızı anmak savaşımdır. Onları bu özelliklerinden ayırıp anmayı düşünmek kendimizi tatmin etmekten başka birşey olamaz" diyen militanlar tarafından Bülent Akbaba'yı anmak için 25 Ocak günü bir korsan gösteri yapıldı.

Gazi Mahallesi İsmet Paşa Caddesi üzerindeki Toplum Dispanseri önünde saat 20:15'te gerçekleştirilen korsan gösteride cadde, TKP(ML) militanları tarafından molotof kokteyli atılarak trafiğe kapatıldı. Daha sonra 3 ayrı noktadan havaya toplam 10 el ateş edildi. Eylem esna-

sında defalarca, "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın partimiz TKP(ML)", "Bülent Yoldaş ölümsüzdür", "Karadeniz, Kızıldeniz olacak" sloganları atıldı. Alana "Bülent Akbaba yoldaş ölümsüzdür" yazılı, TKP(ML)-TIKKO imzalı pan-

kart asıldı.

Kahvelerden ve evlerden bakan halk eylemi ilgi ile seyretti. Caddeyi kızıl kurşunlar ve molotof kokteyllerle kızıştıran militanlar kayıp vermeden eylem alanından çekil-

diler. Militanlar çekildikten kısa bir süre sonra eylem alanına gelen polis bölgeye operasyon düzenledi ancak hiçbir başarı elde edemedi.

Öte yandan Alibeyköy'de TKP(ML)-TMLGB militanları tarafından 24 Ocak pazartesi günü, "Parti Şehitlerini Anma Haftası" nedeniyle, "Ali Haydar yaşıyor, TIKKO savaşıyor", "Parti şehitleri ölümsüzdür", "Bülent Akbaba yoldaş ölümsüzdür", "Metin Çakar yoldaş ölümsüzdür" yazılı, TKP(ML)-TMLGB imzalı pankartlar asılırken, aynı içerikli ve "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Ocak ayı şehitleri ölümsüzdür", "Metin Çakar yoldaş yaşıyor TIKKO savaşıyor", "İbrahim'in katili patron-ağa devleti" şeklinde yoğun yazılmalardan yapıldığı öğrenildi. ●

Yoldaşları ve iş arkadaşları Bülent'i anlattılar

✓ Ben Bülent ile 4-5 yıl önce bazı arkadaşları sayesinde tanıştım. O zaman yaş itibarıyla de kuçuktu. O dönemde abisi Murat Akbaba şehit düşmüştü.

Derya Akyol'un cenaze töreni sırasında beraber yakalanmıştık. Yanımızda başka arkadaşlar da vardı. Biz, o günün akşamında nezarethanede beraber kaldık. Daha sonra serbest bırakıldık. Bülent ilk defa o zaman gözaltına alınmıştı. Yakalanma esnasında polislin şiddetine maruz kaldı. Tavrı gerçek anlamda olumluydu. O süreçte bazı yetersizlikleri olmasına rağmen, eksikliklerini görebilen ve aşma yolunda çaba sarfeden bir yapıya sahipti.

✓ Bülent arkadaş ile 3-4 yıl önce tanıştım. Kendisi gerçekten örnek alınabilecek bir insandı. Yaşamın her alanında mücadele etmesini ve pratik yaşamı seven bir insandı. Belki teorik olarak kendini fazla geliştirememişti ama gerçekten içinde iyi duyguları olan bir insandı. İnsanları zaafatlar çok azdı. Mesela kahveye gitmezdi, gidenleri de sevmezdi ve eleştirirdi. Düzenin en büyük silahlarından biri olan televizyon ve futbol gibi kahvehanelerin de insanları yoldan getirmek için olduğuna söylerdi. İnsanlığın tabiki zaafatları vardı. Bülent arkadaş hatırladığım kadarıyla aktif mücadeleye 18-19 yaşlarında başlamıştı. Hiçbir yere bağlı kalmazdı, gitdiği işyerlerinde insanlarla konuşurdu, sistemin tehşirini yapardı. Yani ezildiğimizi, onurlu bir yaşam sürmemizin koşullarını anlatırdı, mücadele biçimini anlatırdı. Absinden de çok etkilenmişti. Murat Akbaba'yı da tanurdım, aynı yerde çalışmıştık. Kendisine olan bir hayranlığım vardı. Çok özel ve değerli bir insandı. Onu anlatmaya kelimeler yetmiyor. Köyden gelirken mutlaka dağa gideceğini, bu uğurda öleceğini söylerdi. Bugün benim belli bir takım şeylere sempati varsa O'nun gibi insanlar şayesindedir. Bülent arkadaş da gerçekten o konuda çok iyiydi, abisinin yerini pek aramıyordu. Sistemin silahlı mücadeleyle yıkılacağını ve devrimin silahlı mücadeleyle gerçekleşeceğini söylerdi. Ki tezlerinde haklıydı. Faşizmin lafla yıkılmayacağını, zorun zorla yenileceğini anlatırdı. Tabi bunları anlatır iken altını doldururdu. O konuda elinden geleni yaptı ve insanları eğitiledi.

✓ Bülent arkadaş yaklaşık 4 yıldır tanurum. Bülent ile aynı fabrikanın farklı bölümlerinde çalıştık. Yanımızda sık sık gelip konuşurdu. Sonra başka bir sentte iş buldu ve orada çalışmaya başladı. Bülent ile yine görüşüyorduk. Anasıra kitap getirirdi. Görüşüğümüz zaman sürekli birşeyler öğretiyordu. Birçok insan tanurdım, fakat Bülent bunlardan farklıydı. Bu yolda O'nun gibisini hiç tanımam. Gerçek anlamda her konuda net, mücadeleci ve hareketli bir insandı. Hiç kötü bir yanına rastlamadım. Yorum ve eleştiri yaparken de insanlara açık davranırdı.

✓ Bülent ile yaklaşık 22.5 yıl önce tanıştım. Daha önceleri de birbirimizi görüyorduk ama samimi değildik. En azından iş ortamında beraber değildik. İki seneden beri yan yana çalışıyorduk. Benim için tam anlamıyla örnek alınacak bir insandı. Her şeyiyle çok farklıydı. Bize çok şey öğretti. İnsanlara her zaman birşeyler verebilme imkanına sahipti. Çok güzel şeyler paylaştık. O'nunla, kararlıydı, lafın altında kesinlikle kalmıyordu. Duygusalkı, insancıl zaafatları çok azdı, her anlamda çok azdı. Zaafatların her zaman zarar vereceğini farfetmiş bir insandı. Farklıydı, konuşmalarından ve tartışmalarından sonra insanları düşündürelecek kapasiteye sahipti.

✓ Ben Bülent ile '96 yılında tanıştım. İlk tanışmamız bir işçi direnişinde oldu. Bülent'in çalıştığı işyerinde yaklaşık 3 gün olmuştuk. Ben gidişimde Bülent ve arkadaşları işyerindeki sorunlara karşı örgütlenmeye çalışıyordu. İşyerinde ücret zamları ve işte farklar verilmemişti. Usta başları farkları alıp cebine atmıştı. Böyle bir takım sorunlar yaşıyorlardı o zaman. O 3 günlük süreçte Bülent ile arkadaş oldum. 3 gün içinde bir direniş örgütledik. Bülent arkadaşla ve bir çok arkadaşla. Yaklaşık yarım saat ya da bir saat süren direniş yaşadık. İlk tanışmamız mücadelem verdiğimiz o sıcaklık içinde oldu. Ondan sonra Bülent arkadaşla uzun süren mücadeleye girdik, çalışüğümüz iş koluna ilişkin bir dernek kurduk. Ve burada Bülent arkadaşın büyük bir payı vardı.

Bülent arkadaş örnek bir insandı, yolda yürüyüşyle, işyerindeki tavrıyla ve davranışıyla. İşçilere karşı davranışı farklıydı, usta başlarına karşı farklıydı. Bülent arkadaş ezen ve sömüren sınıfa karşı oldukça büyük bir kin taşıyordu. Ve bir çok arkadaşımız kitap okumasını, kolektif çalışmayı, insanlara karşı yaklaşımını vb. Bülent'ten öğrendi. Ve daha 2 gün önce bir bayan arkadaş Bülent'i sordu. Şehit olduğumu duyduğta. Çok üzgün bir şekilde O'nu sordu bana. "Duydun mu Bülent abi şehit olmuş?" dedi üzgün bir şekilde. Ezilen işçiler özgündü ama bunun yanında ezenler oldukça sevinçliydi. Çünkü işverene karşı cephe oluşturan, işçi sınıfını örgütleyen ve onlara hakkını almasını öğreten Bülent arkadaş karşı kinliydi. Ama Bülent'in arkadaşlarına öğrettikleri, verdikleri yine onların karışına çıkacaktır. Belki fiziksel olarak ölmüştü ama düşünce olarak Bülent arkadaşımız halen yaşıyordu.

✓ Gazi Mahallesi'nin üst komitesinde yer aldık. Tan sonra bana şunu söyledi: "Bugün bana verilecek bu görev çok zor bir görevdir. Benden büyük bir çalışma istiyor, büyük bir kararlılık istiyor." İttatı ilk önce görevi alıp almama noktasında muğlaklı. Daha sonra biz bunun üzerine tartıştık. Bu görevi alması gerektiğini, daha iler-

deki zamanlarda daha zor görevleri alabileceğini, yolunun çetin olduğunu kendisiyle güzel güzel konuşuk ve ikna oldu. Bülent komitede yer almak için gönüllü olarak kendisi geldi ve dedi ki "Ben düşündüm taşındım bu komitede yer alabileceğime karar verdim." Bu süreçten sonra arkadaşlar kendisine düzenli olarak eğitim çalışması verdiler. O dönem kendisiyle ilgilenen arkadaş gerçekten son derece olumlu bir insandı. O'nu değiştirip dönüştürmeye çalıştı. Bülent arkadaş o süreçte kadar tam anlamıyla ideolojikleşmiş, devrimci kültür ve ahlaka sahip bir insan değildi. O zamana kadar, daha önceden tanıdığı devrimcilerden etkilenip, olumlu yanlarını alarak birşeyler yapmak istiyordu. Ama bu ideolojikleşme anlamına gelmiyordu. Eğitim çalışmaları sonucunda büyük bir değişim yaşadı. Gerçekten çok güzel bir yönü daha vardı, kendi kendini eleştirme metodu. Mao Zedung'un Seçme Sözcük kitabını çok beğenirdi. Bu ve benzeri kitaplarla eğitim çalışmaları sürecinde tanıştı. Edindiği bilgilerle yaptığı pratik arasındaki diyalektik bağ çok güzel kuruyordu. Çevresinde devrimci olarak geçinen birçok insandan tiksiniyordu. Çünkü tutarsızlığı görüyordu. Adam teo-ride savunuyor ama pratiğe gelince hiçbir iş yapmıyordu.

Düzenli eğitim çalışması 1 yıl sürdü. Bu süreçte zarfında gerçekten hiçbir eğitim çalışmasını kapardığını görmedim ve hiçbir zaman kendi çalışmalarında, özellikle Gazi Mahallesi Üst Komitesi'nde yer aldıktan sonra, O'nun geri adım atığına rastlamadım. Tam tersine sürekli kendini ilerleten, sürekli araştıran, yenilere kavuşmak için çaba gösteren bir insandı. Tabiki eksiklikleri vardı. Bence bütün insanların olumlu veya olumsuz yönleri vardır. Kuşkusuz bir yaşayan birer varlığı. Doğruya da, yanlış da yapacağız. Önemli olan gerçekten bu yanlışlarımızın istine gidebilmek ve bunları yokedebilmektir. Bülent'in yapığında budur. Bunu pratiğiyle ispatlamıştı. Özellikle devrimci kişilik üzerine çok durdu ve kişiliğini son derece yapılandırdı. Eğitim çalışmalarından sonra düzenli olarak spora başladı. Her sabah düzenli olarak kalkar spor yapardı, o döneme kadar sigara içiyordu onu da bıraktı. Kitap okumuyordu okumaya başladı, tam anlamıyla kendisini yerden oluştardı. Yani kendi içerisinde devrim yaptı.

Bülent'in hayran olduğum yönlerinden biri de illegaliteye olan sadakatıydı. Şunu sürekli olarak söylüyordu: "İlegalite silahlı mücadelenin ev-ridir."

✓ Ben Bülent'in özellikle eleştirdiği bazı şeyler üzerinde durmak istiyorum. Birincisi, işkencede çözümlere karşı aomasız davranılması gerektiğini, düşmanla karşı karşıya geldiği zaman kesinlikle teslim olmayacağını, onlara karşı gerekirse çatışıp şehit düşeceğini söylüyordu. Ki ne-tilde bunu yaptı. İkincisi, özellikle devrimci görüşü, pratikte hiçbir şey yapmayanlara çok kız-ıyordu. "Ya gidip bir yerde otursunlar hiç bir şey yapmasınlar, kimse onları zorlamıyor, ya da bu değerlere saygısızlık etmesinler" di-yordu.

Bülent yoldaş, uzun bir süre içinde kendisini yetiştirdi, insanlarla ilgilendi, insanları örgütledi ve daha sonra şehirlere sığınmayacağını, yani şehirlerde değil, dağlarda mücadele vermek istediğini belirterek gerilla olmak istedi ve bunu yaptı neticede.

Yani Bülent, ideolojisini uygulamak için Türkiye'deki faşizme karşı mücadele etmek istedi. Bu yüzden şehit düştü. Hepimiz O'nun gibi olmalı-ız. Biz de kendimizi O'nun gibi yetiştirmeliyiz.

•

"AMCA"

Senin bana söylediğin güzel kelimelerin ve benim alnından öğrenen. Meğer sen bütün yoldaşların alnından öpüyormuşsun. Gece seni beklerken Cem Evi'nde bulunan arkadaşların hayatını anlattı, meğer sen onların yanına giderken de alnlarından öpüyormuşsun. Amca ben de hep küçük bir kız olduğum için beni alnından öptüğünü zannediyordum. Ve halamların da senin kardeşin olduğu için alnından öptüğünü zannediyordum. Ne güzel bir şey herkesi alnından öğren. Ne güzel şey amca geldiğin zaman kitabına hoşman, teyip dinlemen, benimle dalına oynaman ve annemle uzunlarca çay içmen ve sonra sabahları çıkıp gitmen. Ve ondan sonra hiç gelmemen...

Bir ay sonra küçük halam gelmişti bize. Annem sormuştu amca. Ben de hemen lafa karıştım. Senin hiç sevmediğin bir şeydi. Halam daha yeni gördüm demişti bize. Meğer halam bizi kandırmış, meğer o da seni hiç görmemiş. 9 gün sonra saat 07.00, senin şehit düşüğünü öğrendim. Tokat'ın Turhal ilçesinin bir köyünde şehit düşmüştün. Ve bir de yalnız başına şehit düşüğünü duyunca çok üzül-müştüm. Ben ilk kez bu kadar üz-üldüm. Çünkü ben yaşamın ne kadar güzel olduğunu öğrendim. Ben şu an 12 yaşındayım ve ben seni hayatım boyunca hiç unutmayacağım. Ve sen benim için yaşıyorsun. Şunu da unutmamıştım. Yazın YÇKM gezi düzenlemişti. Ben o geziye gelmeyi çok istiyordum. Fakat babam bizi Atılım'ın ve HADEP'in gezisine götürmüştü. YÇKM'nin düzenlediği gezi içerisindeki programları ve senin orada olduğunu duyunca çok üz-üldüm. Ben sana söz veriyorum amca, ben hep YÇKM'nin gezisine gideceğim. Çünkü orada senin gibi insanlar tanıyacağım.

Kavganın töresi bu
Kan kanla yıkanacak
Al kanlı gömlekle
Bedefe varılacak
Yeğenin Ebru AKBABA

Birleşik Güçler Platformu'ndan eylem

Halkın Günlüğü/İstanbul: Kurulduğu tarihten itibaren emekçi halklara baskı ve zulümden başka birşey vermeyen devlet, yaşadığımız süreçte derinleşen ekonomiksiyasi krizin faturasını her zaman olduğu gibi emekçi halklarımıza çıkartmaya çalışıyor.

Bu faturanın bedelini işçi sınıfı ve emekçi halklara çıkarmakla omrünü biraz daha uzatma düşüncesinde olan hakim sınıflar; her geçen gün içerisinde bulundukları bataklığın dibine doğru yol alıyorlar.

Hakim sınıfların, halklarımıza karşı son süreçte katmerleşerek süren katliam, baskı ve asimilasyon politikalarına karşı Birleşik Güçler Platformu'ndan (BGP) ilk gösteri Gazi Mahallesi'nden geldi. Gelişen süreçte sessiz kalınmayacağı ve eylemliliklerin devam edeceği yönünde mesajlar verilerek gerçekleştirilen eylem 24 Ocak Pazar günü yapıldı.

Zübeyde Hanım 1426. Sokak'ta bulunan trafo önünde biraraya gelen kitle; haksız savaş ve sövenizme, faşist saldırılara, devlet terörüne, işsizliğe ve yoksulluğa, çetelere ve kontrgerillaya; kayıplara hayır sloganlarının yer aldığı Birleşik Güçler Platformu imzalı pankart ile köşe duruşuna doğru hareket etti. Köşe duruşuna kadar yürüyen kitle, çevreden insanların katılımıyla daha da ka-

labalablaştı. Sık sık, "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük", "Yaşasın halkların kardeşliği", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Yaşasın Birleşik Devrimci Güçler", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Çeteler halka hesap verecek", "Halkımız saflara hesap soymaya", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganlarını haykırarak Köşe duruşundan Cem Evi önüne gelen kitle, devrim şehitleri adına bir dakika saygı duruşunda

bulunduktan sonra, BGP'nin hazırlanmış olduğu bildiri okundu.

Hakim sınıfların içerisinde oldukları ekonomik ve siyasi krizin faturasını emekçi halklara ödetmeye çalışmasına, Kürt-Türk, alevi-sunni kışkırmaları ile böl-parçala-yönet politikası uygulamasına, Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen Cumartesi Anneleri'nin haklı taleplerine karşı azgınca saldırmasına; çetelerin her geçen gün devlet tarafından aklanması ve son olarak seçim hükü-

metinin neyi amaçladığına vurgu yapan bildirinin okunmasından sonra Grup Yankı, Grup Vardiya ve Venge Södiyi söyledikleri marşlarla eyleme destekte bulundular.

Kitlenin beğenisini toplayan müzik dinletisinin ardından yeni kavga alanlarında buluşma dileği ile eylem sona erdi.

OKMEYDANI'NDA SALDIRI VE GÖZALTI

BGP'nin 31 Ocak günü Saat 18:00 sularında Okmeydanı'nda yapmak istediği eyleme polis saldırarak çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

Okmeydanı'nda bulunan Petek Market önünde toplanmaya başlayanları polis çembere alarak çoğunu gözaltına aldı. Bunun üzerine biraraya gelen başka bir grup eylemlerinin hiçbir şekilde engellenemeyeceğini göstermek ve gözaltıları kınamak amacıyla Dikilitaş Parkı önünde basın açıklaması yaptı.

Yaklaşık 25 kişi "Devrimci tutsaklar, kayıp anneleri, direnişçi işçiler, Kürt halkı, sosyalist basın, yalnız değildir" yazılı Birleşik Güçler Platformu imzalı pankartı açarak baskıların, gözaltıların, katliamların kendilerini hiçbir zaman engelleyemeyeceği mesajını haykırdı. Kitle, "Baskılar bizi yıldıramaz", "Yaşasın Birleşik Güçler Platformu" sloganları ile eylemi sona erdirdi.

KÜRT İLLERİNDE OPERASYONLAR VE ÇATIŞMALAR SÜRÜYOR

Haber Merkezi: Kürt illerinde düzenlenen askeri hareketler devam ediyor. Operasyonlar Diyarbakır, Kulp, Lice, Hazro, Mardin, Midyat, Ömerli, Savur, Nusaybin, Bittis, Siirt, Batman il ve ilçelerinde yoğunlaşırken, yer yer şiddetli çatışmalar yaşanıyor. Süren operasyonlarda Türk devleti kayıp vermeye devam ediyor. Bölgede gözaltı, ambargo, köy boşaltma ve koruculuk baskıları ise artarak sürüyor. Çatışmaların en şiddetlisi ise Mardin ile Nusaybin arasındaki Bagok Dağı'nda yaşanıyor. 12 Ocak'tan beri binlerce asker ve korucunun yanı sıra özel tim ve itirafçıların da katıldığı operasyonlarda askerlerin sürekli zayıflık verdikleri öğrenildi.

Mardin'in Midyat, Ömerli, Savur ve Nusaybin ilçelerinde kırsal kesimler helikopter ve uçaklarca bombalanıyor. 17 Ocak günü çıkan çatışmada 2 asker ile 1 korucu ölürken çok sayıda asker de yaralandı. 1 gerilla ise şehit düştü.

21 Ocak günü yine Bagok Dağı'nda çıkan çatışmada 3 asker öldü, 3 asker de yaralandı. 22 Ocak'ta ise 1 özel tim çıkan çatışma sonucu ölürken, çok sayıda asker de yaralandı. 26 Ocak'ta yine Bagok'ta çıkan çatışmada 2 asker öldü, 4 asker de yaralandı. 27 Ocak'ta ise 1 asker ölürken 2'si de yaralandı.

17 Ocak'tan itibaren asker, özel tim, korucu ve itirafçılardan oluşan binlerce güç Batman ve Sason kırsalında hareket düzenleniyor.

15 Ocak akşamı PKK'li gerillaların Batman'da petrol istasyonuna yaptıkları saldırı üzerine başlatılan harekatta şimdiye kadar herhangi bir çatışma yaşanmazken, mayın patlaması sonucu 1 korucunun öldüğü öğrenildi.

Türkiye Petrol Anonim Ortaklığı (TPAO)'na ait Raman-3 istasyonuna yapılan baskında istasyonda büyük çaplı maddi hasar meydana gelirken 3 güvenlik görevlisi ölmüş, 3'ü de ağır yaralanmıştır.

Operasyonların aralıksız olarak sürdüğü Di-

yarbakır kırsalında 21 Ocak günü çıkan çatışmada 1 asker ölürken, 1 asker de yaralandı. Diyarbakır, Lice, Hazro ve Silvan kırsalında zaman zaman şiddetli çatışmalar yaşanırken kayıplar hakkında bilgi alınamıyor.

Şırnak, Siirt, Bileis illerinde ve çeşitli ilçelerde operasyonların sürdüğü, yer yer şiddetli çatışmaların yaşandığı bildiriliyor. Çatışmalar hakkında ayrıntılı bilgi alınamazken askerlerin çok sayıda kayıp verdikleri söyleniyor.

GÖZALTILAR VE BASKILAR YOĞUNLAŞTI

Gerilla karşısında başarısızlığa uğrayan asker-

lerin sivil halk üzerindeki baskıları ise tüm hızıyla sürüyor. Diyarbakır Merkez ve Lice ilçesinde çoğu öğrenci olan onlarca kişi gözaltına alınırken, Hazro ilçesi ve bağlı köyler abluka altında tutuluyor.

Hazro'da ilçe ve köylere 3 gün süreyle giriş-çıkış yasağı getiren askeri yetkililer gıda ambargosunu da bölge genelinde yoğunlaştırdılar.

Öte yandan 1993'ten bu yana 4000'e yakın köy ve mezrayı yakıp yıkan askerlerin son süreçte bu uygulamalarına yeniden hız verdikleri bildiriliyor. Ocak ayı içinde 35 dolayında köy boşaltan askerler, son günlerde Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Xırbıke (Güvenli) ve Hebise (İlkadım) köylerini boşaltarak insansızlaştırdılar. Askerlerin çok sayıda köye de korucu olmadıkları taktirde köyü boşaltmaları için süre tanıdıkları öğrenildi.

Her türlü kirliliğin içinde yer alan koruculuk sisteminin bu kadar ısrarla gündeme getirilmesi ve köylülere dayatılması devletin içine düşüşü çaresizliği apaçık ortaya çıkarıyor. Her fırsatta güçlü olduğunu, bölgenin kontrolünü sağladığını, askeri boyutun tamamlandığını belirten diktatörlüğün beyanlarının gerçeği yansıtmadığı gün gibi ortaya çıkıyor.

Köy boşaltmalar, ambargo, abluka, işkence, baskı, koruculuk vb yöntemler iflasi yaşayanların saltanatını kurtarmaya yetmeyecektir.

Avukat Zeki Rüzgar tutuklandı

Haber Merkezi: Ankara Halkın Hukuk Bürosu (HHB)'na 8 Ocak günü yapılan baskın sonucu gözaltına alınan Avukat Zeki Rüzgar, örgüt yöneticisi olduğu iddiasıyla tutuklandı. 13 Ocak günü Ankara DGM'ye çıkarılan Rüzgar'ın yanı sıra Tutuklu İnsanlarla Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (TIYAD) Başkanı Betül Gökoglu ile Yönetim Kurulu Üyesi Erdal Gökoglu örgüte yardım ve yataklık yaptıkları iddiasıyla tutuklandılar. Tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılan Adli Tıp doktorlarından Cümhur Akpınar da daha sonra tekrar tutuklanarak cezaevine gönderildi. Başta Halkın Hukuk Bürosu olmak üzere çok sayıda kurum ile demokratik kitle örgütü ve meslek kuruluşu komployu kınayarak tutuklananların serbest bırakılmasını istediler.

Tutuklanarak Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne gönderilen Av. Zeki Rüzgar yaptığı açıklamayla komplot olayını tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdi: "Hukuki bir koşul oluşmuşsa bile bir hukukçu olarak savcılığa çağırılarak ifademizi alması gerekirken; bilinçli olarak büromda hargışa, kaos yaratılmış ve tutuklanmamla sonuçlanan süreç gözlerimin önünde çantama yerleştirilen zarf ile başlamış oldu. Çantama yerleştirmeye çalıştıkları zarfı gördüğümde ve bu nedir diye yöneldiğimde senin çantandan çıktı işte... demelerinden niyetlerini belli etmişlerdi. Çünkü çantamda bana ait olan veya olmayan hiçbir beyaz zarf taşımadığımdan adım gibi eminim. Gerek büromda, gerekse de evimde ciddi bir arama yapıldıklarını fark ettim. Birşey arama veya bulma niyetleri ve umutları yoktu. Evde arama tutanağı tutulurken savcı Nuh Mete Yüksel ile polis şefi konuşurken bir aru

Yüksel'in cebinden bir kağıt çıkardığını gördüm, okuyabildiğim kadarıyla Avukat Zeki Rüzgar'ın bürosunda çıkan dokümanın çözümü diye yazıyordu" açıklamasını yapan Rüzgar, olayın önceden planlanıp kararlaştırıldığını söyledi.

Herşeyin önceden planlandığını söyleyen Zeki Rüzgar, polis şefinin Savcı Nuh Mete Yüksel'in yanında kendisine "Sen Mehmet Yaşar davasında zafer kazandığını mı sanıyorsun, şimdi 20 sene yede görelim" diye konuşarak polisin ve savcının asıl amacını ortaya koyduğunu belirtti.

"Mehmet Yaşar müvekkilim Gülnihal Yılmaz'a işkence yaptığı için 1 yıl ağır hapis cezası alan ve Elazığ TEM Şube Müdürlüğü'nce ödüllendirilen tescilli bir işkenceci" diyen Rüzgar, davanın kısa süre önce sonuçlandığını açıklayarak kendilerine yapılan komplonun zamanlamasına dikkat çekti.

"Doktor Cümhur Akdemir'in tutuklanması da Adli Tıp'ta hizmete getiremediklerine bir gözdağıdır" diyen Rüzgar, aynı davada yargılanacak olmalarına rağmen Akdemir'in kendilerinin bulunduğu cezaevine değil baş

ka cezaevine konduğunu söyledi.

"MGK'nın önceden aldığı ve basına sızdırılan 'susturulması gereken kurumlar' tespitinde yer alan Halkın Hukuk Bürosu'na karşı çok önceden kararlaştırılan komplo savcı Nuh Mete Yüksel ve Yedek Askeri Hakim Ülkü Coşkun tarafından uygulanmıştır. Gözaltına alındığında aramaya refakat etmek isteyen avukat arkadaşlara daha önce katledilen Av. arkadaşım Fuat Erdoğan'ın resmini göstererek Zeki'yi de böyle öldüreceğiz diyerek asıl niyetlerini ortaya koymuşlardır" açıklamasında bulunan Rüzgar, ayrıca bürosunun ve evinin talan edildiğini, alınan eşyalarının polis tarafından inkar edildiğini belirtti.

Bu komployu mahkeme salonunda ortaya dökceklerini söyleyen Zeki Rüzgar, benzer olayların önünün alınması için demokratik kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdı.

Halkın Hukuk Bürosu'nda yaptığı açıklamada, "Ezenin, sömürenin, çetelerin, mafyanın yanında değil sürekli karşıydaysanız.

Biz sendika mücadelesi veren emekçilerin, köyleri yıklan, emekleri gaspedilen köylünün, öğrenci gençliğin, üç kuruş için çile çeken emeklinin, memurun, tutsak düşen devrimcilerin, çocukları katledilen veya tutsak düşen anaların yanında olduk. Bu yüzden gün oldu tehdit edildik, gün oldu işkencelere uğrayıp tutuklandık. Savundugumuz insanlarla janyana yargılandık. İyi, güzel yaratma mücadelesi verenleri savunduk, arkadaşımız Fuat Erdoğan'ı şehit olarak uğurladık. İnattla yola devam ettik, yılmadık" diyerek kamuoyundan komploya karşı mücadele edilmesini istedi.

Celal Dönmez'i yitirdik

HEDEF Gazetesi'nin bir süre yazışları müdürlüğü ve sahipliğini yapan Celal Dönmez, bindiği aracın Gebze Karayolu'nda kaza yapması sonucu aramızdan ayrıldı.

Başta HEDEF Gazetesi olmak üzere tüm arkadaşlarına ve ailesine başsağlığı diliyor, "devrimciler ölür, devrimler durmaz sürer" diyoruz.

HALKIN GÜNLÜĞÜ

DÖNMEZ ARAMIZDAN AYRILDI

Halkın Günlüğü/İstanbul: HEDEF Gazetesi eski yazışları müdürü ve imtiyaz sahibi Celal Dönmez, geçirdiği trafik kazası sonunda yaşama veda ederek ölümsüzler kervanına katıldı.

18 Ocak Pazartesi günü içinde bulundukları pikap türü aracın Gebze'de uçuşundan aşağıya yuvarlanması sonucu Celal Dönmez yaşamını yitirirken, Ali Güler yaralı olarak kurtuldu. Yaralı olarak kurtulan Güler halen Kartal Devlet Hastanesi'nde komada yatmaktadır.

Şehit düşen Dönmez'in cenazesini polisin baskısı sonucu 21 Ocak Çarşamba günü Alibeyköy Mezarlığı'na polis kordonu içerisinde gömen ailesi, 31 Ocak Pazar günü, Dönmez'in görev yaptığı gazete çalışanları ve birçok kitle örgütü temsilcilerinden oluşan 30 kişi ile temsili cenaze töreni düzenledi.

Gerçekleştirilen temsili cenaze töreni, Dönmez'in mezarı başında yapıldı. "Celal yoldaş ölümsüzdür" yazılı, HEDEF Gazetesi imzalı pankartın açıldığı tören, devrim şehitleri adına 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından Dönmez'in devrimci mücadelesini anlatan bir konuşma yapıldı. Konuşmadan sonra "Şehitlere sözümüz var", "Celal yoldaş ölümsüzdür" sloganları atıldı. Celal'in eşinin yaptığı kısa bir konuşmadan sonra kitle sessizce dağıldı.

TÜRKİYE'DEN KISA... KISA

- ✓ İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, "1998 İstanbul İnsan Hakları İhtifalleri"ni açıkladı. Açıklamaya göre; 5 bin 351'ini kadınların, 16 bin 852'sini erkeklerin ve 1109'unu da çocukların oluşturduğu toplam 23 bin 32 kişi gözaltına alındı. 560 kişi tutuklandı, 12 kişi cezaevinde yaşamını yitirdi. 3 kişi gözaltında tecavüze uğradı, 1 kişi gözaltında öldü. İstanbul'da 79 kişi failli meçhul cinayetlerde yaşamını yitirdi. Dur ihtilale uyumadıkları gerekçeyle 3, ev baskınında intihar eden 1, çatışmada 2, siyasi ve etnik kimliği nedeniyle 3 kişi öldürüldü. Uğradıkları saldırılar sonucu 39 şüpheli, 92 öğrenci, gösterilerde ise 226 kişi yaralandı. 2666 işçi işten atıldı, iş kazası sonucu 20 kişi yaşamını yitirdi, 22 kişi ise yaralandı. 261 gazeteci gözaltına alındı, 111 gazeteci saldırıya uğradı, 100 kültür merkezi, demek, parti, polis tarafından basıldı, 497 kişi gözaltına alındı, gazeteci, yazar ve yayıncı sahibi 29 kişi tutuklandı, 310 gazete ve dergi toplatıldı, 25'ine mahkeme kararıyla kapatma cezası verildi.
- ✓ İzmir-Bornova Hayrettin Duran Lisesi 3. sınıf öğrencisi 17 yaşındaki Adem Eln, 13 Ocak günü okuduğu lisenin su deposunda asılı olarak bulundu.
- ✓ "Sömürsüz Bir Dünya İçin Dayanışma Gazetesi"ne, "halka ırk ve bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa alevlen tahrik amacıyla yazı yazdığı" gerekçesi ile 1 ay kapatma cezası verildi. Yazışları müdürü İsmet Yarbeyver ise 1 yıl 8 ay hapis ve para cezasına çarptırıldı.
- ✓ Gaziantep'te bulunan TAT Makarna Fabrikası'nda, yüksek basınç kazanının patlaması sonucu 1 işçi yaşamını yitirirken, 3 işçi de yaralandı.
- ✓ Barın Cezaevi'nde bulunan PKK'li tutsakların tedavileri engellendiğinden, birçok hasta tutsak el ve ayaklarını kaybetti. Cezaevinde bulunan Osman Daş adlı tutsak yaşamını yitirirken, Kenan Altun adlı tutsağa ise bilinçli olarak Hepatit B virüsü enjekte edildiği öğrenildi.
- ✓ 17 Ocak '99: 18 ay önce kapatılan İHD Urla Şubesi açıldı.
- ✓ 22 Ocak '99: Yalova'nın Armutlu İlçesi açıklarında akaryakıt yüklü bir tankerde çıkan yangın sonucu 2 mürettebat yaşamını yitirirken, 3 mürettebat ise kayboldu.
- ✓ 26 Ocak '99: Bolu Sanayi Sitesindeki bir işyerinde meydana gelen patlama sonucu 1 işçinin sol bacağı koptu.
- ✓ İzmir'in Aliağa İlçesindeki Habas Demir-Çelik Fabrikası'nda işçilerin üzerine düşen lav kazası 3 işçinin ölümüne, 17 işçinin ise yaralanmasına sebep oldu.
- ✓ Elazığ'ın Alacakaya İlçesindeki maden ocağında meydana gelen toprak kayması sonucu 1 işçi ölürken, 2 işçi de yaralandı.

Yerin derinliklerinden gelen bu çığlık susmayacak

O sevdaki dağ başlarında burç verecekse

Onulmaz sevdamızı yüceltecekse

İnsanımızı imrendirecekse

Varsın ayırsınlar bizden sevdiklerimizi

Halkın Günlüğü/İstanbul: Evet tam 194 haftadır tüm engellemelere, duyarsızlığa, korkaklığa inat kendilerinden koparılıp alınan ve kaybedilen/katledilen evlatlarının, eşlerinin, babalarının akıbetini öğrenmek ve bu kanlı ve aşâğılık politikayı uygulayan Türk devletini teşhir etmek amacıyla (son beş aylık süreç hariç) her hafta Galatasaray Lisesi önünde oturarak sessiz tepkilerini dile getiriyorlardı, evlatlarının fotoğraflarına sarılarak Cumartesi Anneleri. Fakat bu sessiz tepki, önceleri susan hakim sınıfların sessizliğini bozarak, 10 Ağustos 1998 tarihinden itibaren saldırıya uğradı. Lakin bu saldırılarda anaların çelik yüreklerine çarparak geri tepti. Tüm saldırı ve baskılara inat bir avuç da olsalar her Cumartesi günü saat 12.00'de Galatasaray Lisesi önüne gelecek tepkilerini dile getirmeye çalışıyorlar.

192. HAFTA: 16 Ocak Cumartesi günü kolluk güçlerinin Galatasaray Lisesi önünde ve çevresinde aldığı çok yoğun tedbirler anaların eylemini gerçekleştirmelerini engellemeyemedi.

Saat 12.00'de Tünel tarafından yürüyerek gelen, aralarında **Emine Ocak**, İHD Kayıplar Komisyonu üyesi **Nimet Taarıku** ve İCAD üyelerinin bulunduğu grup, ellerindeki karanfelleri lise önüne bırakıp yürüyerek İHD İstanbul Şubesi'ne gittiler. Öte yandan saat 12.00'de Galatasaray'a gelmek için İHD'den çıkan İHD Elazığ Şubesi Başkanı **Cafer Demir**, katledilen gazeteci **Ferhat Tepe**'nin annesi **Zübeyde Tepe**, **Necati Atabay**, **Sevinç Dilek**, **Ömer Aydın** ve **Alev Demir** gözaltına alınarak Beyoğlu Emniyet

Müdürlüğü Asayiş Şubesi'ne götürüldüler. Gözaltına alınanlardan **Alev Demir** adı kişi yaşı küçük olduğu için hemen, diğerleri ise ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldılar.

193. HAFTA: Kolluk güçlerinin tüm baskı ve saldırılarına rağmen engelleyemediği Cumartesi Anneleri 23 Ocak Cumartesi günü 193. kez Galatasaray Lisesi önündeydiler. Son iki haftada olduğu gibi yine Tünel'den gelen aileler ellerindeki karanfelleri lise önüne bıraktılar. Karanfellerin bırakılması üzerine kolluk güçleri aileleri kovalarcasına uzaklaştırdılar. Daha sonra yazılı bir açıklama yapan Cumartesi Anneleri, lise önünde basın açıklaması okumalarına izin verilmediğini herkesin gülüp eğlendiği bayramda buruk olduklarını, asıl bayramın sevdiklerinin akıbetlerini öğrendikleri zaman yaşayacaklarını belirterek her Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde olacaklarını açıkladılar.

LONDRA: 194 Haftadır devam etmekte

saldırıları gerici ve faşist medyanın kışkırtıcı ve provakasyonel haberleri ile bir üst boyda çıkmıştır" denildi.

Şiirlerin okunduğu, türkülerin söylendiği eylemde İngilizce ve Türkçe bildiriler dağıtılarak yabancı kamuoyunun dikkati çekildi ve eylem halaylarla sona erdi.

194. HAFTA: 30 Ocak Cumartesi günü yapılan 194. oturma eyleminde Cumartesi Anneleri, bu kez lisenin duvarı önünde bir araya geldiler.

Bu hafta özellikle Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı sivil polislerin yoğunluğu göze çarpıyordu. Hem Tünel gelişini, hem de Taksim gelişini kesen ve anaları alana sokmak istemeyen kolluk güçleri bu hedeflerine yine ulaşamadılar. Saat 12.00'de Tramvayla Galatasaray'a gelen Cumartesi Anneleri, Galatasaray Lisesi'nin duvarı önünde hazırladıkları basın açıklamasını okumaya başladılar. İlk önce şaşırarak kolluk güçleri, hemen grubu ablukaya alıp tartaklayarak lisenin yan sokaklarına sokarak uzaklaştırmaya çalıştılar. Bunun üzerine özellikle yaşlı analar gitmemekte direnince İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı **Ercüment Yılmaz**, adı öğretilen iki genci yaka paça döverek gözaltına aldırttı. Daha sonra aileleri çember içinde Galatasaray Hamamı'na kadar uzaklaştıran kolluk güçleri, yine basını hedef alarak çekim yapmalarını engellemeye çalıştılar. Bu saldırının ardından yazılı bir açıklama yapan Cumartesi Anneleri 194 haftadır dile getirdikleri kayıplar nerede, onları kim kaybetti, neden bu ülkede insanlar kaybediliyor sorularını Türkiye'nin daymadığını, 1980'den bu güne bilinen 343 insanın gözaltında kaybedildiğini; bu sorulara cevap bulana, Türkiye'nin gözaltında insanların kaybolmadığı bir ülke olana kadar her Cumartesi Galatasaray'da olacaklarını belirttiler ●

HABER MÜDÜRÜNE HAPİS CEZASI

Haber Merkezi: Sürekli baskılara maruz kalan **Radio Karacadağ**'ın bu kez de haber müdürüne 1 yıl 8 ay hapis cezası verildi. Urfa'da yerel yayıncı radyonun haber müdürü **Vedat Bakır**, 1998 Newroz'un da yaptığı haber yüzünden hapisle cezalandırıldı.

Yayına başladığından beri haber, müzik, basın açıklamaları ve çeşitli programları hakkında onlarca kez dava açılan **Radio Karacadağ**, RTÜK tarafından da toplam 2 yıl 7 ay süreyle kapatıldı. 2000 yılı Ekim ayına kadar kapalı kalacak olan radyonun kapatılmasına tepki duyan konukların sözlere ve mesajlarına da dava açıldığı bildirildi.

Radyonun yöneticileri yaptıkları açıklamada; kararın sindirme amaçlı ve genel baskıların bir parçası olduğunu belirttiler. Başka

yerlerde yasak olmayan müzik kasetlerinin Urfa Valiliği tarafından yasaklandığını ve bu nedenle bile haklarında davalar açıldığını söyleyen radyo yöneticileri baskılara boyun eğmeyeceklerini belirterek şöyle dediler.

"Bu ülkede ezilen sınıf ve halklardan yana yayın yapan yazılı, görsel ve işitsel basının yayın üzerindeki baskıların yabancıları değiliz. Kalemimizi, mikrofonlarımızı satmayıp halkların yanında yer alan soğuk ve talan düzenini teşhir eden basın emekçilerinden yüzlerce halen cezaevlerindeyken, onlarcası da katledildi. **Radio Karacadağ'a** verilen kapatmalar ve hapis cezalarının hiçbirisi basın emekçilerini yolumdan döndüremeyecektir.

Son olarak diyoruz ki, eskiyi ve tükeneni temsil edenler değil yeniyi ve güzeli temsil edenler kazanacaktır" ●

MURAT KAYA ÖLÜME TERKEDİLDİ

Haber Merkezi: PKK Genel Başkanı **Abdullah Öcalan**'a yönelik komployu protesto etmek için bulunduğu **Bartın Cezaevi**'nde kendini yakan **Murat Kaya** isimli tutuklu, tedavisi yapılmayarak ölüme terkedildi.

Bartın Cezaevi'ndeki siyasi tutuklular, Kaya'nın tedavisinin tamamlanmadan cezaevine geri getirildiğini ve hayatı tehlikesinin bulunduğu açıklayarak kamuoyunun duyarlı olmasını istediler.

PKK Genel Başkanı **Abdullah Öcalan**'a siyasi sığınma hakkı tanınmasını isteyen PKK'li tutsak **Murat Kaya**, Öcalan'a yönelik komploları protesto etmek için 18 Ekim 1998 tarihinde bedenini ateşe vermişti. Olaydan sonra

bulunduğu **Bartın Cezaevi**'nden **Ankara Devlet Hastanesi**'ne kaldırılan Kaya'nın yüzünde birinci dereceden yanıklar bulunduğu, ayrıca ellerindeki parmaklarının da döküldüğü öğrenildi. Ayrıca enfeksiyonlara açık olan Kaya, daha uzun bir süre tedavi görmesi gerekirken 13 Ocak tarihinde **Bartın Cezaevi**'ne geri götürüldü.

Murat Kaya şahsında yapılanlar devletin devrimci tutsakları imha etme politikasının bir parçasıdır. Onlarca devrimcinin tedavilerini engelleyerek katleden devlet, son süreçte cezaevlerinde yeniden kazanılan hakları gaspetmekte, saldırı zeminini yaratmak için çeşitli provakasyonlar tezgahlamaktadır ●

Öğrencilere boks eldiveniyle işkence

Halkın Günlüğü/İstanbul: Ankara çevik kuvvet ekiplerine bağlı polisler, gözaltına aldıkları Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrencilerinden Şahabettin Arpacı ve İlhan Türk'e boks eldivenleriyle işkence yaptılar.

1 5 Ocak Cuma günü çevik kuvvet amirleri tarafından otobüse bindirilerek boks eldivenleriyle dövülen öğrenciler, 17 Ocak günü savcılığa çıkarılarak serbest bırakıldılar. Savcılığa çıkarılan öğrencilerin vücudunda darp izleri görülürken, polis tutanağında ise "Gözaltından önce ve gözaltı esnasında polise mukavemet ederken fakültenin duvarına çarpma, otobüsün içinde kendilerini yerden yere atma sırasında izlerin meydana geldiği" açıklandı.

Götürüldükleri Çankaya Emniyet Amirliğinde fenalaştığını, kan içinde bırakıldığını ve beyin kanaması ile karşı karşıya kaldığını dile getiren İlhan Türk, Emniyetten Adli Tıp'a götürüldüğünü ve buradan da Numune Hastanesi'ne sevk edildiğini söyledi. 4 saat süreyle hastanede tedavi gören Türk, polislerin kendisine yeni bir Göktepe olayının yaşanabileceğini söylediğini vurguladı.

Türk'ün, gözaltına alınmasına karşı çıkışı için karakola götürüldüğünü vurgulayan Şahabettin Arpacı ise aynı amirin kendisini de dövdüğünü ve Adli Tıp'tan geri alındıktan sonra tekrar işkenceye maruz kaldıklarını söyledi.

Gözaltından sonra açıklama yapan Türk ve Arpacı, maruz kaldıkları işkencenin muhalif öğrencilere yönelik bir gözdağı olduğunu ifade ederek, suç duyurusunda buluna

çaklarını belirttiler.

KARTAL LİSESİ'NDE SALDIRILAR DEVAM EDİYOR

İstanbul Kartal Lisesi'nde sivil faşistler muhalif öğrencilere saldırı. Gerçekleşen saldırıda 2 öğrenci bıçak, 1 öğrenci ise ölümlü ocağından açılan ateş sonucu yaralandı.

12 Ocak Salı günü, demokrat bir öğrencinin oruç tutmadığı gerekçesiyle başlayan sivil faşist saldırı 15 Ocak günü de devam etti.

12 Ocak Salı günü gerçekleşen saldırı sonrasında devrimci, sosyalist ve yurtsever öğrenciler, saldırıyı gerçekleştiren gruba müdahale ettiler. Daha sonra rozet ve amblemleri takarak okuldaki gerginliğin artmasına sebep olan sivil faşistler muhalif öğrenciler tarafından uyarıldılar. Uyarıları dinlemeyen grup, muhalif öğrenciler tarafından dövüldü. 15 Ocak Çarşamba günü sabah saatlerinde okula gelen devrimci öğrencilerden 2'si faşistlerin bıçaklı

saldırısına uğradı. Bıçaklı saldırıyı gerçekleştiren faşistler, muhalif öğrencilerin tepkisiyle karşı karşıya geldiler. Daha sonra ise okulun çevresinde bulunan devrimci öğrenciler, ölümlü ocağından çıkan fakat öğrenci olmayan bir grup silahlı faşistin saldırısına uğradılar. Saldırı sonucunda 1 muhalif öğrenci yaralanırken, diğer öğrenciler ise taş ve sopalarla sivil faşistlerin saldırısını geri püskürttüler.

Üst üste gerçekleşen saldırıları protesto etmek amacı ile okul bahçesinde bir araya gelen devrimci, sosyalist ve yurtsever öğrenciler, "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Sağ-sol değil faşist saldırı" sloganlarını atarak tepkilerini dile getirdiler. Eyleme müdahale etmeye çalışan okul idaresi, okula polisi çağırdı. Polisin okula gelmesiyle eylem sona erdi.

SÜLEYMAN DEMİREL LİSESİ

İstanbul Süleyman Demirel Lisesi'nde, Demokratik Lise İçin Mücadele Komiteleri (DLMK) ve yurtsever öğrenciler, 14 Ocak Perşembe günü hazırladıkları dînetide eğlenirken, sivil faşistlerin tehdit ve küfürlerine maruz kaldılar.

DLMK'lı ve yurtsever öğrenciler, sivil faşistlere müdahale ederek okuldan uzaklaştırdılar. Okuldan uzaklaştırılan faşistler, okul idaresine ve polise "Bunları susturun" diyerek bağırıldılar. Yaşanan gergin anların ardından okuldan çıkan DLMK ve yurtsever öğrencilerden 2'si polis tarafından gözaltına alındı.

Gözaltıları demokrat öğretmenlere bildirilen öğrenciler, "Olacak olaylardan idare ve polis sorumludur" diyerek saldırıları protesto ettiler.

HADEP'E KAPATMA DAVASI

Haber Merkezi: Halkın Demokrasi Partisi (HADEP)'nin kapatılması istemiyle dava açıldı. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, HADEP'in Siyasal Partiler Yasası'nda belirtilen yasakları çiğnediğini, PKK ile bağlantılı olduğunu ve bölücü faaliyetleri PKK merkezli hale geldiğini iddia etti. 29 Ocak Cuma günü Anayasa Mahkemesi'ne 56 sayfadaki oluşan iddianameyi veren Savcı Vural Savaş, HADEP'in kapatılmasını istedi. HADEP Genel Merkezi ise davanın hukuki değil siyasi olduğunu açıkladı.

2 9 Ocak günü iddianamesini Anayasa Mahkemesi'ne ulaştıran Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Vural Savaş, konuyla ilgili bir de açıklama yaptı. 56 sayfadaki oluşan iddianame hakkında bilgi veren Savaş, HADEP'in Anayasa'ya ve Siyasal Partiler Yasası'na aykırı davrandığını belirtti.

HADEP'in Anayasa'nın 68. Madde 4. fıkrası ve 69. Madde 6. fıkrasında belirtilen hususlara uymadığını ve 2820 sayılı Siyasal Partiler Yasası'nın 78, 79, 80, 81, ve 82. Maddelerine aykırı davrandığını iddia etti.

HADEP'i PKK'nın legal bir kurumu olarak göstermeye çalışan Savaş, "HADEP il ve ilçe teşkilatları PKK'ya asker alma davetleri gi-

bi çıkıyor. HADEP de daha önce kapatılan HEP, DEP ve ÖZDEP gibi tamamen PKK'nın denetiminde ve emirleri doğrultusunda çalışıyor. HADEP, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne aykırı eylemlerin odağı haline gelmiştir" iddiasında bulunan Savaş, HADEP'te yapılan açık grevleri ve çeşitli etkinliklerin yanı sıra partinin eğitim çalışmalarını ve 1996'da yapılan 2. Olağan Kurultay'ı da bu iddiasına dayanak olarak gösterdi.

56 sayfalık iddianamesinde resmi ideolojinin propagandasını yapmaktan geri kalmayan Savcı Vural Savaş, Türkiye'de tek milletin bulunduğunu, onun da Türk milleti olduğunu savunarak, Kürtlere bazı kültürel hakların verilmesini savunanları da ihanetle suçladı. Konuyla ilgili olarak HADEP'ten yapılan açıklamada; davanın hukuki olmadığı, hukukun siyasete alet edildiği bildirildi. 30 Ocak günü bir açıklama yapan HADEP Genel Başkanı Ve kili Osman Özçelik, iddiaları reddederek kapatma davalarının mücadelelerini engelleyemeyeceğini vurguladı.

"Karar hukuki değil siyasi" diyen Özçelik, seçimlerde konan barajın HADEP'i engel-

leyemeyeceğinin anlaşılması üzerine böyle bir yola başvurulduğunu söyledi. Davanın, parti tabanının ve seçmenin bilincini bulandırmak amacıyla açıldığını söyleyen Özçelik, "HADEP kapatılsa da mücadele yeni HADEP'leri yaratacaktır, parti kapatmalarının çözüm olmayacağı ortaya çıkmıştır" dedi.

KÜRT İLLERİNDE "HADEP'E OY VERME" BASKISI

Baskı, saldırı ve davaların hedefi haline gelen HADEP'e Kürt illerinde oy verilmesi engellenmeye çalışılıyor.

Bölgede bütün il, ilçe ve köyleri dolaşan devlet yetkilileri ve askerler, HADEP'e oy verilmemesi yönünde halkı tehdit ediyorlar. HADEP'e oy çıkması halinde köyleri yakıp yıkmakla tehditinde bulunan devlet yetkilileri, oyları açık kullanacağını, aksi takdirde seçim sandıklarının getirilmeyeceğini söyleyerek baskı yapıyorlar.

Köyleri hasan korucu ve askerler, seçimlerde MHP'ye oy verilmesini istiyorlar. Ayrıca bölgede yakıp boşaltılan köylerde seçmen yazını yapıldığı da alınan haberler arasında yer alıyor.

DÜNYADAN KISA... KISA

- ✓ ABD Savunma Bakanlığı Pentagon, Kuzey ve Güney Irak'ta devriye gezen ABD ve İngiliz uçaklarının, artık Irak tesislerine gerekçe göstermeden ateş açabileceğini ilan etti.
- ✓ 14 Ocak '99: Çin'in doğusundaki Anhui bölgesinde bulunan 2 havai fişek fabrikasında meydana gelen patlama sonucunda, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu toplam 27 kişi öldü.
- ✓ 17 Ocak '99: Yugoslav birliklerinin Kosova'nın Güneyindeki Racak Köyü'ne düzenlediği baskında 42 kişi katledildi.
- ✓ Endonezya Ordusu'nda görev yapan üst düzey subaylar, Londra'da katledilen bir TV programında "Toplumsal güvenliğini korumak için arada sırada çeşitli işkence yöntemlerine başvurduk" diyerek itirafı bulundular.
- ✓ 18 Ocak '99: 1996 yılında Brezilya'da gerçekleştirilen bir yürüyüşte 19 köylünün katledilmesinden sorumlu 153 polis hakkında dava açıldı.
- ✓ 19 Ocak '99: Etiyopya-Kenya sınırında, Etiyopya askerleri ile Oromo Özgür Cephesi (OLF) militanları arasında çıkan çatışma sonucu 14 Etiyopya askeri ölümlü, 4 Oromo gerillası da yaşamını yitirdi.
- ✓ İskandinavya ülkelerinden İsveç, 4 bin Iraklı Kürt'ü geri gönderme kararı aldı.
- ✓ Endonezya'da süren çatışmalar sonucu 24'ü Ambon Adası'nda olmak üzere toplam 40 kişi yaşamını yitirdi.
- ✓ 25 Ocak '99: Çin'in Guizhou eyaletinde özel bir şirkete ait kömür madeninde gerçekleşen patlama sonucu 35 işçi hayatını kaybetti.
- ✓ 26 Ocak '99: Polonya'da ürünlerine yüksek ücret verilmesini ve gıda ithalatının yasaklanmasını isteyen yaklaşık 5 bin köylü, hükümetin bu konudaki siyasetini protesto etmek için, ülkenin çeşitli yerlerinde yollar ve 3 sınır geçiş noktasını trafiğe kapattı.
- ✓ Kolombiya'da 6 şiddetinde meydana gelen depremde, 1000'i aşkın kişi hayatını kaybetti.
- ✓ 27 Ocak '99: Sierra Leone'de, hükümete karşı savaşan isyancıların, başkent Freetown'a girmesiyle başlayan çatışmalarda 3 binden fazla insan yaşamını yitirdi.
- ✓ Yunanistan'ın başkenti Atina başta olmak üzere, Selanik, Patra ve diğer büyük şehirlerde hükümeti protesto gösterileri gerçekleşti. Atina'daki eyleme yaklaşık 10 bin öğrenci ve öğretmen katılırken, yaklaşık 700 kadar lise de işgal edildi.

Göktepe davasında değişen birşey yok

Haber Merkezi: Gözaltına aldıkları Evrensel Gazetesi muhabiri **Metin Göktepe**'yi döverek öldüren polislerin yargılandıkları davaya devam edildi. Tek tutuklu sanığın kaldığı davada Seydi Battal Köse'nin dışındaki sanıklar duruşmaya katılmazken sivil polislerin de aralarında bulunduğu faşistler, provakasyon yaratmaya çalıştılar. Yurtiçinden ve yurtdışından gelen 2 bini aşkın kişi, Afyon girişinden adliyeye kadar yürüdü. Toplam 20 dakika süren duruşma sonucunda, tek tutuklu sanık **Murat Polat**'ın tutukluluk halinin devamına karar veren mahkeme heyeti, duruşmayı 18 Şubat 1999 tarihine erteledi.

2 9 Ocak Cuma günü yapılan duruşma öntesi Afyon girişinden adliye-ye kadar yürüyün kitleyi barikat kurarak engellemeye çalışan polis gerginliğe neden oldu. Pankartlarla ve basın şehitlerinin fotoğraflarıyla yürümeyi sürdüren 2 bini aşkın kişi, "Susma, sus-tukça sıra sana gelecek", "Katillerden hesabı emekçiler soracak", "Faşizme ölüm, halka hürriyet", "Bu dava burda bümeyecek" vb. sloganlar atarak, adliye binasının arka tarafına kadar yürüdü. Kitlenin adliye önündeki caddeye çıkması polis barikatıyla

engellenirken, duruşmaya girenler 3 kez sıkı şekilde arandılar.

Duruşma salonuna fotoğraf makineleri da sokulmazken, salona sivil bir polisin silahlı olarak girmesi gerginliğe neden oldu. Müdahil avukatlar, silahlı polisin tespit edilerek tutanaklara geçirilmesini isterken, sanık polislerin avukatı Ahmet Ülger "Polisin duruşmaya silahla girebileceğini" savundu.

Mahkeme heyeti güvenlik nedeniyle duruşmamaya 10 dakika ara verirken, salondan çıkanlar aranmayarak sivil polis salondan kaçırıldı. Duruşma 10 dakika arayla başlatılırken, dosyadaki eksikliklerin giderilmesi amacıyla yapılan talimatlara cevap gelmesi nin beklenmesine karar verildi. Sanıkların avukatı **Ahmet Ülger**, gıyabi tutuklama kararı vechiye çevirtilerek Van Askeri Cezae-

vi'ne konan sanık **Murat Polat**'ın tahliyesi ni talep etti.

Murat Polat'ın tahliye talebini reddeden mahkeme heyeti, Polat'ın Afyon Cezaevi'ne sevk edilerek gelecek duruşmada hazır bulundurulmasını kararlaştırarak, duruşmayı 26 Şubat tarihine erteledi.

Mahkeme Hakimi **Mustafa Birişik**'in iznili olması sebebiyle duruşmaya **Mustafa Ku-maş** başkanlık ederken, verilen 10 dakikalık arayla duruşmanın 20 dakikaya sığdırılmasına Göktepe'nin yakınları ve avukatları tepki gösterdi. Adliye çıkışında provakasyon yaratmak amacıyla kitleye sataşan gruba polisin müdahale etmemesi gerginlik yarattı. Tekbir getirerek kurt işaretleri yapan faşist grup, "Bizi fazla kızdırırsanız, bir Metin daha öldürürüz" diyerek gazetecileri de tehdit ettiler.

Duruşmayı çok sayıda siyasi parti, sendika, DKÖ temsilcileri ve gazeteci izlerken, dava-ya yurtdışından da ilgi fazlaydı. Yurtdışından gelen çeşitli parti, meslek kuruluşu, sendika temsilcileri ve gazetecilerin yanı sıra çok sayıda avukat da davayı izlemek için Afyon'daydı.

HALKLARIMIZA

ABD emperyalizminin Irak halkı nezdinde Ortadoğu halklarına karşı saldırıları sürmektedir. Bir süredir süreklilik kazandırdığı saldırılarla Irak halkını bombalıyor. Öyleki bu saldırıların kanıksatmaya, adeta meşrulaşmaya çalışıyor. Yine bu saldırıların organize edilmesinde faşist devlet suç ortaklığını sürdürüyor. Topraklarımızı emperyalizme peşkeş çekiyor. Uzun bir süredir Irak halkına karşı saldırılar ABD emperyalizminin topraklarımızdaki üssü İncirlik'ten kalkan uçaklar tarafından fiili olarak sürdürülmektedir.

Tüm bunlar Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden halklarımızın başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalizme karşı savaşmasının ne denli zorunlu olduğunun yeni göstergeleridir. Faşist devlet emperyalizme uşaklığını her geçen gün daha fazla artırmakta, Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarını her geçen gün biraz daha emperyalizme pazarlamaktadır. Emperyalizm egemen sınıfların işbirliği sayesinde halklarımızı sömürdüğü gibi Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarını başta Ortadoğu halkları olmak üzere halklara karşı saldırı üssü olarak kullanmaktadır. Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarındaki emperyalist saldırı üsseri kapatılmalıdır. Bu üsser kendiliğinden kapanmayacaktır, emperyalizmin Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarındaki tüm varlığına karşı savaşılmalı, emperyalizm topraklarımızdan

sökülüp atılmalıdır. Emperyalizme karşı mücadele dünya halklarının ortak mücadelesidir. Halklarımızın ortak düşmanı emperyalizmdir. Bizler aşağıda imzası bulunan örgüt davalarından tutsaklar olarak halklarımızı, devrimci-demokrat tüm kesimleri "Emperyalist Üsser Kapatılsın" sloganı etrafında mücadeleye çağırıyor, bu taleple Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'na bağlı örgütler olarak tüm hapishanelerde 28 Ocak perşembe günü akşam sayımlarını vermiyoruz.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki ABD üsseri emperyalizmin işgal gücüdür! İncirlik ve tüm emperyalist üsser kapatılsın!

Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarının ABD emperyalizminin üssü olmasına izin vermeyelim!

Kahrolsun emperyalizm, yaşasın hakların kardeşliği!

Tüm hapishanelerdeki:

DHKP-C, TKP-L, DİRENİŞ HAREKETİ, MLKP, TKP(ML), TKP/ML, TİKB TUTSAKLARI ADINA, ŞADİ ÖZBOLAT, ŞERİF KARTOĞLU, RAMAZAN SADIKOĞULLARI, M. AKİF HAN, ÇİĞDEM KAZAN, HACI DEMİRKAYA, CAN ALİ TÜRKMEN

BAYRAMPAŞA HAPİSHANESİNDEKİ: TDP, TDKP, DY TUTSAKLARI ADINA, KAMİL YILDIZ, EMİN GÖKTURNA, NİZAM DOĞAN

Y Ç K M

Şubat Ayı Etkinlik Programı

5 Şubat Cuma Film Gösterimi
"HAYVAN DEDEKTİFİ"
Oyn: Jim Carey, Saat 19:00

Oyn: Michael Collins-Liam Nelson
Saat 19:00

6 Şubat Cumartesi Film Gösterimi
"ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ"
Oyn: Michael Collins-Liam Nelson
Saat 16:00

20 Şubat Cumartesi Film Gösterimi
"MÜZİK KUTUSU"
Oyn: Jessica Lange
Saat 16:00

7 Şubat Pazar Konser:
Nurettin RENÇBER
Saat 16:00

21 Şubat Pazar
İnsan ve Sağlık Seminerleri - 2
"Hepatit"
Katılımcı: Dr. Altan Yalçınar
Saat 15:00

12 Şubat Cuma Film Gösterimi
"YANIMDA KAL"
Yön: Rob Reiner, Saat 19:00

26 Şubat Cuma Film Gösterimi
"YANIMDA KAL"
Yön: Rob Reiner, Saat 19:00

13 Şubat Cumartesi Film Gösterimi
"MÜZİK KUTUSU"
Oyn: Jessica Lange
Saat 16:00

27 Şubat Cumartesi
Sahnemiz MKM'nin
(Mezopotamya Kültür Merkezi)
Etkinliği

14 Şubat Pazar Konser:
"VARDİYA MÜZİK TOPLULUĞU"
Saat 17:00

"KOMA GÜLİN XERZAN"
Saat 17:00

19 Şubat Cuma Film Gösterimi
"ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ"

28 Şubat Pazar Konser:
Mehmet DÜRNA
Saat 16:00

Kızıl Kardelenler YÇKM'de anıldılar

Halkın Günlüğü/İstanbul: Devrim ile karşı-devrim savaşını sırasında kişisel hiçbir çıkar gözetmeksizin dağ başlarında, iş-kencehanelerde, darağaçlarında şehit düşen kızıl kardelenler 17 Ocak Pazar günü YÇKM'de düzenlenen etkinlikle anıldılar. Kalabalık bir kitle katılımıyla 1 saat gecikmeli olarak saat 16:00'da özelde Proletarya Partisi genelinde tüm devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı anma etkinliği. İlk önce devrim şehitlerini konu alan dia gösterimi sunuldu. Ardından Ocak ayına ilişkin bir konuşma yapıldı.

Yapılan konuşmada; Ocak ayının son haftasının Proletarya Partisi tarafından "Parti Şehitlerini Anma Haftası" olarak kabul edildiği, şehitleri anmanın ancak onların yaşamlarını, mücadelelerini ve kavgalarını sahiplenip gerçek anlamda özümseyerek pratiğe geçirmekle mümkün olacağı belirtildi. Konuşmanın ardından Babil Halk Sahnesi tarafından Önder Kızıkaya'ya ait olan "Manolyaların Altından Geçelim" adlı şiir drama olarak sahnelendi.

Tiyatronun ardından halkların kardeşliğini ve devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini sergileyen Mezopotamya Kültür Merkezi'nde faaliyetlerini yürüten MKM Çocuk Korosu Kürtçe ve Türkçe ezgileriyle devrim şehitlerini andı. Koronun ardından kit-

lerin tüm coşkusu eşliğinde sahneyi Grup Munzur aldı. Tüm devrim şehitlerinin kavgalarını, mücadelelerini bulundukları her alanda milyonların korusuyla haykara-

casını belirten Munzur, Kürtçe ve Türkçe marşlar ve türkülerle, yeni çıkaracakları kasetlerinden Orhan'a Ağıt adlı parçayı seslendirerek kitleyi coşturdu. Grup Mun-

zur'un ardından yaşamın her alanında şehitlerin sahiplenilmesi vurgulanarak etkinlik sona erdirildi. ●

HAMBURG'DA ANMA GECESİ

Halkın Günlüğü/Hamburg: Kavgamızın kızıl kardeşleri, geleceği kazanmanın teminatı Proletarya Partisi'nin şehitleri Almanya'nın Hamburg şehrinde yapılan bir geceyle anıldılar. Parti şehitlerine layık bir anmanın düzenlenmesi için birçok aktivist seferber oldu.

Gece öncesi yoğun bir propaganda çalışması yapılmış ve binlerce bildirici dağıtılmış, afiş yapıştırılmış. Gece günü geldiğinde bütün aktivistler büyük bir sorumluluk bilinciyle, Parti şehitlerine layık olma çabası içerisindeydi. Yaşanan bazı eksikliklerle birlikte, bütün hazırlıklar sonuçlandırılarak yaklaşık 500 kişilik bir kitle katılımıyla gece başladı. Saygı duruşu sırasında şehit düşen Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri Cüneyt Kabraman'ın şehitlere ilişkin bir şiirinin kendi sesinden kasetten verilmesi, şehitlerin esas olarak nazıl anılması gerektiğini kısa ve öz anlatması açısından anlamlıydı.

Saygı duruşundan sonra açılış konuşmasını yapmak için TKP(ML) adına bir kişi kursüye davet edildi. "Tarihin komünizmi gerçekleştirmeye mahkum ettiği partimiz TKP(ML)'nin şehitlerini anma gecesine hoşgeldiniz" diye başlayan açılış konuşmasında, Kaypakaya'nın öğrencileri olma bilinciyle Parti şehitleri selamlanarak, onların anısına bağlı kalmanın; onların uğruna canlarını feda etmekten çekinmedikleri idialle-

rini gerçekleştirmekten geçtiği belirtildi.

Ceset sömürsü yapılarak şehitlerin anılamayacağı, onları anmanın öncelikle onları anlamaktan ve kavramaktan geçtiği, yine onları anmanın; onların aydınlatıldığı kızıl güreşte komünizme yürümekten geçtiği vurgulanan konuşmada; devrimin büyük bedeller istediği, bedelsiz olamayacağı gerçeği dile getirilerek, her bir zaferin de bedeller ödenerek gerçekleşebileceği; buna Ölüm Orucu zaferinin en somut örnek olduğu vurgulandı. Yine onları anmanın; dağlarda, fabrikalarda, okullarda, yaşamın her alanında onlar gibi savaşarak mücadeleyi yükseltmek olduğu vurgulanan konuşma Parti şehitlerinin, feda ruhunun, cüretin, halka bağlılığın, savaş kararlılığının birer temsilcisi oldukları, bu anlamıyla onları anmanın en güzel yolunun onların bütün özelliklerinin ve erdemlerinin özümseme, kavranılmasından geçtiği belirtilerek bitirildi.

Ardından sırasıyla, Hamburg Demokratik Haklar Derneği bünyesinde sanatsal faaliyetlerini sürdüren Dağlara Ezgi Müzik Grubu, Hüseyin Güneş, Ozan Ali Asker, Hidir Kutan, Ozan İzzet Metin Yıldırım, Ali Haydar Can, Peru Halk Dansları ve Koma Amed birbirinden güzel parçalarıyla kitleye coşkulu anlar yaşattılar. Özellikle yeni bir grup olmasına rağmen Dağlara Ezgi Müzik Grubu, söylediği parçalarla kitlelerin büyük beğenisini kazandı. Yine Kurt halkının isyan çığlığını geceye ta-

GAZİ DAVASINDA KANITLAR KAYBEDİLDİ

Haber Merkezi: Gazi katliamı davasına devam edildi. 29 Ocak Cuma günü Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan 17. duruşmada Adli Tıp Kurumu Balistik Şubesi'nde kanıtların kaybedildiği ortaya çıktı. Bir kişinin tutuklu bulunduğu dava, dosyadaki eksiklerin tamamlanması için 5 Mart 1999 tarihine ertelendi.

1 2-13 Mart 1995 tarihinde İstanbul Gazi Mahallesi'nde halkın üzerine ateş açarak katliam yapan polislerin yargılandıkları dava sonuçlandırılmıyor. Yargılanan 20 polisten sadece birinin tutuklu bulunduğu davada deliller de birer birer karartılıyor.

29 Ocak günü yapılan duruşmaya, Adli Tıp Kurumu Balistik Şubesi'ne yazılan müzakerenin cevabının okunmasıyla başlandı. Mahkeme başkanı tarafından okunan raporda Fadime Bingöl ve Sezgin Engin'in vücudundan otopsi sırasında çıkarılan kurşun çekirdeklerinin ayırt edilemediği, bu nedenle emanet içerisinde tespitinin yapılamadığının kaydedildiği görüldü.

Şıyan Koma Amed de gece sonunda kitlenin coşkusuyla doruğa yükseltti.

Ayrıca programın akışı içerisinde geceye gönderilen TKP(ML)-YDYK, BDGP ve ERNE Hamburg taraftarlarının mesajları da coşkuy-

Duruşmada söz alan tutuklu sanık Adem Albayrak, olay esnasında silah kullanmadığını idia ederek tahliyesini istedi. Albayrak'ın sözlerine tepki gösteren mağdur aileler, polislerin katliamlarını bizzat gördüklerini söylediler. Mahkeme Başkanı da tepki gösteren aileler katliamın basite alındığını, sorulması gereken soruların bilinçli olarak sorulmadığını söylediler.

Son olarak söz alan müdahil avukat Sevim Akat, balistik incelemelerin sağlıklı yapılmadığını ve olay sırasında kullanılan silahların hala bulunmadığını vurguladı. Yargının emniyete söz geçiremediğini belirten Akat, Albayrak'ın tutukluluk halinin devamını talep etti.

Mahkeme heyeti fotoğraflar konusunda Adli Tıp'a yazılan yazının ve olay yeri keşfi hakkında yazılan yazının cevaplarının beklenmesini, Adem Albayrak'ın tutukluluk halinin devam etmesini kararlaştırırken bir sonraki duruşmayı 5 Mart 1999 tarihine erteledi. ●

la karşılandı. Gece de sık sık, "Parti Şehitleri Ölümüne" "Yaşamın Partimiz TKP(ML)", "İbo Yaşıyor TIKKO Savaşıyor", "Yaşamın Kızıl Ordu TIKKO", "Kürtistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşamın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. ●

Ülkemizde parlamentonun niteliği ve

Türkiye, bir kez daha telaşlı bir erken genel seçim ve yerel (belediye) seçimler havasına girmiş durumdadır. Erken genel seçim ve belediye seçimleri üzerine oturtulan gündem yeni değil, aylardan beri sürüyordu. Hatta seçim sisteminin değiştirilmesi tartışmalarıyla birlikte seçimin yapıp yapılmaması da gündemdeki yerini aldı. 25 Aralık 1995'te yapılan seçimden sonra işbaşına getirilen Ana-Yol hükümeti ve arkasından kurdu rulup-düşürülen Refah-Yol hükümetinden günümüze dek "Seçime gidilsin mi gidilmesin mi?" tartışmaları sürdü. Ki yaklaşık 6 (altı) aydır da, parlamento, yerel seçimlerle birleştirilmiş genel seçim kararını almış durumdadır: Tarih; 18 Nisan.

Bu tarih konusunda bir değişiklik olasılığı pek gözüküyor. Mesut Yılmaz ve kabinesinin hükümetten düşürülmesiyle birlikte baş gösteren hükümet kurma bunalımı nihayetinde şovenizm ve ırkçılık konusunda faşist Türkiye'yi aratmayacak şekilde bir niteliğe sahip olan Bülent Ecevit ve partisi önderliğinde bir azınlık hükümeti kurulmasına izin verildi, destek sunuldu. Destek sunan partilerin, daha doğrusu hükümetin kurulmasında anahtar rol oynayan DYP-ANAP gibi partilerin öne sürdükleri şartlardan birisi de seçimlerin belirlenen tarihte yapılması idi. Büyük bir ihtimalle seçimler 18 Nisan'da yapılacaktır. Gelişmeler bunu gösteriyor. Bürokratların istifa edip şu veya bu partiye geçmelerinden tutalım, milletvekillerinin transferlerine ve oradan da kimi belediye başkanlarının şimdiden partilerinden istifa ederek seçimlerden "güçlü çıkacak" partilere geçip adaylıklarını koymalarına kadar bütün gelişmeler hakim sınıflar cephesinin her iki seçime de ateşli ve telaşlı bir şekilde kilitlendiğini gösteriyor. Tabii burası Türkiye, yine de bir bakarsınız yeni bir gündemle, hem de direkt olarak MGK güdümlü bir politika ve direktifle seçimler ertelenebilir. Ama her halükarda şu da bir gerçektir ki hakim sınıflar her zaman olduğu gibi, özellikle de bu seçimler için çok büyük hesaplar yapıyorlar. Bir çok bakımdan her derdin devası olarak göstermeye çalıştıkları seçimler üzerindeki hesaplaşmalar, daha şimdiden hakim sınıf partileri arasında başladı.

Toplum, seçim havasına sokulmuş durumdadır. Şu gerçekliğimizi altını çizerek belirtelim ki başta işçi sınıfımız olmak üzere bütün mazlum-emekçi halklarımız bir kez daha komünist ve devrimci önderlikten yoksun bir şekilde seçimlere sürüklenmekte, parlamentodan umut bekler hale sokulmaktadır. Bu anlamdadır ki hiç bir komünist, devrimci ve ilerici karamsarlık, umutsuzluk ve kendisine karşı güvensizliğe kapılmadan şunu rahatlıkla şimdiden belirlemelidir:

Seçim zeminindeki hesaplaşmalar komünistler ve onların müttefikleriyle karşı-devrim güçleri arasında değil, komprador burjuva partileri ve farklı hakim sınıf klikleri arasında geçecektir. Tabii ki bu hesaplaşmayı, iki düşman sınıfın kendi arasında bir hesaplaşma olarak yorumlamak doğru olmaz. Faşist, karşı-devrimci partiler birbirlerinin hasımları değil, rakipleri olarak değerlendirilmelidir. Rekabet ve ittifak; bu bağından hareketle temel politikalar bakımından birbirlerinin alternatifi değil, yedeği durumundadırlar. Öncelikle, onların gerçek hasımları olan komünistler ile yakın müttefikleri politik devrimci parti ve örgütlerle birlikte, devrimci halk sınıf ve tabakalarını temsil eden partilerden hiçbirinin, bu seçim döneminde mevcut faşist burjuva ve karşı-devrimci partiler karşısında bir siyasal güç olma etkisini mevcut subjektif güçlerinden dolayı gösteremeyeceklerini belirlemek zorundayız. Bunu belirlemek, seçimler için bir politika tespit etmemek anlamında yorumlanamaz. Ya da, komünistler, subjektif olarak zayıf diyerek seçimler karşısında tavırsız kalamaz. Doğru siyaset belirlemek farklı şey, belirlenen bu doğru siyasetin kitleler üzerinde etki gücünün azlığı veya çokluğu farklı şeydir. Bir yerde toplumu yakından ilgilendiren güncel bir siyasal gelişme oluyorsa, elbetteki burada gerek teorik ve gerekse pratik anlamda ilk tepkiyi gösterecek öncü güç komünistler olmak zorundadır. Güncel siyasal sorunlara karşı doğru politikalar belirlemek ve mevcut örgütsel gücü bu doğrultuda harekete geçirmek, bir komünist partisinin yapması gereken de işte budur. Bundandır ki proletarya ve öncü örgütü olan komünist partisi, mevcut iktidarı yıkip bunun yerine Demokratik Halk İktidarını kuruncaya kadar parlamento ve seçimleri dikkate almak; her seçim döneminde taktik politikaları belirlemekle yükümlüdür. Bu görev; en "demokratik burjuva parlamentolar" için geçerli olduğu kadar, en gerici, faşist parlamento ve bu amaçla yapılan seçimler (yerel seçimler de buna dahil) için de sarsılamaz politik taktik bir görevdir. Sorun, sınıf mücadelesinin herhangi bir dönemi veya anında mevcut parlamentonun ne derece demokratik olup olmadığından öte, sözkonusu parlamento seçimlerine karşı ortaya konulacak taktığın, devrimi ve bununla direkt bağıntılı olarak kitlelerin devrimci siyasal bilincini geliştirip geliştiremeyeceğidir. Daha açıkçası, gündemde olan seçimler hangi politika ve araçlarla devrimimizin hizmetine sokup geliştireceğimiz sorunu can alıcı bir sorundur. Bu bağlamda biz, parlamento ve seçimlere ilişkin politik taktiklerimizi daha bir anlaşılır kılmak için, öncelikli olarak parlamento ve demokrasi sorununun tarihsel geçmişi kısaca da olsa ak-

Belirli bir süre için parlamentoda halkı, yaltına alacağına, ezeceğine dönem dönen menter krallıklarda değil en demokratik rizminin gerçek özü budur. (Lenin)

tarıp yorumlamakla bugünkü güncel politikamızı doğruluğuna ıskı tutmaya çalışacağız.

DEMOKRASİ VE PARLAMENTO

Bilinmelidir ki, demokrasi sınıflar üstü bir olgu değildir, tam tersine sınıflarla birlikte ortaya çıkmıştır. Egemen-sömürücü sınıfların sözcüleri, yüzyıllardır "halkın kendi kendisini yönetmesinin" bir aracı olarak nitelendirdikleri demokrasinin en iyi yönetim şekli olduğunu propaganda etmekteydiler. Evet halkın kendi kendisini yönetmesi iyi ve güzel bir şeydir. Fakat gerçek böyle midir? Hayır, burjuvazi ve onun müttefiki olan tüm gerici sınıfların "demokrasi" sözcüğünü ağızlarına almanın bir nedeni varsa o da gerçek yüzlerini ezilen emekçi yığınlardan gizlemek içindir. 18. yüzyılda Batı Avrupa'da feodalizme karşı demokrasi, özgürlük ve adalet şiarlarıyla mücadeleyle atılan genç burjuvazi, feodalitenin keyfiyete ve cebir-sopaya dayanan diktatörlüğüne karşı mücadele yürütürken geniş emekçi yığınların desteğini kazandı. Bu savaşta feodalizme dayalı iktidarlardan altden burjuvazi, kendi sınıf çıkarlarına uygun devlet sistemleri oluşturdu. Bu devletlerin burjuvazi tarafından şekillendirilmesi ve bununla bağıntılı olarak mevcut siyasal sistemlerin üretici güçlerin gelişmesi önünde engellik teşkil etmesi süreciyle birlikte, özellikle de 19. yüzyılın ilk çeyreğinden itibaren işçi sınıfı başta olmak üzere diğer emekçiler "demokrasi, özgürlük ve adalet" şiarlarının burjuvazi için olduğunu gördüler. Daha doğrusu bu üç sözcüğün hem yaşamda hem de söylemde burjuvazinin kendi sistemi ve sınıfı için geçerli olduğunu emekçiler kendi pratikleriyle yaşayarak görmüş oldular. Marksizmle birlikte sınıf olma bilinciyle mücadeleye kalkışan proletarya, burjuvazinin bu sloganları kendisini kandırmak için kullandığının farkına vardı. Mevcut "demokrasi, özgürlük ve adalet" in proletarya ve ezilen emekçiler için değil burjuvazi için hem de istediği gibi sömürme, ezme ve yargılamasına karşı mücadele yürütenlere yönelik bir yalan, demagoji ve palavra malzemesi olarak kullanıldığının bilincine vardı. Bu gelişimle birlikte proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf çatışmaları da kendiliğinden çıkıp bilinçli bir boyut kazanıyordu. Halkın ortak malı olarak propa-

ganda edilen devlet, burjuvazinin zenginliğini ve dokunulmazlığını koruyup daha da gelişip-büyümesini sağlamak için proletarya ve diğer emekçiler üzerinde egemenliğini sürdürmekten başka bir rol oynamadı/oynamıyor. Ki ortaya çıkışından bugüne kadar devlet, sürekli olarak bir sınıfın (ezen-sömüren) başka sınıf ve katmanlar üzerindeki baskı mekanizmasından farklı bir işlev de görmemiştir. Lenin yoldaşın önemle altını çizerek belirttiği gibi, biçimi ne olursa olsun bütün burjuva devletlerin ortak bir özelliği vardır; o da sermayenin emekçi yığınlar üzerindeki diktatörlüğü olmasıdır. Özcesi yönetim biçimi ne olursa olsun (ister en "demokratik" olsun, ister mutlakiyetçi, isterse cumhuriyetçi olsun farketmez) burjuva devletlerin özü proletarya ve emekçi yığınlar üzerinde zora dayalı diktatörlüktür. Dolayısıyla hiçbir yalan ve demagoji mevcut gerici devletlerin (parlamento maskelide olsa) gerçekte varolan o kirlili ve iğrenç yüzünü gizlemeye yetmeyecektir.

Proletaryanın mevcut devletlerden kurtulması için kendi iktidarını kurmaktan başka çaresi yoktur. Onun amacı burjuvazinin şu veya bu iktidar biçimlerini diğerlerine tercih etmek değil, emekçileri kurtuluşa götüreceği olan sınıfsal kurtuluş devrimlerini örgütlemek ve devrimi gerçekleştirmektir. Bunun için de burjuva ve burjuva-feodal devletleri yıkmak zorundadır proletarya.

İleri kapitalist-emperyalist ülkelerde proletaryanın yakın devrim hedefi; sosyalist devrimi gerçekleştirmektir. Kurulacak sovyetler, işçi sınıfı önderliğinde tüm emekçi sınıf ve tabakalardan yığınlara en geniş demokrasi, bir avuç azınlık asalak burjuvazi ve onun müttefiki durumundaki gericiyle ise diktatörlüktür.

Kapitalizmin yeterince gelişmediği, komprador kapitalist ilişkilerle feodal ilişkilerin içiçe geçtiği, ama feodal ilişkilerin hakim olduğu emperyalizmin egemenliği altındaki yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ise proletarya, işçi-koylu temel ittifakı üzerinde gerçek ifadesini bulan millî burjuvazi (sol kanadı) ve küçük burjuvazi ile birlikte kuracağı Demokratik Halk İktidarını, yakın devrim hedefi olarak önüne merkezi görev koyar. Bir başka ifadeyle Demokratik Halk İktidarı, en geniş halk yığınlarına karşı demokrasi iken, emperyalizm ve onun

seçimlerde izlenecek politika! /1

Yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar karar vermek; yalnızca anayasal parlamenteriyetlerde de burjuva parlamenta-

uşağı durumundaki komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarına karşı diktatörlük demektir.

Kısacası, sınıflı toplumun bir ürünü olan demokrasi, sınıflar üstü bir olgu değildir. Ya ezenler-sömürülenlerin ya da sömürülen-ezilenlerin damgasını taşır. İkisine birden hizmet etmesi mümkün değildir. Burjuvazi kendi diktatörlüğünü gizlemesine karşın, proleterya kendi diktatörlüğünün nedenlerini ve amacını gayet açık ve net bir şekilde ortaya koymaktadır.

PARLAMENTO; burjuvazinin yönetim organlarından biridir. Burjuva devletlerinde hiçbir yürütme ve denetleme yetkisine sahip değildir. Bir yasama organı olarak yürütmenin (yani hükümetin) ihtiyaçları olan kanunları yapmakla (resmiyet kazandırmakla) yükümlüdür. Oysa bütün kararlar perde arkasında alınır. Parlamentoda yapılan; halkın gözünü boyamak için çıkarılan kanunlar üzerine uzun uzun tartışmalar yürütmek ve bol bol nutuklar atmak. Ama bu uzun ve bıktırıcı tartışmaların halka hiçbir noktada yararı olmaz. Oyle bir ahırki, bir ahır sahibinin hayvanları için belirlediği sınırlar ne kadar ise parlamento ahırına koşulan milletvekillerinin sınırları da temsil ettikleri burjuvazi tarafından çizilen kadardır. Bunun azıcık dışına çıktılar mı ya kölelikten azad edilirler ya da ahırdan yaka-paça dışarı atılırlar. Burjuvazinin parlamentoda borozanlığını yapan partiler ve sözcüleri, parlamentonun halkın çıkarlarını savunan temsilcilerinin toplandığı yer olarak göstererek yalan ve demagoji yapırlar. Bütün üretim araçlarının özel mülkiyetini elinde bulunduran burjuvazi, toplumda ideolojik, siyasi ve kültürel olarak üstünlüğünü sağlar ve pekiştirmeye çalışır. Çeşitli yasa ve kanunlarla halkın, özellikle de proleteryanın temsilcisi durumundaki komünist ve devrimcilerin parlamentoya girmesini sınırlayan veya tamamen engelleyen burjuvazi, tüm bu çirkin ve sahtekarca plan ve politikalarını gizlemek için ise "parlamentonun halkın, milletin temsilcilerinin toplandığı yer olduğu" propagandasını yapmaktan da geri durmaz. Bir maske ve palavra makinesi işlevi gören burjuvazinin gerçek yüzünü kitlelerden gizlemekten başka bir fonksiyon ve niteliğe sahip olmayan parlamento, devletin temel hakimiyet

araçları içerisinde de yer almıyor/almaz. Yani bir ordu, polis, adliye, karakol, hapishane vb. kurumlar gibi devletin hakimiyet aracı değildir. Bundandırı burjuvazi istediği zaman parlamentoyu kapatıyor, "demokratik" görüntü veren parlamento peçesini yüzünden indirip açık faşizme geçebiliyor.

Sorunun teorik boyutunun daha iyi anlaşılması için Lenin yoldaşın temel vurgularını aktaralım: "Belirli bir süre için parlamentoda halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine dönem dönem karar vermek; yalnızca anayasal parlamenter kralıklarda değil, en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizminin gerçek özü budur.

Ama, devlet sorunu, proleteryanın bu alandaki görevleri bakımından konur ve parlamentarizm devlet kurumlarından biri olarak kabul edilirse, bu taktirde parlamentarizmden kurtulmanın yolu nedir? Ondan nasıl vazgeçilebilir? Şunu bir daha ve bir daha söylemek zorundayız: Marks'ın, Komünü inceleyerek çıkardığı dersler o kadar unutulmuştur ki, günümüzün "sosyal-demokratı" (günümüzün sosyalizm haini okuyunuz) parlamentarizmin anarşist ya da gerici eleştirisinden başka bir eleştirisini anlama yeteneğinden adamakıllı yoksundur.

Gerçi parlamentarizmden kurtulma yolu, temsili örgenlikleri ve seçim ilkesini yıkmaya değil, laf değirmenleri olan bu temsil örgenlikleri "hareketli" kurumlar durumuna dönüştürmeye dayanır. Komün, parlamenter bir örgüt değil, aynı zamanda hem yürütücü, hem de yasa-macı, hareketli bir gövde olmak zorundaydı.

'Parlamenter olmayan, ama hareketli' bir örgenlik, işte tam da çağcıl parlamenterler ile sosyal demokrasinin parlamenter 'kuyrukçuları'nın anlayacağı bir söz! Amerika'dan İsviçre'ye, Fransa'dan İngiltere'ye, Norveç'e vb. dek, herhangi bir parlamenter ülkeyi düşününüz, asıl 'devlet' işleri hep kulislere görülür, bu işler hep devlet daireleri, bakanlıklar, kurmay kurulları tarafından yürütülür. Parlamentolarda, yalnızca 'saf halk'ı aldatma ereğiyle, gevezelikten başka bir şey yapılmaz. Bu o kadar doğrudur ki, burjuva demokratik cumhuriyet olan Rus Cumhuriyetinde

bile, hatta gerçek bir parlamento kuracak zamanı bulmadan önce parlamentarizmin bütün bu kusurları ortaya çıktı. Çürümüş burjuva dar kafalılığın kahramanları -Skobelev ve Çeretelli'ler, Çernov ve Avsentiyevler- en iğrenç burjuva parlamentarizmi örneğine göre kısır söz değirmenlerine çevirdikleri Sovyetleri bile bozmayı başardılar. Sovyetlerde, 'sosyalist' bakan baylar, laf ebeklikleri ve karar tasarılarıyla, saf köylüleri aldatıyorlar. Hükümet içindeyse, bir yandan yağ 'tabağı'nın, yani kazançlı ve saygın arpalıkların çevresine, sırayla, olabildiğince çok Devrimci-Sosyalist ve Menşevikleri oturtmak, öte yandan da, halkın 'dikkatini dağıtmak' için sürekli bir oyun oynanıyor. Bu arada, kurmay kurullarında, bakanlıklarda, 'devlet işi' görülüyor!" (Lenin-Devlet ve İhtilal, sf. 57-58)

Lenin yoldaşın Marks'a dayanarak ve kendi ülkesindeki parlamentonun gerçek niteliği ve fonksiyonundan hareket ederek ortaya koyduğu bu doğru politik belirlemeler, dün olduğu gibi bugün de aynı bilimselliğini korumaktadır.

Biz Türkiye'deki mevcut parlamentonun fonksiyonu üzerine fazla bir aktarımda bulunmayacağız. Yalnız bu konuda TKP(ML)'nin kurucusu İbrahim KAYPAKKAYA'nın görüşlerini aktarmakla konuya açıklık getirmeye çalışacağız: "Ülkemizin tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşulları, Türkiye'de parlamentarizmin başından beri 'kaba ve uydurma' olmasına yol açmıştır. Türkiye'de, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdan dolayı zayıf bir burjuvazi mevcuttur. Zayıf burjuvazi, iktidarını koruyabilmek için daima kitlelerin mücadelesini zorla ve şiddetle ezmeye yolunu seçmiştir, daha doğrusu o, varlığını ve iktidarını korumak için buna mecburdur. Öte yandan, ülkemizde iktidara zayıf burjuvaziyle birlikte feodalizm döneminin kalıntısı kudurgan toprak ağaları sınıfı da ortak-tır. Bu sınıf, feodalizmin kanunu olan sopayı ve cebiri, burjuva demokrasisinin yerine geçirmek için sürekli bir çaba harcamaktadır, çünkü tutarlı bir burjuva demokrasisi, feodalizmin menfaati ile çelişir. Bu iki nedenle, Türkiye'de burjuva demokrasisi, başından beri, Kemalist iktidar dönemi de dahil, faşizan ve feodal bir karakter taşımaktadır.

Öte yandan uluslararası durum, burjuvaziye ve toprak ağaları sınıfını parlamentoyu benimsemeye zorlamaktadır, çünkü parlamentoyu da ortadan kaldıran açık terörist bir diktatörlük, hem içerdeki halk kitlelerinin önünde, hem de dünya demokratik kamuoyu önünde, faşist çehresiyle sırtıverecek ve kısa zamanda tecrit olacaktır. Kitlelere ve dünya demokratik kamuoyuna karşı 'demokratik' görünebilmek, onları alda-

tabilme için Türkiye'de hakim sınıflar, başından beri 'kaba ve uydurma bir parlamentarizmle' faşist suratları maskeleyemeyi, sınıf menfaatlerine daha uygun bulmuşlardır. İşte, Türkiye'de parlamentonun fonksiyonu budur: Faşizmi maskeleymek.

Türkiye'de parlamento, Kemalist iktidar döneminde de vardır ve hatta o dönemde parlamento daha da 'kaba ve uydurma'dır." (İbrahim KAYPAKKAYA-Seçme Yazılar cilt 2, sf. 157)

Türkiye'de 1923 ile 1946 yılları arasında parlamento da sadece iktidara hakim olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları kliğinin partisi ve onun milletvekilleri yeralıyordu. Çünkü diğer partiler yasaktı. 1946 yılından sonra ise iktidara hakim olmayan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının partileri de serbest edilmiş ve parlamentoda yerini almıştır. O gün bugündür, askeri cuntalar dönemi hariç bu kural bozulmamıştır hakim sınıflar cephesinde.

Ülkede demokrasinin kıntısı bile yoktur. 75 yıldır da devlet biçimi olarak yukarıdan aşağıya doğru örgütlenen faşizmin kendisidir. Faşizmin bu ülkeden nihai olarak defolmasının daha doğrusu yıkılmasının proleterya önderliğinde gerçekleştirilecek bir Demokratik Halk Devrimiyle mümkün olacağı açıktır. Evet milli burjuvazi ve küçük-burjuvazi önderliğinde yapılacak bir devrimle de faşizm yıkılır. Ancak köklü bir şekilde yıkılmayacağı gibi, bu sınıfların önderliğinde bu coğrafyada bir devrim gerçekleştirilecek oldukça zordur. Gerçekleştirilebilir bile iktidarlarını uzun süre ayakta tutamazlar.

Ülkede bazı dönemlerde burjuva demokrasisi kınıtı düzeyinde de olsa taldırılmıştır. Ancak bunu, ülkede, burjuva demokrasisi olduğu anlamında yorumlamak, sınıfa karşı ihanet etmekle eş anlamlı bir duruştur. 70'li yıllardan bu yana, özellikle de '80 askeri faşist cuntası ve arkasından '82 Anayasasıyla daha bir yetkilendirilen devletin temel kurumu durumundaki MGK'nın adeta parlamento gibi çalıştığını söylersek, bir abartı yapmamış oluruz. Ki birçok önemli politik, ekonomik kararlar önce bu kurum tarafından alınır, sonra ise parlamentoya bu işi resmiyete dökmeye kalıyor. Daha açıkçası parlamento MGK'nın noteri, hükümetler ise emirleri durumundadır. Bir yanda parlamento, ama öte yanda ise esas yönlendirici güç olan çoğunluğunu generallerin oluşturduğu Milli Güvenlik Kurulu (MGK'nın yönetimi altındaki sistem. Öyleki '97 Şubat'ından bu yana MGK, neredeyse devletin temel hakimiyet aracı olan ve onun baskı mekanizmasını oluşturan yasama, yürütme ve yargıyı her konuda yönlendirecek duruma gelmiştir. İsteddiği hükümeti ba-

şa getirdiği gibi, istemediğini ise alaşağı edebiliyor. Tabii bunu hakim sınıfların isteklerini, ekonomik ve siyasi çıkarlarını düşünerek yapıyor. DEP milletvekili Mehmet Sincar'ı kendi kontra elemanları aracılığıyla katleden ve yine aynı partiden milletvekilleri meclisten yaka-paga dışarı atıp 15 yıl cezaıyla zindana tıkayan bu MGK ve onun emirleri durumundaki hükümetlerdir. Fazla uzatmaya gerek yok. Bu meclisin niteliği ve fonksiyonu DEP milletvekillerine karşı devletin güttüğü politikayı uygulamaya her şeye ayna tutmaktadır. 75 yıldır da bu böyledir.

Parlamento ve bunun için yapılacak seçimlere karşı söylenecek sözlerin aynıysa belediye ve belediye seçimleri için de geçerlidir. Belediyeleri ve bunun için yapılan seçimleri burjuvazinin devlet organlarının karşısına koymak büyük bir teorik yanlış ve yanlışlığı beraberinde getirecektir. Birçok devrimci hareket ve akım gerek parlamento ve gerekse belediyeler için yanlış belirlemelerde bulunmaya devam etmektedir. Hatta daha ileriye giderek belediyelerle parlamento ve seçimlerini karşı karşıya koymaktadır. Ve belediyelerin bağımsız, yani devlet organlarından ayrı hareket edecek özelliklere sahip kurumlar olduğu teorik yanlışlığına düşmektedir. Bir İşçileri Bakanlığı'nın istediği belediye başkanını görevden aldığı, sıradan bir askeri komutanın dahi kendisine, özellikle de orduya ters düşen bir belediye başkanını susturabildiği ve hakkında dava açtığı bir yerde kalkıda belediyelerin devletten bağımsız ve özerk bir şekilde hareket ettiğinin propagandasını yapmak, mevcut sistemin faşist niteliğini geniş halk yığınlarından gizlemekten başka bir pratiğe hizmet etmez. Niyet ne olursa olsun bu türden teorik yanlışlıklar pratikte sistemin değirmenine su taşımaktadır. Konuya ilişkin III. Enternasyonal'in 1920 yılında yaptığı belirlemeyi aktarırsak, daha da aydınlatıcı oluruz: "5. Burjuvazinin komünal (belediyeler bn) düzenlemeleri için de aynı şey geçerlidir. Bunları devlet organlarının karşısına koymak teorik bir yanıltır. Gerçekte bunlarda burjuvazinin devlet mekanizmasının benzer aygıtlarıdır; bunlar devrimci proletarya tarafından ortadan kaldırılacak ve yerlerine işçi temsilcilerinin yerel sovyetleri geçirilecektir." Bizde ise devrim sonrası bu aygıtlar kaldırılacak, bunun yerine yerel Halk Meclisleri geçirilecektir.

Tüm bu genel düşünce, belirleme ve anlatımlardan sonra seçim zeminine karşı kim ne yapabilir, hangi safta yer alabilir ve seçimlere yüklediği misyon nelerdir vb. soruların yanıtını vermekle birlikte komünistlerin bu konudaki taktiklerine ilişkin genel düşünce ve önerilerini aktarmaya çalışalım.

Şüphesiz ki her sınıf ve kesimin temsilcisi parti ve örgütler, temsil ettikleri sınıfın çıkarları doğrultusunda seçimlere ilişkin tavır belirlerler. Bu, her siyasal gelişme için geçerlidir. Mevcut toplumsal sistemde seçim zeminine karşı farklı duruş belirleyenleri genel olarak üç ka-

tegoride ele alıp değerlendirmek daha doğru bir yöntem olacaktır.

Bunlardan birinci kategoride ele alıp ortaya koyacağımız proletaryanın seçim karşısındaki tutum ve görevleri,

İkincisi: Kült ile Türk milli burjuvazisinin yasal plandaki siyasi temsilcileri, legal ve illegal devrimci-reformist parti ve radikal örgüt ve partilerin oluşturacağı seçim cephesi ve platformları,

Üçüncüsü ise egemen sömürücü sınıflar ve bunların yedeğindeki karşı-devrimci sınıf ve partilerin cephesi olacaktır.

Bu üç cephede ele aldığımız güçlerin seçimler karşısındaki siyasetlerini değerlendirme de önceliği hakim sınıflar cephesindeki duruma verelim.

HAKİM SINIFLAR CEPHESİNDEKİ DURUM VE GENEL YÖNELİM

Bu cephede yer alan tüm kliklerin hesapları mevcut sistemi daha fazla ayakta tutmak ve bunun için de emekçi halkı kandırıp sömürmek üzerine kuruludur. Her seçim dönemi böyledir. Bu genel kural olarak parlamento varolduğu sürece de devam edecektir. Siyaset sahnesinde varlığını sürdüren hakim sınıf partilerinden ANAP ve DSP, bu seçimlerden en karlı çıkacak parti olma görünümündedirler. Tek başına hükümeti kuracak milletvekili sayısına ulaşmaları uzak görülmekte, seçim sonrası bir koalisyon hükümeti kurulacaksa bunun ilk iki oranın ANAP ve DSP olacağı kuvvetle muhtemeldir. ANAP'ın esasta Amerikancı klifi ve DSP'nin ise Avrupalı klifi temsil etmesi, dün olduğu gibi 18 Nisan sonrası da kurulacak hükümeti engellemeyecektir. Ki mevcut durumda 56. hükümetin kurulması görevinin Ecevit ve partisine verilmesi de iktidara hakim olan Amerikancı kliklerin ve Amerika'nın çıkarlarına ters bir sonuç doğurmayacaktır. Ecevit ve partisinin Avrupalı olması, bir bütün anti-Amerikancı olduğunu getirmeyecektir. '91 seçimleri sonrası DYP ile SHP ortaklığı üzerine kurulan hükümet nasıl ki Amerika ve Avrupa (özellikle de Alman) emperyalizminin çıkarlarına uygun idiyse, hatta bu emperyalist güçlerin ortak yönlendirmesi ve desteği sonucu kurulmuşsa, ANAP'la DSP koalisyonu üzerine bir hükümetin kurulması da dün olduğu gibi gelecekte de mümkündür. Ve en yakın olasılık içerisinde.

Her iki parti de halihazırda hakim sınıflara ve onun bir numaralı politik yürütme merkezi olan MGK'ya yakın (bazı konularda çelişkileri olsa da, bunlar pek ciddi boyutta sorunlar değildir) parti durumundadırlar. Ecevit ve partisinin gerek hakim sınıflar ve gerekse emekçi halkın geniş kesimi nezdinde fazla yıpranmamış olması, hem 56. hükümetin kurulması için bir dayanak oluştururken, hem de seçimler ve sonrası kurulacak hükümette yer almasında en şanslı parti görünümünü kazandırmaktadır. ANAP, her ne kadar çetelerle işbirliği noktasında puan kaybettiysede, bu oran yüksek düzeyde değildir. İşbirliği içerisinde olduğu çetelerin dâişikliği dövüş

şeklinde gelip teslim olmaları ANAP'a puan kazandırmaktadır da. Bu iki faşist partinin gayet uyumlu bir şekilde MGK'nın 28 Şubat kararlarını yerine getirmesi aynı zamanda geleceğin hükümetini kurmak için de başta Amerikancı hakim sınıflar olmak üzere MGK'ya da güvence vermektedir. Kontra cumhuriyetinin başı Demirel'in kalkıp "gerekirse seçimlerde açık yönlendirme yaparız" gibi söylemlerde bulunması, Fazilet Partisi'nin seçimlerden başarılı çıkış olasılığını önlemek için yapılan bir tehdittir. Özellikle yerel seçimlerde HADEP'in Türkiye Kürdistanı'nda sağlayacağı başarının önünü kesmek için her hileli ve şeytani yolu devletin şimdiden devreye sokup denediği açıktır.

Hakim sınıfların mevcut durumda merkez sağ olarak güçlenmesini istediği parti ANAP iken, merkez sol olarak güçlenmesini istediği parti ise DSP'dir. Doğal olarak bu iki partinin seçimden güçlü çıkması içinde çaba harcayacaklardır.

DYP ve CHP seçimlerde istedikleri başarıyı gösteremeyecekler ama görünen o ki barajı aşip parlamentoya girme başarısını göstereceklerdir. Eğer MGK ve hakim sınıflar CHP ve DYP'yi seçimlerde efitmenin ve oradanda siyaset sahnesinden silmenin hesaplarını gütmeyeceklerse, her iki parti de parlamentoda grup kurup yerini alacaktır.

Geriye kalan faşist ve gerici partilerden Fazilet Partisi hariç diğer partiler, tek başlarına seçime girmeleri durumunda birakalım parlamentoda grup kurmayı bir kenara, seçim barajını aşip Milletvekili çıkaracak güçte dahi olamazlar.

MHP, BBP ve DTP gibi faşist partiler ANAP, DYP, FP vb. partilerle ittifak halinde seçime girmezlerse tek başlarına seçim barajını aşamazlar. Ancak görünen odurki bu partilerin tümü sözünü ettiğimiz faşist ve karşı-devrimci partilerle ittifak halinde seçime katılacaklardır.

Fazilet Partisi ise eğer içten parçalanma olmazsa 18 Nisan erken genel seçimlerinde ve yerel seçimlerde yine en fazla milletvekili çıkartma ve yerel yönetimleri ele geçirme şansına sahip parti durumundadır. FP'nin birinci parti olarak çıkmasını mevcut durumda engelleyecek iki temel faktör vardır: Bunlardan birincisi; Türkiye Kürdistanı'nda HADEP'in seçimlere katılmasının engellenmemesi, diğeri ise devletin FP'ye karşı özel olarak yönelmesi durumudur. Komünist ve diğer radikal parti ve örgütlerin FP'nin seçim zeminindeki gücünü zayıflatacak bir etkileri yoktur. Yeri gelmişken RP'nin devamı olan FP'nin bu gücünün nedenlerini kısaca yanıtlamaya çalışalım. FP'nin ve önceki RP'nin yükselişinin gizi şu iki faktörde yatmaktadır. Bunlardan birincisi, 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğüyle birlikte yığınların depolitize edilmesi yönündeki devletin güttüğü özel politikalar. İkincisi ve proletarya açısından daha önemli olanı ise komünist ve devrimci partilerin ezilen emekçi yığınlar şahsında gerçekte

bir politik alternatif oluşturamamasıdır. Daha doğrusu, proleter önderlikli bir alternatifin yoluğu şartlarında FP'nin ezilen yığınların radikalleşmesini dini söylemlerle kendi kanalına alarak siyasallaştırması, diğer burjuva faşist partileri ürkütmektedir. Bugün dünya göre her ne kadar söylemlerinde yumuşak davranırlarda, bu özde uysallaştıkları dolağı değildir. Devletin, özellikle de MGK'nın RP'nin üzerine giderek bu partiyi kapatması onun devamı olan FP'yi kutmaktadır. Bu parti hala milli burjuvazinin sağ ve aynı zamanda karşı-devrimci kanadını temsil etmektedir. Şu aşamada dostumuz olmadığı gibi askeri hedeflerimiz durumundaki düşman güçler arasında da yer almamaktadır. FP'nin ciddi boyutta gericiği temsil ettiği ortadadır.

Ancak bu, komprador burjuva ve büyük toprak ağalarının partileri gibi devrimimizin önünde engellik teşkil eden düşmanlar derekesinde değerlendirilmesini de getirmeyecektir. Emperyalizmle önemli derecede ilişkisi (özellikle de Almanya) bulunsada, onların uşağı durumundaki bir sınıf olduğu yönünde tanımlama yapmakta yanlış olur. FP ile sistemin temel temsilcisi durumundaki komprador faşist partiler arasındaki çelişkinin kaynağında bu farklı sınıfsal özellik yatmaktadır. Ama şunu da söyleyelimki, FP ile ve onun temsil ettiği sınıfa komprador burjuva sınıf ve partiler birbirine karşı kelimelerin gerçek anlamında düşman olmaktan öte daha çok dostturlar. Milli burjuvazinin bu kanadı genel olarak devletle ve onu temsil eden egemen sınıflarla kolkola yürümeyi tercih eder. Kısacası, burjuva partileri her ne kadar FP'nin seçimler döneminde önünü kesmeye kalkışarlarda, bunda fazla bir başarı gösteremeyeceklerdir. Laik bir cephe ilede önünü kesmeyeceklerdir. Oysa FP'nin önünün kesilmesi ancak FP'nin güç alıp beslendiği kaynağın kurutulmasıyla mümkün olur. Daha açıkçası, ezilen emekçi yığınların her alanda siyasal bir örgütlülüğünü ve önderliği yakalamasıyla ancak FP vb. partiler giderek siyaset sahnesinden silinebilir.

Düzen partilerinin şimdiden it dalağı gibi birbirine girdiklerini belirtelim. İleri de daha da birbirlerinin kirlı çamaşırlarını daha fazla ortaya dökmekten çekinmeyeceklerdir. Tabii bu durum onların siyasal olarak hesaplaştıkları anlamına gelmez. Hepsinin kumaşı aynı iplikten dokunmuştur. Al birini vur ötekine. Bu anlamıyla 18 Nisan sonrası kurulacak herhangi bir hükümet bugünkünden daha iyi değil kötü olacaktır, olmak zorundadır. Çünkü mevcut ekonomik kriz her geçen gün daha bir derinleşiyor. Bu krizle birlikte yüzbinlerce işçinin sokağa atılması yeni direniş dalgalarını da kuşkusuz ki beraberinde getirecektir. O nedenle yeni hükümetin MGK'nın 28 Şubat kararlarının geri kalan bölümünü uygulamayı bekleniyor. Savaş hükümeti olacaktır, başka yolu yoktur. Çünkü sistem bunu dayatıyor ●

1998 değerlendirmesi ve görevlerimiz

Yeni bir yıla girdiğimiz şu günlerde geride bıraktığımız '98 yılının muhasebesini yapmak; önümüzdeki sürecin gelişmelerini öngörebilmek ve buna bağlı olarak görevlerimizi tespit edebilmek için zorunlu ve doğru bir yöntemdir. Bununla birlikte '98 yılının değerlendirilmesi, aynı zamanda dünyada ve ülkemizde yaşanan gelişmelerden kaynaklı '68'den '98'e en azından bir 30 yılın muhasebesini yapmak anlamına geliyor. Sene içinde bu tür değerlendirmelerimiz olmuştu. Ancak daha kapsamlı ve bütünlüklü bir çalışmanın yapılması hala kendisini bir zorunluluk olarak dayatıyor.

Burada boylesli bir değerlendirme içine girmeyeceğiz. Bunu belirtmemizin nedeni şudur: Bu muhasebe yapılmadan, gerekli sonuçlar çıkarılmadan, eksiklikler giderilmeden; geride bıraktığımız otuz yıldan çok daha karmaşık, çetin, kanlı gelecek ve sadece ülkemizde değil, dünyanın değişik ülkelerinde yaşayan halklara zaferi daha da yakınlatacak olan bu önümüzde ki otuz yılın ağır ve sancılı görevlerini kaldırmamız, yerine getirmemiz zorlaşacaktır. "Ya kanlı savaşım ya yokolma" gerçekliğinde ve keskinliğinde geçecek olan önümüzdeki yıllarda proletaryanın ve halkların, ezilen ulusların "kurtuluşunu" çok daha zor koşullara erelecek ve ağır bir yenilgiye yölecektir bu. İşte bu yüzden içinden geçtiğimiz günlerin önemini ve anlamını, sürecin teorik ve pratik yükümlülüklerini doğru kavramalıyız. Toplumsal devrimin tarihini yürütmüş olduğumuz mücadelenin başarısı için kavramak, geliştirmek ve geniş yığınların bilincinde ve pratiğinde maddi bir güç haline getirmek amacıyla her zamankinden daha fazla çaba göstermeliyiz.

Toplumsal devrimin teorik görevlerini yerine getirebilmemiz için rahat koşullara ve sakin günlere fırsatımız olmayacaktır. Uluslararası gericiğin topyekün ideolojik-psikolojik kuşatmasını da yukarıdaki gerçekliğin yanına koyduğumuzda, "ne yapmalı?" sorusuna verilecek cevabın önemi artıyor. Yine emperyalist-kapitalist sistemin dünya çapında içine girdiği ve derinden gerçekleşen kriz; bir çok yanıya bir tıkanıklık ve çürüme özelliği taşımaktadır. Bu çürüme bir girdap gibi proletaryayı ve halkları da içine ister istemez çekmekte; öncülerini de etkilemektedir. Elbette bu eğilimin karşıtı da güçlenmektedir ve daha da gelişmenin subjektif şartlarına sahiptir. Yapılması gereken işte bu nesnelliğin yakalanması, ideolojik netlik ve arılıkla politik görevlerin belirlenmesi ve hayata geçirilmesidir. Buraya kadar söylediklerimiz bir çoğumuza "çelişkili" görülebilir. Çelişki bu belirle-

melerimizde değil, bizzat yaşamın kendisindedir. En geniş tanımla sömüren ve sömürülenlerin arasındaki karşıtlığın her zamankinden daha fazla derinleşmesi, çatışmalı ve şiddetli, kanlı bir boyuta gelmesidir. Döne döne söylemeye çalıştığımız bundan başka bir şey değildir.

Neden '68 ve '98? Bu tarihler, sonu sevizle bitmesi nedeniyle hesaplarda kolaylık olsun diye belirlenmedi. Gerek dünyadaki ve gerekse ülkemizdeki gelişmeler açısından bu tarihler sınıf mücadelesinde belli bir dönüm noktasını ifade etmektedirler. Özellikle de '68 yılı, Türkiye Devrimci Hareketi'nin doğum yıllarına tekabül ettiğinden bizler açısından daha da önem kazanıyor. Bu yanıya bizler, sadece bugünlerde değil

de, II. emperyalist paylaşım savaşı sonrası dünya halkları özellikle anti-faşist bir bilinçle kuşanmış ve bu noktada, SSCB'nin muazzam direnişi ve mücadelesi hakettiği saygınlığı kazanmıştı. Bir çok ülkede anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleye önderlik eden komünist ve devrimci partiler büyük yığınları etkiler ve peşinden sürükler hale gelmişti. Emperyalist haydutlar '60'lı yıllarda birçok halkın ve ulusun bağımsızlık ve devrim mücadelesine azgınca saldırınca karşısında dünya halklarını görmüşü ve az önce aktardığımız gibi bu temelsiz de değildi. Her ne kadar '60'lı yıllarda Uluslararası Komünist Hareketi iç çelişkiler baş göstermiş ve SSCB'deki kapitalist yollarla komünistler arasındaki iktidar savaşı keskin-

kapitalistler '60'lı yıllarda yeniden büyük bir ekonomik-sosyal kriz yaşamaktaydılar ve iç çelişkileri de buna bağlı olarak derinleşmişti. Ancak bu iç çelişkilerin çözümünü öne almak ve birbirleriyle önceki gibi açıktan bir çatışma yaşamak yerine farklı araçlarla nüfuz mücadelesi yapmaktaydılar. Ayrıca bir de halen o süreçte halkların iktidar ve ulusların bağımsızlık mücadeleleri devam etmekteydi ve öncelikle hedefe bunlara karşı birlikte hareketi koymuşlardı.

Peki '98'de genel özellikler nelerdir? '98'in en temel özelliği, içinde bulunduğumuz ve hakim sınıfın sözcülerince de onaylanan ve boyutları halen tartışılan ekonomik krizdir. Bu krizi öyle basit olarak değerlendirmek mümkün değildir. Uluslararası emperyalist sermaye ve sözcüleri bile bu krizi kapitalist sistemin iflası olarak değerlendirmekte ve krizden çıkıp/çıkmamayı, "varlık-yokluk" sorunu olarak ele almaktadırlar. Bu söylediklerimizi yazılı ve görsel basından yapacağımız alıntılarla somutlaştırdık, ancak işin bu kısmını gereksiz tekrarlar yapmamak için okura bırakıyoruz. Çünkü hemen hemen her gün bu söylediklerimizi doğrulayan haberler, söyleşiler ve paneller yazılı ve görsel basında yer almaktadır. Öyle çok bilinmez şeyler değil, aksine vurgulamaya çalıştığımız gibi görmek istemeyenlerin bile görmek zorunda kaldığı bir açıklık ve netlik durumundadır.

Bugün dünyanın bir çok ülkesinden, emperyalistlerden yarı-sömürgelere kadar, yoğun işten çıkarmalar, iflaslar, batan bankalar, grevler, intihar eden fabrika sahiplerinin haberleri gelmektedir. Ve bunlarla birlikte bir çok ülkede bu gelişmelerin sonucu olarak geniş kitleler artık sokağa çıkmakta ve bizzat polisle çatışmaktadır. Henüz genel karakteri kendiliğinden olan bu eylemlerde öne çıkan sloganlar kitlelerin ekonomik taleplerini içerse de, artık iktidar ve düzeni hedefleyen sloganların da kendisini yavaş yavaş hissettirdiği görülmektedir. Ki emperyalist medya tekelinin onca engelleme, sansür ve kuş çevirme amaç ve yöntemlerine rağmen. Evet, '68'deki gibi sosyalist ve komünist değerler kitlelerce istenen düzeyde ve yaygınlıkta henüz sahiplenilip savunulmuyor. Bu da sürecin tek dezavantajı olarak görülüp birçok devrimci parti ve örgütü, aydını (özellikle küçük-burjuva kesimlerin temsilcilerini) karamsarlığa itmektir. Evet, boylesli bir gerçeklik vardır ve değerlendirilmelidir. Ancak bu karamsarlığa değil, daha bir coşkuyla ve şevkle proletarya biliminin ve siyasetinin savunulması ve yaşama geçirilmesine itmelidir. Ayrıca uluslararası emperyalist sermayenin sözcüleri, ideologları, politikacıları, ekonomistleri

Türk devletinin gerillaya karşı önemli bir koz olarak planlayıp '90'lardan beri uyguladığı zorla göçertme politikası sonucu kent varoşlarında biriken Kürt nüfusuyla; yaşanan ve yaşanacak olan işsizleşme bir arada düşünülrse aslında ne yapılması gerektiği net bir şekilde açığa çıkmaktadır. Zorla göçertilen Kürt nüfusun gerillayla olan ilişkilerinden ve bizzat savaşın içinde yer almasından dolayı örgütlü ve devrimci bir bilince sahip olduğu biliniyor. Fakat bunun aynı oranda örgütlenemediği de açıktır. Yinede kentlerdeki devrimci faaliyet önemli oranda bu tabana dayanmaktadır bugün. Yapılması gereken bu kitlelerin daha sistemli bir şekilde örgütlenmesi ve varoşlarda iç içe yaşadığı işçilerle birlikte kaynaşmasının sağlanmasıdır. Burada bahsettiğimiz kaynaşma örgütsel plandan daha çok politik kaynaşmadır. Politik kaynaşmanın sağlanması zaten örgütsel kaynaşmayı birlikte getirir.

daha yıllarca bu tarihten itibaren kendi geçmişimizi incelemek ve sorgulamak zorunda kalacağız. Ancak bugün bunu doğru ve kapsamlı bir şekilde yaparsak, gelecek devrimci nesillere bu konuda bir kolaylık sağlamış da olacağız. Ki bu küçük ve önemsiz bir kolaylık değildir. Bu, gelecek devrimci kuşakların bugünden sağlam ve kararlı bir şekilde yetiştirilmesi ve eğitilmesi işidir ki toplumsal devrim hareketinin her yönüyle sürdürülebilirliği, proletarya biliminin geliştirilmesi görevidir.

1998, dünyada ve ülkemizde yığınların ayağa kalktığı ve her ülkede kendi özgünlüğünde egemen sınıfların iktidarına yöneldiği ya da sarstığı, sosyalizmin büyük bir tutku ile sahiplenildiği yıllar-

leşmişse de henüz sosyalizmin değerleri birçok yönüyle ayakta ve diri.

Bu dönemin genel özelliklerini kısaca bu şekilde koyabiliriz. Ülkemiz açısından ise işçi, köylü ve öğrenci hareketi içinde devrimci parti ve örgütlerin, komünist partisinin tohumlarının atıldığı yıllar olarak tarihe geçmiştir bu dönem. Yanlış anlaşılmasın; süreç iyi bilindiğinden "tohumlarının atıldığı" yıllar olarak tanımlıyoruz. Çünkü dönemin devrimci ve komünist partileri bu süreçte kadrolaşarak daha sonraki yıllarda kuruluşlarını ilan ettiler. Yine '68 için şu notu düşmek gerekiyor: II. emperyalist paylaşım savaşı sonunda başlangıçtaki amaçlarının gerisine düşerek pazar alanlarını kaybeden, daralma yaşayan

dahi tartışırken, "kapitalizm tıkanı, Marks ve Marksistler doğrulandı" derken ve ister istemez Marksizmi tartışmaya sunup gündemleştirirken bazılarının yukarıda koyduğumuz gerçekliğin bir yanını görüp sonu gelmez "teorik" tartışmalara girmelerinin nedeni; mevcut durumu anlayamama ve başta kendilerinin bilime ve proletaryanın siyasetine olan inançsızlıklarıdır.

'98 başlıbaşına Asya kaplanlarıyla gündeme gelen, Japonya'yı etkisine alan ancak Rusya'daki boyutuyla tüm emperyalist-kapitalist sistemi endişeye sokan "kriz" tartışmalarıyla geçti. Krizin etkisi, derinliği ve genişliği '99'da daha da yoğunlaşacaktır. Çünkü tersinin olabilmesi için en ufak bir belirti dahi yoktur. Aksine krizin, sınıf mücadelesinin de şiddetlendireceğini gösteren bir çok kapitalistin yıkımına ve yeni yeni milyonların işsizliğine yolaçacak belirtileri gözüküyor.

Tam da bu yüzden '98'e damgasını vuran ancak yukarıdaki tabloya görünürde ters düşen olaylar yaşandı. İrlanda sorunu, Filistin-İsrail arasında, Japonya'da BASK Bölgesi'nde, Kolombiya'da FARC ile hükümetin "barış" görüşmelerinde belli gelişmeler sağlandı. Evet, emperyalist bloklar daha güçlü dalgalara dayanmak için arka bahçelerinde ödünler vererek de olsa "barış" ve "huzur" sağlamak istediler. Bu "barış" ve "huzur"un ne olduğunu ve ne kadar geçerli olduğunu bizlere gelişmeler gösterecek. Az önce sıraladığımız "barış" görüşmelerinin niteliği ve duruşu birbirinden farklı gelişmelere ve temellere dayanmaktadır. Kimisi yüzyılların sorunuken kimisi sadece on yıllara dayanmaktadır ya da farklı sınıflar üzerinden gelişmişlerdir. Buna rağmen '98'e denk gelmeleri gerici sınıflar açısından daha büyük ve şiddetli devrimci dalgalara karşı varolan çatlaklarını gidermek ve sağlamlaştırmak amacıyla ve çabalarını ifade etmektedir. Emperyalizmin bu anlamıyla sahtekarlığı '98'de çok net açığa çıkmıştır. Bir yandan bahsi geçen "barış" görüşmelerine katkı sunanlara "insanlık" ödülleri dağıtılırken, öte yandan uzay teknolojisiyle donanmış uzun menzilli füzelerle ABD, dünya halklarına "bana karşı gelmek isteyenlerin sonu kötü olur" mesajları vermeye çalışmıştır. Usama Bin Laden'in Afganistan'da bombalanmaya çalışılması, Sudan'daki ilaç fabrikasına saldırı ve yılın son günlerine denk gelen Irak operasyonu...

Buna benzer bir yığın gelişme olduğundan hepsini sıralamayı gereksiz bulduk. Gündemde en çok tartışılanlar üzerinden değerlendirme yapmayı uygun gördük. Çünkü amacımız almanak düzenlemek değil sürecin genel özelliklerini tespit etmek.

Tüm bunlardan açığa çıkan sonuç şudur: ABD, AB ve Japonya vb. emperyalist bloklar arasındaki çelişkiler derinleşmektedir. Japonya ve Rusya eşitsiz

gelişim yasalarıyla güç kaybederken, Çin ileriye doğru çıkış yapmaktadır. AB, bu emperyalist rekabete ancak kendi iç birliğini sağlamlaştırarak dayanabileceğini düşünürken, yine de kendi içinde İngiltere, Fransa ve Almanya arasında liderlik yarışında bulunmaktadı. Emperyalist rekabetin bir yönünü bu oluştururken, MAI ve MIGA gibi projelerle uluslararası tekellerin sınır tanımaz güç ve rekabet dayatmaları başka bir yönü oluşturmaktadır. Tüm bu eğilimler süreci daha da karmaşıklaştırmakta, içinden çıkılmaz bir hale sokmaktadır.

Ancak görüldüğü gibi süreç devrimci değildir. Devrimci çünkü emperyalistler yeni askeri konseptlerinde, askeri-savunma paktı yada birliklerinde bölgesel ayaklanmalar ve iç savaşlar tehlikesini değerlendirmekte ve buna uygun kapsamlı hazırlıklara girmektedirler. Bu hazırlıkların önemli bir bölümü ülkemiz komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile onun faşist devletini de yakından ilgilendirmektedir. NATO'nun bu amaçla yeniden düzenlenmesi (kuruluşunun 50. yılında) gündemdedir. Yine ABD-İsrail ve Türkiye gerici ittifakı gibi Ortadoğu'ya dönük planlarda Türk devleti-ne önemli roller biçilmektedir. Türk egemenlerine verilen bu önem ve destek, dolaysız bir şekilde iç savaşta devrimci cephenin ve halklarımızın yürüttüğü devrimci mücadelenin karşısına çıkmaktadır. Kürt ulusal hareketi ve önderliği nezdinde yaşananlar buna iyi bir örnektir. Ancak belirttiğimiz gibi bununla sınırlı değildir.

Dünyadaki gelişmeleri ülkedeki gelişmelerden ayırmak fazla mümkün değildir. Bunun temel nedeni sermayenin uluslararası örgütleniş ve geldiği aşamadaki hareketliliğidir. Zaten dünya çapındaki bilinen deyimlerle global (küresel) krizin kaynağı da budur. Sermayenin aşırı yoğunlaşması kondisyonu hareketsiz bıraktığından sermaye özelliğini yitirmekte ve yatırım alanı bulamamakta, bu noktada da her yönüyle bir yıkım meydana gelmektedir. Bu krizin ciddi olarak etkilediği ülkelerin başında da Türkiye gelmektedir. Kendi iç çelişkileriyle birlikte şimdi de bunlara kısa bir gözatalım.

Türkiye ve T. Kürdistanı'ndaki gelişmelere göz atmadan önce şunu belirtelim: Hakim sınıflar '97 ve '98 yılını yazımızın başında da belirttiğimiz gibi "yeniden yapılandırma"yla geçirdiler ve bu yapıyla kendi içlerinde ciddi bir örgütlenme ve tasfiye hareketine giriştiler. Ancak bu, geline aşamada sınıf mücadelesinin şiddetinden dolayı kolay olmamaktadır. Ve hakim sınıfların kendi içindeki çatışmalı, sancılı örgütlenme ve tasfiye hareketi henüz tamamlanmış değildir. Kısa sürede tamamlanacağı da benzememektedir.

Bununla birlikte bu "yeniden yapılandırma" ideolojik, siyasi ve örgütsel boyutla az önce aktardığımız şekliyle sü-

rerken, kültürel vb. alanlarda da olmaktadır ve merkezine egemenlerin devrimci hareket karşısındaki duruşu alınmaktadır. Buna iyi bir örnek, "Hoşçakal Yarın" gibi bu süreçte gündeme gelen filmlerdir. Nasıl ki "Işıklar Sönmesin" filmi "bölücü" harekete karşı yeni konsepti işlediyse, "Hoşçakal Yarın"da "yıkıcılığa" karşı "kabul edilir" anlayışı ortaya koyuyordu. Aynı şeyi dünya çapında CHE için yaptılar. Venilmek istenen mesaj şudur: "Devrimci olunacaksa, bizim dedikimiz gibi olsun." Türk devletinin Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde "kabul edilebilir", "yumuşak", "marjinal" çizgide devrimci faaliyetin sınırlarını belirlediler ve bunu az önce aktardığımız örneklerle her yönüyle kabul ettirmeye çalıştılar. Devletin bu yönelime girmesi doğaldır ve anlaşılabilir değildir. Sınıf mücadelesi, bu son otuz yılda tarafları arasında ilerleyen-gerileyen ama devrimci özelliğini ve temelini yitirmeyen bir seyir izledi. Egemenler bunun bir değerlendirmesini yapıyor ve kendi sınıf örgütlenişlerini, dayandıkları sermayenin yapısını, sömürü ilişkilerini elden geldince düzenlemeye çalışıyorlar. Amaçları nettir; devrimci hareketi her yönüyle bastırmak, bitiremediği oranda zarsız, marjinal, kabul edilebilir bir düzeyde tutmak ve böylece iktidarlarının devamını ve geleceğini sağlamaktır.

İşte bu yönelimle '97'den devam eden gelenekler şunlardır: 1) Bilinen deyimlerle "çete" operasyonları, 2) "siyasal İslam"a yönelim, 3) eğitim kurumlarının yeniden düzenlenmesi, 4) siyasetin sendikalar, dernekler vs. boyutuyla daha da merkezileştirilmesi, 5) yukarıdaki yönelime uygun olarak devletin her kurumunda kadrolaşma ve bunun için çeşitli tasfiye operasyonları, 6) tüm bunlar için çoğu gizli olmak kaydıyla uygun yasal düzenleme ve kanunların çıkarılması, TCK'nın iç savaşın mevcut düzeyine uygun olarak yeniden düzenlenmesi. Bunlara ek olarak, medyanın ve üniversitelerin de elden geçirilmesi.

Türk devleti bu yönelimini, yeniden yapılandırmayı cumhuriyetin 75. yıl kutlamalarında test etmeye çalıştı. Ne kadarını başarıp başaramadığını burada görmeye çalıştık ama Kürt yurtseverleri Erdal Aksu'nun kaçırdığı uçakla, rehinelere söylediği "devrimci sözü veriyorum" lafına takıldı ve o gorkemli, şaşalı planlar ve kutlamalar, kitleleri sürece katma çabası bir anda ve bir çırpıda sönmüverdi.

'98 her yönüyle hızlı başlamıştı. Memurların 4 Mart Kızılay eylemiyle açılan sahne, 8 Mart'ta kadınlarımızın Taksim'deki militan duruşu, 21 Mart'taki kitleli kutlamalar ve çatışmalarla devam etmiş, 1 Mayıs'ta devrimcilerin bazı eksiklikleriyle birlikte, çatışma bir anlamıyla doruğa çıkmıştı. Türk devleti, 1 Mayıs'tan sonra bu gelişmeleri gözönünde bulundurarak sokağı teslim almaya yöneldi. Bu noktada yaşanan irade çatışması, Cumartesi Anneleri'nin

Galatasaray Tisesi önünde her hafta düzenlediği eylemde somutlandı ve halende devam etmektedir.

Türk devleti cezaevlerinde de bazı denemelere girerek biraz da gelecek daha büyük bir hesaplaşmanın çapını ölçmeye çalıştı. Bu anlamıyla kapsamlı ve genel bir vuruşa hazırlandıkları görülmüyor. Bunun zaman ve biçimini gelişmelerin seyrini belirleyecektir elbette. Bunun için birçok cezaevinde kendilerinin "oda sistemi" dediği, devrimci tutsakların ise "tabutluk ve hücre" olarak değerlendirdiği alt yapı hazırlıklarına giriştiler. Bu noktada henüz net bir adım atmış değiller. Fakat az önce de belirttiğimiz gibi bu noktada daha genel ve kapsamlı bir saldırı için büyük düşündükleri de açıktır.

'98 yılı egemenler açısından aynı zamanda bir "hükümsüzlük" yılı olarak geçmiştir. Tüm yürütme, yasama, yargı gücünü MCK'ya devreden egemenler dönem dönem parlamentoyu resmen de başlarından atmaya düşünmüşlerdir. Düşünmüşlerdir diyoruz, çünkü bu ortamda bunu yapacak güçleri kalmamıştır. O yüzden seçim olsun mu olmasın mı tartışmalarıyla; yolsuzluk dosyalarıyla ve en sonu ANASOL-D hükümetini de düşürerek acizliklerini ortaya koymuşlardır. Bu anlamda TUSİAD itiraf ediyor: "Sistem çökmüştür." Ancak çöken sistemi ANASOL-D karikatürü (karikatürün karikatürü) DSP azınlık hükümetiyle ancak devam ettirebiliyorlar. İşin ilginç yanı ise yılların politikacısı, tescilli faşist Bülent Ecevit bile "başbakan" olduğuna inanmıyor, kitleler nasıl inansın!..

Egemen kliklerin MCK aracılığıyla -daha önce ayrıntılarıyla aktardığımız- Tansu Çiller'i tasfiye planı da bu haliyle tersine dönmüş oldu. Egemen kliklerin halklarımıza karşı oluşturduğu birlik, yoğunlaştırılmış şiddet politikaları temelinde olurken, kendi içlerindeki mücadelede sokakta adamlarını vurma boyutuyla açıktan silahlı bir hal almıştı. Bu noktada Tansu'nun Yalın Erez'e karşı çıkışı danışıklı dövüşle açıklanacak bir tavır değildir. Bizzat Tansu'nun dayandığı sermaye ve devlet içerisindeki örgütlenmesiyle kendisini dayatan bir çıkıştır. Kendisine yönelen tasfiye planlarına karşı bir tavrıdır. Ve bu da egemenler arası parçalanmışlığın boyutunu göstermektedir. Yanlış anlaşılmasın, bugün bu parçalanmışlığın sınırı bu kadardır. Ancak ileriye yansması daha büyük olacaktır. Nasıl bir hal alacağını hep birlikte göreceğiz. Tansu'nun ve diğerlerinin gücü ne olursa olsun, devletin geleneksel politikalarının ve örgütlenmesinin dışına çıkamayacaktır ve tamda bu yüzden mevcut çürüme ve yozlaşma bunların nezdinde gün be gün artarak devam edecektir. Kısacası bunları birleştiren de parçalayan da sınıf mücadelesinin hem tarihsel gelişimi hem de günümüzdeki objektif durumudur. Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısının tarihsel özellikleri

başka türlü olmasına izin vermeyecektir.

Devam edecek olursak, '98 ayını zamanda Bursa'da Metal işkolundaki işçilerin başlatığı ve bir çok ile yayılan eylemleriyle devletin MGK sendikacılığını da bir yönüyle boşa çıkartan gelişmelere sahne oldu. Bu işkolundaki işçilerin arasında devrimci bir örgütlenme ve önderlik olmamasına rağmen, Metal işçilerinin Türk Metal İş Sendikası'na almış olduğu tavır sınıfın genel duruşunun tipik bir göstergesidir. Birkaç ay sonra SEKA direnişinin başlaması ve militan bir çizgide devam etmesi sınıfın duruşunu net biçimde ortaya koymaktadır. Burada anlaşılması gereken, sürecin devrimci oluşudur. Ve bu iradeden bağımsız gelişmekte ve ilerlemektedir. Bahsettiğimiz devrimci durumun varoluşu değil, onun ilerlemesidir. Ancak sıkça sözünü ettiğimiz ve birçok devrimci parti ve örgütünde kabul ettiği gibi devrimci hareketin şehirlerde sınıfla olan bağının eksikliği ve varolan bağlarının cılız oluşu kitle hareketine yeterince yön verilememesine yol açıyor. '98'in sonunda ve '99'un bu ilk günlerinde onlarca işyerinde grevler, işgaller ve çeşitli eylemler devam ediyor. Çeşitli işkollarında onbinlerce insan geçtiğimiz son bir kaç ayda işten çıkarıldı ya da şu an süresiz izin kullanıyor. Egemenlerin bu ortamda bırakın devrimci örgütlenmelerini, kendi kontrollerindeki sendikal örgütlenmelere dahi tahammülleri yoktur. Meselenin egemenler açısından gerçekliği böyleyken, aynı zamanda bu ortamın devrimci hareketle işçiler arasında ilişki kurmaya ve örgütlenmeye çok müsait olduğunda bir diğer gerçekliktir. İşten çıkarılmanın ve iflasların daha da devam edeceği gözönüne alınırsa durumun ciddiyeti açık bir şekilde anlaşılacaktır.

Türk devletinin gerillaya karşı önemli bir koz olarak planlayıp '90'lardan beri uyguladığı zorla göçertme politikası sonucu kent varoşlarında biriken Kürt nüfusuyla yaşanan ve yaşanacak olan işsizleşme bir arada düşünülürse aslında ne yapılması gerektiği net bir şekilde açığa çıkmaktadır. Zorla göçertilen Kürt nüfusun gerillayla olan ilişkilerinden ve bizzat savaşın içinde yer almasından dolayı örgütlü ve devrimci bir bilince sahip olduğu biliniyor. Fakat bunun aynı oranda örgütlenemediği de açıktır. Yinede kentlerdeki devrimci faaliyet önemli oranda bu tabana dayanmaktadır bugün. Yapılması gereken bu kitlenin daha sistemli bir şekilde örgütlenmesi ve varoşlarda iç içe yaşadığı işçilerle birlikte kaynaşmasının sağlanmasıdır. Burada bahsettiğimiz kaynaşma örgütsel plandan daha çok politik kaynaşmadır. Politik kaynaşmanın sağlanması zaten örgütsel kaynaşmayı birlikte getirir.

Türk devleti yaşanan ekonomik krizi dünya genelindeki dalgayla açıklamaya çalışırken, bir gerekçe olarak da Kürt ulusuna karşı yürüttüğü haksız savaşta-

ki büyük askeri harcamalarını göstermekte ve bu şekilde Kürt ulusunun haklı mücadelesini işsizleştirilen kitlelere hedef olarak göstermektedir. Bunu özellikle iç ve batı Anadolu köylüsünün ekonomik temelli eylemlerinde bilinç bulandırmak için sistemli bir şekilde uygulamaktadır. Şovenizme kitle temeli yapılan/yapılmak istenen Türk köylüsünün yanına son süreçten direkt olarak etkilenen işçileri de çekmeye çalışmaktadır. Bu yüzden şovenizmi boşa çıkarmak, Kürt ulusuna güven vermek için devrimci hareket (PKK'yi bu tanımlamanızın dışında görmüyörüz, söylenenler onun için de gerçektir ve doğrudur) politik kaynaşmayı sağlamak zorundadır.

İşte bu noktada '98'in en büyük kazanımlarından birisi Birleşik Devrimci Güçler Platformu (BDGP) olmuştur. Bu eylem birliği platformunun içinde PKK'nin yer alması ve BDGP için ısrarlı çaba göstermesi anlamlıdır. Haziran başında kurulan BDGP, gerilla eylemlerinden propaganda faaliyetine kadar birçok pratik geliştirdi. Bununla birlikte henüz sürece damgasını vuracak, beklentileri karşılayacak bir eylem programı oluşturamadı. Bunun bir anda olabileceğini elbette beklemiyoruz. Ancak BDGP'nin misyonu iyi kavranırsa bugün daha nitelikli bir faaliyetin önünde engel olan nedenlerin kaldırılması kolaylaşacak ve sürecin önü bir çok anlamda açılacaktır. BDGP'nin gerçek misyonunu oynaması, aynı zamanda Kürt ulusal hareketinin başka arayışlar içine girmesine ihtiyaç bırakmayacaktır. Bu arayışların ne olduğu bilinmemektedir ve zaten PKK bunların boyutunu geçtiğimiz aylarda açıkladı. Bu tür görüşmeleri olumlamamız ya da doğru görmemiz beklenemez. Bu ilişkileri başlıbaşına belirleyici olarak görmek de mümkün değildir. Eleştirilerin yerli yerine oturması için sürecin doğru anlaşılması gereklidir. Savaşın geline aşamasında, hiçbir devrimci siyasal güç, bir başkasını doğru politikayı göstermeden salt eleştirmekle yetinemez.

Tıpkı Kürt ulusal hareketinin kendisinin yaptığı gibi, çeşitli devrimci yapılarda, sınıf dinamiklerine ve sorunlarına ilişkin teorik, politik açılımlarda bile PKK'yi tecrit etmiş ve salt ulusal sorun çerçevesinde değerlendirmiştir. Böylelikle sürecin nesnel değerlendirilmesinde bir şeyler hep eksik kalmıştır. Bu mantıkla PKK'nin "Türkiyelileşme" sloganı da yanlış değerlendirilmiş ve bu yanlışlığın gizli görüşmelerde Türk devleti tarafından "doldurulmasına" (en azından diplomatik söylemde bile olsa) izin verilmiş, açık kapı bırakılmıştır. Siyaset boşluk tanımaz denir. Bu boşluğun yaratılmasında eleştiriler PKK üzerinde yoğunlaşmaktadır.

Ancak bu esasen doğru olmakla birlikte eksik bir sorgulamadır. Eğer bu boşluğu tek başına PKK yaratmışsa, o zaman gerçekten eleştirmekten başka yapacak bir şey yoktur. Ama bu eleştirinin de

pratik bir değeri bulunmamaktadır. PKK'nin "Türkiyelileşme" politikasının doğru zeminden gelişmesi için kentlerde, sanayi bölgelerinde, işçilerin ekonomik ve kendiliğinden karakterli mücadelesi örgütlenmeli ve politik içeriğe kavuşturulmalıdır. Bu politik içerik Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını da kapsmalıdır doğal olarak. Politik nitelikte eylemler tek tek fabrikalarda olsun yada dönemsel taktik süreçlerde olsun (örgütsel planda) yenilgilerle sonuçlansa dahi, bunun anlamı ideolojik-politik zafer olacaktır. Ve en önemlisi de eşit bir temelde halkların kuracağı birliğin çimentosu işlevi görecektir. İşte bu zemin PKK'nin egemenler nezdinde başka arayışlara girmesine hem olanak tanımayacak hemde ihtiyaç bırakmayacaktır. Yine dostlarımızın kamuoyuna açıkladığı gizli belgelerde, düşmanın PKK önderliğine BDGP'yi sorması, işaret etmesi ve bunu "pürüz" olarak göstermesi söylediklerimizi çok net bir şekilde açıklıyor.

Yine '98'de net olarak açığa çıkan bir şey daha var. Gerillanın daha çok T. Kürdistanı'nda yürüttüğü ve yoğunlaştığı mücadele bir çok yönüyle doymuştur. Gerek askeri tarzdaki tikanıklık ve gerekse ideolojik, politik sorunlarda açığa çıkan çizgi farklılıkları (marjinalleşme ve devrimci gelişim ekseninde), bu doymuşluktan kaynaklanmaktadır. Ama gerillanın Karadeniz'e açılması birçok yönüyle bu "doymuşluğun, tikanıklığın" önünü açmıştır. Gerillanın başka alanlarda da doğru bağlar kurması ve ideolojik-politik görevlerinde netleşmesi sağlanmalıdır. Bu alanların başında Karadeniz gibi yeni gerilla bölgeleri gelmekle birlikte aynı zamanda kentlerdeki kitle hareketleriyle buluşması ve politik bağlarını sağlamlaştırması önemlidir. "Doymuşluk" olarak tanımladığımız durumun önünü açacak ve açmazları aşarak gelişime ivme verecek stratejik bir faktör, gerilla bölgelerinde alternatif iktidar kurumlarının yaratılmasında yoğunlaşmasıdır. Bu, demokratik, ekonomik, politik, askeri, idari pek çok alt başlığı barındıran geniş ve derin bir politika kuşkusuz. Bu görevlerin yerine getirilmesi; önümüzdeki süreci belirlemekle beraber Türkiye ve T. Kürdistanı devrimci hareketinin olumluluk ve olumsuzluklarıyla birlikte tarihiyle hesaplaşması anlamına gelecektir. Bu noktada belirli adımlar atılması gereği kaçınılmazdır.

'98'de önemli bir gündem maddesi haline gelen Kürt ulusal hareketi ve önderliği şahsında gerçekleştirilmek istenen tasfiye etme, alan daraltma ve imha politikasının boşa çıkarılması ve somut kazanımlar elde edilmesi yukarıda söylediklerimizin başarılmalarıyla doğru ilintilidir. Daha önce belirttiğimiz gibi, diplomatik alanda yoğunlaşan iki tarafın çatışması tekrar gerilla sahasına ve sokağa inecektir. Türk devleti, zaten ideolojik-politik açmazda olduğu için kırsalda askeri operasyonları gerçekleştiren, şehirlerde de şovenist kışkırtmayla kitleleri sokağa dökmek istedi. Ancak bu politikasında istediği oranda başarılı olamadı. Türk halkı devletin güdümünde hareket etmemekle beraber, Kürt ulusu yanında da aktif tavır almadı. "Tarafsızlığı" bile bugün için önemli olmakla birlikte, bunun yetersiz ve eksik bir tavır olduğunu, hem ileriye hem de geriye gitme noktasında kararsız bir "denge"de bulunduğunu yukarıda açmaya çalıştık. Kısacası işçi sınıfına bugün için en büyük müttefikinin Kürt ulusal hareketi olduğunu anlatmak temel görevdir. Tersi için de aynısı doğrudur. Kürt ulusal hareketi de sınıfa karşı duyduğu güvensizlik problemini aşmalı, kendi deyimiyle "salt Kürtlerin değil, bölgenin değil, tüm insanlığın kurtuluşu için savaştığını" pratikte de göstermelidir. Bunun başka izahı yoktur.

Buraya kadar anlatılanlardan net bir şekilde açığa çıkan sonuç şudur: Bu stratejik-taktik süreçte kitlelerin bilinci her türlü ideolojik etkilenmeye müsait "açık bir yara" gibidir. Ya bu yaraya bizler ilaç sürüp tedavi edeceğiz, ya da düşmanlarımız mikrop bulaştırıp yarayı kangrenleştirecek. Kitleler her zamankinden daha fazla devrimci önderlikle buluşma arayışı içindedir. Bunu net olarak ifade edememelerinin sebebi yine değerlendirmemizin içerisinde mevcuttur. Ve bunları tekrar etmeye gerek yoktur. Ancak tekrar edilmesi gereken bir şey var: Nasıl ki emperyalizm Türk devletinden şu veya bu şekilde istikrarını ve gücünü korumasını istiyor ve başka bir şey beklemiyorsa, bölge halkları da Türkiye ve T. Kürdistanı devrimcilerden ideolojik-politik öncülük ve önderlik bekliyor. Bu beklenti iradi değil nesneldir. Çünkü şu andaki durum; verilen gerilla mücadelesi ve buna bağlı olarak örgütlenmeler ve diğer mücadele kanallarının genişliği itibarıyla dünyada tektir. Bu tespiti şu veya bu devrimci partinin, örgütün çapıyla, olanaklarıyla yapmıyoruz. Toplam olarak böyledir. (Elbette Kürt ulusal hareketinin bunun içindeki payı bellidir.) Bu değerlendirmemizde bunu veri aldık.

Söylediklerimizin tümü sadece Proletarya Partisinin yapması gerekenlerle sınırlı değildir. Devrimci iddiası olan her parti ve örgütün tartışmasız kabul edebileceği nesnel doğrulardır. Değerlendirmemizde eksik birçok yan vardır. Temel gelişmeleri ve politikaları tespit etmek için sınırlı davrandık. Buna rağmen eksik bıraktıklarımız vardır. Ancak bu eksiklerimiz söylediklerimizi boşa çıkaracak ya da yanlışlayacak şeyler değildir. Bununla birlikte yukarıdakilerin, başta bizim için ısrarla savunulması ve hayata geçirilmesi gereken politikalar olduğunun bilincindeyiz. Ve hiçbir şey bizi bu doğrulardan geri çeviremeyecektir. Ve son sözümüz bellidir: "İhtilalde olur ki yeniliriz, ekilmez azmimiz artar kinimiz." ●

Devrim için öğrenilmesi zorunlu bir bilim tarih

2

Yazımızın bir önceki bölümünde, tarih biliminin önemine değinmiştik. Tarihin yalnızca geçmişe dair bir kavram olmadığı, bugünü ve yarını da çok yakından ilgilendirdiği gerçeğini özellikle vurgulamıştık.

Tarihi kalın zincirlerle kendi özel çıkarlarına bağlayan, onu, kanlı saltanatlarının ucuz, basit bir kölesi haline getiren ezen sömürücü sınıfların tarih anlayışlarına kısaca değinmiş, ezilen ve sömürülen sınıfların tarih bilincinden nasıl yoksun bırakıldıklarına ya da yanlış bir tarih bilinciyle nasıl şekillendirildiklerine, bunun kime ve neye hizmet ettiğine vurgu yapmıştık. Tarihsel gelişimin belirli bir evresinde, ekonomik, sosyal, siyasal, bilimsel, kültürel vb. sürecin başdöndüren hızının zorunlu bir sonucu olarak ortaya çıkan Marksist ideolojinin tarihe yeni bir bakış açısı getirdiğini, tarihsel gerçekleri yaşandığı gibi ortaya koyan, olguları toplumsal yaşamın nesnel yasalarının hareketiyle açıklayan bu yeni tarih anlayışıyla birlikte artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını, sömürücü sınıfların eskiden olduğu gibi 'çok rahat' bir biçimde sömürlerine devam edemeyeceklerini, emekçi halkları 'kolaylıkla' yönetemeyeceklerini, kanlı saltanatlarının sonunun yaklaştığını, emekçi yığınların da eskiden olduğu gibi kölece bir yaşamı kadersi bir boyun eğişle kabul etmeyeceklerini, öyle 'kolay kolay' yönetilemeyeceklerini, omuzlarında taşıdıkları asalakları devirip hakları olan siyasal iktidarı alacaklarını; eşit, özgür ve barış esası olan bir yaşamın yaratıcısı olduklarını vb. belirtmiştik. Yeni tarih anlayışı, yaşamış olanı olduğu gibi tüm çıplaklığıyla ortaya koymakla yetinmiyor, yeni bir yaşamı tıpkı yeni bir yapı inşa eder gibi tuğla tuğla yıkıp tuğla tuğla yeniden örmenin, tarihi nasırlı ellerin üzerinde sonsuzluğa taşınmanın, yaratmanın manifestosu oluyordu. Tarih, yaşamı üreten yığınların nasırlı ellerinde gerçek anlamını buluyordu. Yeni tarih anlayışının yapı ustası Marks da, "Aslolan dünyayı yorumlamak değil, dünyayı değiştirmektir" derken, bu gerçeği ifade ediyordu.

Gazetemizin bir önceki sayısında çıkan yazımızın birinci bölümünde, gözlerden kaçan bir başka gerçeğe daha vurgu yapmış; özellikle yaşadığımız son süreçte, Marksist ideolojiyi esas alan dünya devrimci hareketinde Marksist tarih anlayışının yeterince kavranmadığı ve değişen, gelişen süreci doğru bir biçimde tahlil etmede

önemli bir yer tutan bu silahın iyi bir şekilde kullanılmadığı gerçeğine değinmiştik. Bütün bir insanlığın büyük bir kesiminde etkisini gösteren "tarihi küçümseme" anlayışının devrimcilerde de varolduğunu ve bu hastalığın devrim mücadelesine hem teorik hem de pratik alanda doğrudan yansıdığını gözler önüne sermiştik.

Bugün, doğru temeller üzerinde yükselen bir tarih bilincinin devrimci saflarda yeterince önemsenmemesinin, koşulları değerlendirmede ve değiştirip yeniden biçimlendirme pratiğinde bilinçli bir biçimde işletilmemesinin nedenleri yine geçmişimizde, tarihimizin derinliklerinde saklıdır. Çünkü, yaşadığımız toplumun bugünkü egemen ilişkilerinin etkilerini üzerimizde taşımakla kalmıyor, daha da kötüsü, 'büyük büyük büyük... babalarımızın' ilkel

rıldığı şimdiki zamanlarda da var. İnsan bilincinin özgürleşmesinin önündeki engeller belkide bugün "tarih öncesi" çağlardan olduğundan daha fazla. İlkel dönemlerin basit korku ve istekleri, düşleri ve çatışmaları, yerini daha karmaşık olanlara bıraktı. Kendi tarihinden uzaklaşınlar insanlığın varlığına olan yabancılığı derinleştirdi. Görüldüğü gibi tarihsel gelişim ile insan bilincinin gelişimi arasında çok sıkı bir ilişki vardır. Tıpkı tarih bilinci ile insanın geleceği arasındaki ilişkide olduğu gibi.

Yaşantımızda önemli bir yer tutan bu tarih bilinci denilen olgu NEDİR PEKİ? Bu olgu nasıl oluştu ve zaman içinde nasıl bir değişim seyri izledi, bu değişime etki eden dinamikler nelerdi ve bütün bunlar bizim için neden bu kadar önemli? Bu soruların yanıtlarını

İnsan için doğa koskocaman bir işlikti. Hammadde boldu, emek gücü yeterliydi; eksik olan yalnızca deneyim ve bilgiydi. O da, zaman geçtikçe, "yinelenen" ama her "yinelemede" farklı bir içerik ve biçimle yenilenen pratikle artıyordu. Yaşamı kolaylaştıran aletlerin üretimi sürekli bir biçimde ilerleme gösteriyordu. Ok ve yayın üretimi, avcılıkta başarıyı arttıran büyük bir buluştu. Bu buluş, aynı zamanda, av esnasında sıkça karşılaşılan yaralanma ya da ölüm riskini oldukça azaltıyordu. İlkel insanın ürkünç karanlık gecelerini aydınlatan, onu vahşi hayvanlara karşı koruyan, ısıtan sıcacık ateş çok önceleri bulunmuştu. İnsan artık yiyeceklerini pişirerek yiyordu. Ateş onu hayvan dünyasından çoktan koparmıştı.

bakış açılarının kalıplarının varlığını günlük pratikimizin çeşitli biçimlerinde iliklerimize kadar hissediyoruz. "Bilgi çağında" ilkellik nasıl oluyor?" demeyin. O, içimizde, bilinçaltımızın karanlıklarında yuvalanan, varlığını kendimize bile itiraf etmeye çekindiğimiz korkularımızda saklı. Korkular, istekler, öfkeler ve benzeri duygularla birlikte bu duyguların damgasını taşıyan öznel bakışaçıları, bütün diğer kavramlar gibi Marksist tarih bilinciyle de bağdaşmaz. Öznellik, karanlık ve soğuk mağaralarda, binbir güçlükte avladıkları büyük yabani hayvanların etlerinden kendilerine ziyafet çeken ilkel atalarımızın yaşadığı o 'tarihsiz' çağlarda, daha henüz 'öznellik' kavramı üretilmemişken vardı, yaratılan sanal dünyalarda pembe düşlerin reklamlarıyla hipnotize edilen insanlığın gerçeğe yabancılaştı-

bulabilmek için yine tarihe bakmamız gerekecek.

MADDİ YAŞAMIN VAHŞİ ÇOCUĞU İNSANIN KENDİNİ

YENİDEN ÜRETİMİ

İhsanoğlu varolduğundan bu yana her dönem ve yaşadığı her an varoluşunun kökenlerini aradı; yaşamın anlamını bulmaya çalıştı. Zorunlu ihtiyaçlarını karşılayarak yaşamını sürdürmek üzere çok çeşitli biçimlerde giriştiği pratikte, yaşadığı ortamları -yani doğayla- bu ortamı birlikte paylaştığı canlı, cansız varlıklarla ve türdeşleriyle zorunlu olarak ilişki içerisinde giren ilkel insan, içerdiği bütün bileşenleriyle birlikte yaşadığı evreni tanımlama çabası içinde oldu. Evrenin bileşenleri içerisinde kendisi de önemli bir yer tutuyordu. Evrene dair bilgisini genişlettiği ölçüde

kendini tanıyabilir ve yaşadığı ortamdaki yerinin ne olduğunu bulabilirdi. Doğal çevreyi tanımlamak, kendini tanımak insan için önemliydi; çünkü bu, her şeyden önce kamını doyurabilmesi, giyinebilmesi, barınması ve daha bazı başka ihtiyaçlarını karşılayabilmesi için vazgeçilmez bir işti. İnsanın doğayla olan savaşıydı yaşananları; kendisinden büyük, vahşi ve güçlü hayvanların arasında, ne zaman ortaya çıkacağı bilinemeyen yıkıcı doğal olaylarla -su taşkınları, fırtınalar, dondurucu soğuklar, kuraklık, depremler, yıldırım düşmesi vb. - kuşatılmış, tehlikelerle yüklü doğal bir çevrede yapayalnız, çıplak, silahsız, savunmasız, güçsüz ilkel insan, yaşamını sürdürebilme, soyunu devam ettirebilme, kendini yeniden yaratabilme sorunuyla karşılaşıyordu. Ya doğayı yenecek ya da bir çok canlı türünde olduğu gibi yokolup gidecekti.

Bilinmezliğin karanlık evreninde korkunç tehlikelerle burunburuna yaşayan ilkel insan, birlikte aynı doğal ortamı paylaştığı diğer canlılardan şanslıydı; bütün bilinmezliği içinde yıkıcı gücüyle bir düşman gibi karşısına dikilen doğa, ona cömertçe davranmıştı. Fiziksel yapısı, yaşaması için zorunlu olan ihtiyaçlarını bereketli doğadan karşılayabilmesini sağlayabilecek uygunluktaydı. Beyin yapısı diğer canlı varlıklara oranla daha gelişkindi. Düşmanı olan doğa, dostuydu aynı zamanda. Yaşadığı doğal çevreyi tanımlayabilecek, bilinmezliğin koyu karanlığını aydınlatabilecek, edindiği bilgi ve deneyimle yaşadığı ortamı kendi ihtiyaçları doğrultusunda istediği biçimde değiştirebilecek yeteneklere sahipti. İhtiyaçlarını karşılamak üzere doğayla girdiği o acımasız savaşta insan, giriştiği pratikle, üretimle üzerinde taşıdığı bu yetenekleri daha da geliştiriyor, kendisine biçim veriyor, varlığını korumakla, türünün devamını sağlamakla yetinmiyor, kendini adeta yeniden yaratıyordu.

İnsan toplumsal bir varlıktı; ancak kendi türünden olanlarla birlikte toplu biçimde yaşayabilirdi. Bu niteliği, doğa karşısında ona güç veriyordu. Toplu halde yaşamak; hem güçlü ve yırtıcı hayvanlara karşı korunmada, hem beslenme ihtiyacını karşılamada o dönemde en etkili yollarından biri olan avlanmada, hem de başka bir çok bilinmez tehlikeye karşı insanın savunma ve saldırı silahıydı. Doğa, önünde hazır duran uçsuz bucaksız bir sofraydı. Bitki kökleri ve meyveler kolayca bulunabiliyordu; av hayvanları çoktu. İlkel insanın diş ve çene yapısı bir av hayva-

nını herhangi bir alet kullanmaksızın öldürüp parçalayabilecek kadar güçlü değildi. Ama iş aletleri yapmaya elverişli elleri ve bu işi yönlendirebilecek beyni gelişmişti. İlkel insan bitki köklerini toplayabilmek için önce doğadan hazır olarak bulduğu taş ve sopa gibi doğal maddeleri hiç işlemeksizin kullandı. Yenilenen denemelerin ve rastlantıların zorunlu basit bir sonucuydu bu. Bitki köklerinin, ucu sivri bir taş parçasıyla ya da sağlam bir ağaç dalıyla çok daha kolayca ve kısa sürede bulunup çıkarıldığı bilgisi edinilmişti bir kere. Ve bir kez elde edilen bu bilgi yalnızca tek bir insanın değil, bütün bir topluluğun ortak bilincinde de yerleşmişti. Aslında bu ortak bilinçti; topluluk yoksa birey de yoktu, bireyin varlık nedeni topluluğun kendisiydi. Herhangi bir nedenle topluluktan uzak, yapayalnız kalmak, ölümlü eşdeğeri.

İhtiyaçların giderilmesine yönelik pratik eylem, zorunlulukların bir sonucu olarak çok doğal biçimde ortaklaşa yapılıyordu. Bu ortak faaliyetin de kendi içinde bir sistematiği vardı; topluluğun, ihtiyaçları gidermeye yönelik ortak eylemi, iş bölümünün üzerinde yükseliyordu. Kadınlar bitki kökleri ve meyve toplama işiyle uğraşırken, topluluğun erkek üyeleri avlanıyorlardı. Yaratım-daki bu ortaklık tüketim de yansıyor-du. Ortaklaşa yaratım ve paylaşım sürecinde, topluluğu oluşturan üyeler arasında zorunlu olarak kurulan ilişki, konuşma dilinin meydana gelmesinde belirleyici oldu. Ava çıkan topluluk üyeleri hayvan sürüsünü pusuya düşürürken, kendi aralarında görev dağılımı yapmak zorundaydılar. Yine aynı biçimde, av süresince, av hayvanının hareket tarzına göre bir hareket tarzı belirlemeli ve ava katılan her topluluk üyesinin bu hareket tarzına göre konumlanması sağlanmalıydı. Yoksa av, başarısızlıkla sonuçlanırdı. Anlaşma ilkin işaret diliyle sağlandı, ama bu tek başına yeterli değildi; beden diline ses de eklendi. Basit her hareket yada ilkel her ses sınırlı maddi yaşama dair bir anlam taşıyordu. Yaşam henüz soyut kavramlar türetecek kadar karmaşık değildi; hem zaten, ilkel insanın maddi yaşama ilişkin bilgisi çok sınırlıydı. Doğal çevreye ve bunun içindeki canlı-cansız varlıklara dair bilginin sınırları genişlediği ölçüde dil de, soyutlama yetisi de hızla gelişti. Bu, maddi yaşamın üretimine yönelik faaliyetin bir sonucuydu. İş aletlerinin üretimi ve bunların aracılığıyla doğaya ve yaşama egemen olma çabası, insanın kendine egemen olması ve kendini yaratmasıydı aynı zamanda. Yaşamsal ihtiyaçları karşılamaya dönük pratik yalnızca fiziksel olarak değil, düşünsel olarak da bir farklılaşmaya neden oluyor, gelişimi kaçınılmaz kılıyordu.

Tarihi, insan iradesinin ve bilincinin de üzerinde bir gücü ifade eden evrensel bir ruhun -tanrının-, "yaratıcı" ve "yıkı-

cı" eylemiyle, "merhameti" ve öfkesiyle" açıklayanlar, önce kelamın varlığını savundular. Ama gerçek hiç de öyle değildi; Alman şairi GOETHE'nin de dediği gibi, **"Başlangıçta eylem vardı."** Üretime dönük insan faaliyeti, yani eylemin kendisi bir yandan insan biyolojisini farklılaştırıp fiziğini değiştirirken, diğer yandan düşünme yetisinin gelişimine de neden oluyordu. Emek, insan ruhuna yeniden biçim veriyordu. "İlkel sürüler" biçiminde, küçük topluluklar halinde, "hayvansal bir bireyciliğin" itici gücüyle zorlu doğa karşısında yaşama savaşı veren insan, üretim faaliyetiyle bütün bir yaşamını tüm yönleriyle değiştiriyor, kendi türünden başka hiçbir gücün doğaya hakim oluşuna hâle getiremeyeceği geleceğin yapı taşlarını adım adım örüyordu. Ürettiği iş aletleri değişip yetkinleştikçe üretim faaliyetinin alanı büyüyor; yeme, içme ve giyinme nesneleri çeşitleniyor; kullandığı dile yeni sözcükler ekleniyor; bilincinin ve düş dünyasının sınırları genişliyor, duyguları inceliyor derinleşiyordu. Kısacası, eski topluluk ilişkileri yerini yenilerine bırakıyordu. İnsanlar arasındaki ilişkiler zaman geçtikçe daha da karmaşılaşıyordu. "İlkel sürü" ilişkilerinin yerini daha gelişmiş bir toplumsal biçim, "klan" alıyordu.

İnsan için doğa koskocaman bir işlikti. Hammadde boldu, emek gücü yeterliydi; eksik olan yalnızca deneyim ve bilgiydi. O da, zaman geçtikçe, "yenilenen" ama her "yenilemede" farklı bir içerik ve biçimle yenilenen pratikle artıyordu. Yaşamı kolaylaştıran aletlerin üretimi sürekli bir biçimde ilerleme gösteriyordu. Ok ve yayın üretimi, avcılıkta başarıyı arttıran büyük bir buluştu. Bu buluş, aynı zamanda, av esnasında sıkça karşılaşılan yaralanma ya da ölüm riskini oldukça azaltıyordu. İlkel insanın ürküncü karanlık gecelerini aydınlatan, onu vahşi hayvanlara karşı koruyan, ısıtan sıcaklık ateş çok önceleri bulunmuştu. İnsan artık yiyeceklerini pişirerek yiyordu. Ateş onu hayvan dünyasından çoktan koparmıştı.

Sonra hayvanların ehlileştirilmesi ve yetiştirilmesi, ilkel biçimiyle de olsa tarımsal üretime başlaması, insanın doğaya egemen olma ve kendi yaşamının dizginlerini kendi ellerinde tutabilmesi yolunda önemli adımlardı. Artık, ihtiyaçlarını doğadan hazır bir biçimde almakla yetinmeyen insan, yiyecek ve giyecek ihtiyaçlarını kendi üretimiyle sağlıyordu. Başlangıçta tarım ve hayvancılık ilkel idi. Otun güçlüğüle bulunduğu kış aylarında hayvanlara bakmak zorlaşıyordu. Tanırsa, ucu sivri bir sopayla ya da bir çapa ile küçük arazi parçalarında sınırlı bir biçimde yapıldı. Toprak sürülmez ve gübrelenmezdi. Toprağı dinlendirerek verimi arttırma, ekimi ve dikimi kolaylaştıran yöntemler henüz bilinmiyordu. Bakım yapılmayan toprak verimini yitirince, bir başka toprak parçası ekildi. Bütün bir bölge arazisi işe yaramaz hale gelince

başka topraklara göçedilirdi. Bu dönemde ihtiyaç fazlası yaratacak ölçüde bir üretim yoğunluğundan söz edemiyoruz. Ancak, sulu tarımın ve toprağın verimliliğini arttıran ve bu verimliliği süreklileştiren yeni yöntemlerle birlikte toprağı dinlendirmenin (NADASI keşfi, bir tarım devrimine yolaçtı. Üretimdeki verimlilikle birlikte ihtiyaç fazlası da doğdu. Giderek tarım ve hayvancılık birbirinden ayrı uğraşlar haline geldi. Kimi topluluklar hayvancılıkla geçimini sağlarken, kimi de tarımla uğraşıyordu. Bu, tarihe, birinci toplumsal işbölümü olarak geçti. Tarım ve hayvancılıkla geçimini sağlayan ayrı ayrı topluluklar arasında sınırlı da olsa bir ticaret başladı.

Tarımla uğraşan topluluklar hayvansal gıda ihtiyaçlarını bu işle uğraşan başka bir topluluktan temin ediyorlardı; karşılığında onlara kendilerinde olmayan tarımsal gıda ürünleri veriyorlardı. Büyük ölçüde çoğalan ihtiyaç fazlası, değişimin -ticaretin- önünü açtığı gibi, besin üretimine doğrudan katılmayan binlerce insanın ihtiyaçlarını karşılayabilecek koşullarda yaratmıştı. Hayvancılık ve tarımla uğraşanlar kendileri için gerekli olan iş aletlerini daha önceleri yine kendileri yapıpken, artık bu iş, bağımsız bir uğraş haline geldi. İş yalnızca iş aletlerinin üretimi ile birlikte kap-kacak, giysi ve benzeri günlük ihtiyaçların yaratımı olan binlerce insan artık köyde değil, kentte oturarak tek başına zenaatla uğraşabiliyordu. Böylece tarımla zenaatın, köyle kentin birbirinden ayrılması biçimindeki ikinci büyük toplumsal işbölümü gerçekleşmiş oldu. Zenaatçılık, demircilikle birlikte büyük bir gelişim gösterdi ve tam bağımsızlığına kavuştu. Maden çağı, topluluklar arasındaki ticareti arttırdı. Dünyanın farklı bölgelerinde yaşayan topluluklar arasındaki ilişki daha da sıkılaştı.

Sulu tarım, toprağın verimliliğini arttıran yeni yöntemlerin kullanımı ve madenlerin keşfi, artık ürünün inanılmaz oranlarda artmasına neden oldu. Bu artık ürün, topluluğun sınıflara bölünmesinde baş etken oldu. Topluluğun bir kısmının, doğrudan üretici çalışmayı bırakıp ötekilerin yarattığı ürünlerle yaşayabilmesi olanağı doğdu. Askeri yetenekleriyle ya da dinsel misyonlarıyla topluluğun ileri geleni sayılan unsurlara önceleri gönül rızasıyla ve arasıra verilen pay, sonraları zorla alınan bir yükümlülüğe dönüştü. Soylular, memurlar, rahipler artık ürüne el koyarak yaşamlarını sürdürdüler.

Yeni üretim teknikleri, özellikle toprağın sabanla sürülmesi, çapayla kabartılması, gübrelenerek sulanması, iyi bir üretim için bir çok kişinin emek güçlerini birleştirmesini zorunlu kılıyordu artık. Toprak yine topluluğun ortak mülkiyetindeydi, ama her aile kendisine ayrılan toprak parçasını kendisi işliyordu. Hayvancılıkla geçinen topluluk-

larda sürüler giderek "ataerkil aile"nin mülkü haline geldi. Süreç içinde toprak da ortak mülkiyetin konusu olmaktan uzaklaştı. En küçük toplumsal birim olarak karşımıza çıkan "klan" yerini daha küçük bir ekonomik, toplumsal birime, "ataerkil aile"ye bırakıyordu.

Üretici güçlerin ilerlemesi ile birlikte işbölümü, ihtiyaç fazlasının ortaya çıkışı, topluluğun birliğini parçaladı ve topluluğun üyeleri, pazarda değişime sunulan maddeleri ayrı ayrı üretmeye başladıklarında özel mülkiyet ortaya çıktı.

"Özel mülkiyetle birlikte, ailenin mülkleri miras yoluyla ana-babadan çocuklara geçiyor; bu da, topluluğun eskiden eşit olan üyeleri arasındaki servet eşitsizliğini derinleştiriyordu."

İnsanların ortaklaşa bir biçimde kendi ihtiyaçlarını karşılayabilecek kadarını üretebildikleri zamanlarda sömürü yoktu. Bu nedenle, diğer topluluklarla olan savaşlarda ele geçen tutsaklar öldürülüyor yada topluluğun varlığını devam ettirebilmesi için insana ihtiyaç varsa, eşit ve özgür bir birey olarak topluluğa kabul ediliyordu. Ancak emek üretkenliğindeki hızlı ilerleyiş bu duruma son verdi; tutsak, kendi tükettiklerinden daha fazlasını üretebiliyordu. Böylelikle insanın insanı sömürüsü kölelikle başladı. Başlangıçta köleler topluluğa ya da ataerkil aileye aittiler. Ama zamanla, topluluğun diğer bir çok mülkü gibi köleler de topluluğun ileri gelenlerinin elinde toplandı. Toplumdaki konumunu ve gücünü, artık, yeteneklerine ve topluluğa hizmet etmede gösterdiği başarıya değil, zenginliğine dayandıran servet sahibi küçük azınlık, kölelerin kaçışını engellemek, iyi çalışmalarını sağlayabilmek, zenginliğini ve çıkarlarını, bununla birlikte toplum içindeki konumunu "kem gözlerden" koruyabilmek için silahlı bir güce ihtiyaç duydu. Daha önceleri, topluluğun bütün yetişkin erkek üyeleri topluluğu tehdit eden herhangi bir durumda doğal bir askerken, sınıfların oluşumuyla birlikte, artık, silahlı güç zenginlerin tekelinde topluluğun diğer özgür üyelerine ve kölelere karşı bir güçtü. Zenginlerin emrindeki bu silahlı güç, bütün bir toplumun yaşamını kendi çıkarlarına endeksleyen küçük bir azınlığın yönetimindeki bir baskı mekanizmasının, yani devletin temeli oldu.

Sınıfların ortaya çıkışından sonra, eski üretim ilişkileri ve ortaklaşa yaşam biçimi ağır ve sancılı geçen bir sürecin ardından tamamen son buldu. Tarih, kesintisiz bir biçimde sürüyordu; ama artık bir dönem kapanmış, yeni bir dönem başlamıştı. Özel mülkiyet dünyası insanları köleleştirmekle kalmadı, tarih de bu vahşi çarkın kanlı dişlileri arasında özgürlüğünü yitirdi ●

"Objektif" programından yansıyan üniversite manzaraları

İnter STAR TV'de yayınlanan "Objektif" adlı programın 6 ve 13 Ocak '99 tarihli iki ayrı bölümünde "öğrenci sorunlarının" ve "üniversitedeki öğrenci olaylarının" konu edildiği bir tartışma izledik. İstanbul Üniversitesi'ne bağlı Fen Fakültesi'nin konferans salonunda düzenlenen program, değişik kesimlerden öğrencilerin ve öğretim üyelerinin katıldığı kalabalık bir izleyici topluluğuyla gerçekleştirildi.

6 Ocak'ta gerçekleştirilen programın içeriği daha çok "üniversite-lerdeki olaylardı." Farklı kesimleri temsilen seçilen birer konuşmacı kursideki yerlerini almışlardı. Bunlar, biri müslüman gençliği, biri ülkücüleri, biri Atatürkçü gençliği (Öncü Gençlik) ve diğeri de devrimci-demokrat öğrencileri temsilen katılan öğrencilerdi. İzleyici kısmında da farklı kesimlerin yansıması mevcuttu. Üniversitelerde çıkan olaylarda kullanıldığı söylenen satır, sopa, bıçak vb. aletlerde tartışma salonunun "aksesuarını" oluşturuyordu. Programı sunan Kadir ÇELİK tarafından sözcüleri tek tek "bu aletler sizin mi?" şeklinde bir soru yöneltilirdiğinde, ülkücü faşistlerin temsilcisi büyük bir pişkinlikle "bunlar nasıl içeri giriyor, polis bunların sokulmasını nasıl engelleyemiyor?" diyerek komik bir duruma düşüyordu.

Yazımızda, bu programda kim ne demiş, neyi savunmuş tartışmalarının ötesinde, esasta bu programda ortaya çıkan manzaranın neyi yansıttığı, ya da ne anlama geldiği sorularına cevap vermeye çalışacağız. Çünkü, bu sorulara verilecek cevap, faşist devletin üniversitelere ve öğrenci gençliğe yönelik sinsice geliştirdiği politikaları daha net görmemizi sağlayacaktır. Çünkü, bu programı şöyle bir bütün olarak değerlendirdiğimizde, tesadüfi bir program olmasının ötesinde, öğrenci gençliğin hak alma mücadelesine, devrimci dinamikliğine saldırının meşrulaştırıldığı bir zemin haline getirildiğini görürüz. Türban ve faşist saldırılar, sadece bu zemini daha da güçlendirmek için özenle işlenen konulardı. Bunları yeri geldiğinde, yazının akışı içerisinde açmaya çalışacağız. Yukarıda da belirttiğimiz gibi dört "kesimi" temsilen sözcü vardı. Diğer temsilcilere pek yabancı değildik de İP'liyi (Öncü Gençlik) böyle bir platform da görmek -her ne kadar yadırgamasakta- önemle değinilmesi gereken bir ayrıntıyı oluşturuyordu. Hele programın sonuna doğru, İçi Partili temsilcinin "üniversitelerde her şey var, bir tek Atatürk devrimleri uygulanmıyor" şeklindeki düşüncesi, komikliğin daniskasıydı.

Faşist devletin, üniversite gençliğinin mücadelesini engellemek, bastırmak için, başta YÖK olmak üzere, ideolojik,

kültürel ve psikolojik her türlü aracını devreye soktuğunu görüyoruz. Bu saldırıların bir parçası, pratikteki ayakta polis ve sivil faşist saldırılardır. Bu saldırıların esasta devlet destekli olduğu, gençliğin akademik-demokratik hak alma eylemlerini bastırma ve hedef saptırma işlevi gördüğünü biliyoruz. Medya ve devletin sözcüleri tarafından sağ-sol çatışması, öğrenci olayları şeklinde ortaya konulan olgunun özünün ne olduğu tarafımızdan açıktır. Ortada bir çatışmanın, olayların olduğu doğrudur. Ama bu çatışma ve olayların sebebinin, faşizmin sözcülerinin açıkladığından çok farklı olduğuda bir gerçekliktir. Her iki programda ortaya çıkan tabloyu değerlendirdiğimizde, karışımıza çıkan yada gösterilmeye çalışılan görüntü şu; farklı ideolojideki (sağ-sol) öğrenciler, kendi ideolojileri doğrultusunda birbirleriyle çatışmakta, bu çatışmaların dışında kalan "sessiz çoğunluk" bu duruma tepki duymakta, ama tepkilerini yeterince dile getirmemektedir. Bu olayları çıkaranlar 300-500 kişiyi geçmez ve bunlarda geniş öğrenci kesimini temsil etmezler. Bu olayları çıkaranlar, sırf üniversiteleri karıştırmak ve buraları kendi ideolojik faaliyetlerine alet etmek istiyorlar. Bunların öğrenci sorunlarıyla falan bir alakası yok. Öbür yandan türbanı siyasi malzeme konusu yapanlar var.

Devletin kimsenin inancına bir diyeceği yok. Ama laiklik ilkesinden de taviz yok. İşte devlet tarafından senaryosu yazılan ve perde önündeki aktörlerince oynanan, beyinlere kazınmaya çalışılan planın özcesi budur. Bu plan içerisinde herkese misyon biçilmişti zaten. Bütün izleyiciler ve konuşmacılar oyunun kurallarına göre seçilmişlerdi. Özellikle ikinci programda ön plana çıkarılan ve adına "sessiz çoğunluk" denilen kesime biçilen rol, devletin yaratmaya çalıştığı öğrenci tipinin vitrinde reklamının yapılmasıydı. Bir taraftan bu kesime, cereyan eden öğrenci olaylarına karşı niye sessiz kalınıyor, neden tepkilerini dile getirmiyorlar diye sorulurken, öbür yandan bu "sessiz çoğunluğun" ideal öğrenci tipi olduğu mesajı verilmeye çalışılıyordu. Peki, kimdi bu sessiz çoğunluk? Bunlar 12 Eylül sonrası devletin her türlü saldırısından nasibini alan ülke gerçekliğinin birer yansımasıydı. Her türlü örgütlenme, söz hakkı ellerinden alınan, beyinleri gerici faşist eğitim sistemiyle, emperyalist-feodal kültürle dumura uğratan, düşünmeyen, sorgulamayan, hep kısa yoldan köşe dönmeçiliği öğrenen 12 Eylül prototip gençliğini oluşturuyordu. Evet, bugün ideal diye poh-pohlanan bu kişilik yapısıdır. İlginçtir, bu "sessiz çoğunluk" denilen kesimin ezici çoğunluğu emekçi çocuklardır. Ve sorunlara karşı duyarlı öğrencilerin yaşadığı sorunlarla

yüz yüzedirler. Hakim sınıflar bunun bilincinde oldukları içindirki, devrimci-demokrat öğrencilerle bunların arasındaki bağları koparmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu programda yapılmak istenen de esasta buydu. İşte polisin okullardaki varlığında, diğer kimi uygulamalarda hep bu "ortalığı karıştıran bir avuç saldırgan" yüzünden oluyordu! Ve bu istenmeyen uygulamalar ister istemez diğer öğrencilerde yansıyor! Yoksa, üniversiteler "huzurun, bilimin" yuvalarıydılar! Peki gerçekler böyle mi? Bugün üniversiteler üzerinde demoklesin kılıcı gibi sallanan YÖK'ü, son çıkanlar YÖK disiplin yönetmeliğini biz çıkarmadık, polisi üniversitelere biz getirmedik; Türk-İslam sentezli, ezberci anti-bilimsel eğitim sistemini biz uygulamaya sokmadık; üniversiteleri sermayeye peşkes çekip, paralı eğitimi biz hayata geçirmedik; sivil faşist örgütlenmeyi biz desteklemedik; türban sorununu biz yaratmadık... Peki kim yaptı bunları? Faşist devlet ve onun emrindeki kurum, kuruluş ve kişiler bu sistemi işletiyor. YÖK başkanı ve üyelerinden tutalım da, rektöründen dekanına kadar üniversite yönetimleride bu sisteme dahildir.

Devletin saldırılarına karşı kalemlerini onurla korumaya çalışan kimi öğretim görevlileri, ya 12 Eylül öncesi ve sonrası faşizmin kurşunlarına hedef oldular, ya da 12 Eylül sonrası 1402'likler kapsamına girerek üniversitelerden uzaklaştırıldılar, kimisi de bugünkü YÖK disiplin yasağı vb. gerici yasalarla her an atılma tehdidiyle yüz yüzedir. Günümüzde iricacı öğretim görevlilerinin üniversitelerden uzaklaştırılması adı altında başlatılan uygulamanın, uzun vadede -esasta- ilericidemokrat öğretim görevlilerini hedeflediği aşikardır. İşte hakim sınıfların sözde, "huzuru ve bilimin güvencesini sağlamak" için yaptıkları yukarıda bahsettiğimiz uygulamalar olmuştur. Öğrenci gençliğe düşen, bu gerici faşist uygulama ve politikalarla karşı mücadele etmek olmuştur. Bu yasa ve uygulamaların, her türlü saldırının kaynağında, ezen-ezilen, sömüren-sömürülen çelişkisinin yattığı, bu çelişkinin aynı zamanda ülke halklarıyla hakim sınıflar arasındaki bir çelişki olduğu bilinciyle hareket edersek, öğrenci gençlik sorunlarının ülke sorunlarından bağımsız olmadığını görürüz. Hakim sınıf sözcülerinin ısrarla, "bunların öğrenci sorunlarıyla alakası yok, sorunları ideolojiktir" vb. safsataları üstünü kapatmaya çalıştıkları işte bu gerçekliktir. Doğrudur, sorun aynı zamanda ideolojiktir. Nasıl ki, onlar gerici faşist karakterli burjuva-feodal ideolojinin temsilciliğini yapıyorlarsa -ki bu sınıf çıkarları gereğidir- elbetteki bizim sorunları ele alış tarzımızda dayandığı bilimsel bir dün-

ya görüşü vardır, bunun adıda MARK-SİZM'dir. Fakat bilinçli bir şekilde çarpıttıkları bir gerçeklik var. O da bizim üniversite sorunlarına duyarsız olduğumuzdur. Bu koskocaman bir yalandır. Tam tersine biz, üniversite sorunlarının sistemden kaynaklandığını, bir taraftan bu sorunların çözümü için mücadele ederken, öbür yandan da bunların köklü çözümünün ancak ülkedeki diğer sorunların köklü çözümüyle mümkün olabileceğinin bilincindeyiz. Bu çözümde devrimdir. Biz, reformist ve sistem uzlaşmacılarının aksine, mücadele yürüttüğümüz tüm üniversite platformlarında bunu açıkça dile getirdik/getiririz. Bugün öğrenci hareketinin yaşadığı bir takım olumsuzluklar ve örgütlenmedeki zaafılar bu gerçeği değiştirmez. Siz nasılsa kendi sisteminizi korumak için, gerektiğinde kendi hukukunuzu dahi çiğneyebiliyorsanız, biz de sizin sisteminize karşı, amacımızla çelişmeyen her türlü mücadele yöntemini geliştiririz. Burada bizim için belirleyici olan, devrimci mücadelenin kazanımları ve somut koşulların somut tahlihi ilkesidir. Hakim sınıfların devrimcileri diğer öğrencilerden ayırmak istedikleri ve öcü gibi göstermeye çalıştıkları gerçekliği altında yatan asıl sebep bunlardır. Bir taraftan bırakalım yukarıda saydığımız hedefler doğrultusunda örgütlenmeyi, en meşru akademik-demokratik örgütlenmeye dahi tahammül edemeyeceksin, ondan sonra "bunlar 300-500 kişiler, 10 binlerce öğrenciyi temsil edemezler" demagojilerine sarılacaksınız. Madem bu "sessiz çoğunluk" senin sistemin destekliyor, neden örgütlenmesi önündeki engelleri kaldırmıyorsunuz? Niçin kendi yönetimlerini seçme hakkını ve üniversitelerde söz sahibi olmasını sağlamıyorsunuz? Yapamazsınız... Çünkü, gerçeğin sizin söylediğiniz gibi olmadığını kendinizde biliyorsunuz.

Bugün bu "sessiz çoğunluk" dediğiniz, ülke ve üniversite sorunlarına karşı tepkisiz, sorunlara duyarsız gibi gözüküyorsa da, bu sizin başarınızdan veya sisteminizin doğruluğundan çok, bizim örgütlenmedeki başarısızlığımızdandır. Kaldı ki, devrimci-demokrat öğrenciler her türlü engellemelere rağmen düşüncelerini belirttikleri zaman, sizin deyiminizle "düşünceleri diğer öğrencileri temsil etmiyordu", üç-beş tane kendilerini "sessiz çoğunluğun" temsilcisi gören şahısı nasılda temsilci olarak görüp, öğrencilerin çoğunun düşünceleri olduğunu söyleyebiliyorsunuz. Bu açıkça ikyizliliktir. Kendilerini çeşitli kulüp, fakülte, öğrenci konseyi temsilcisi olarak tanıtan şahısların "hiçbir sorunumuz yoktur, her şey çok iyidir. Sorunlarımızı dile getirme yönünde hiçbir engel yoktur" vb. gerçeklikle alakası olmayan görüşlerini araba

bu "sessiz çoğunluğun" kaçta kaç paylaşıyor. Öğrencilerin faşizmin saldırıları karşısında yeterince örgütlü olmaması, istenilen mücadele çizgisini yakalayamaması gerçeği, bu olguyu değiştirmez.

"Objektif" programında dikkati çeken bir noktada, başta İstanbul Üniversitesi Rektörü Kemal ALEMDAROĞLU olmak üzere kimi öğretim görevlilerinin sıkıştıkları noktada, "biz sadece yasaları uyguluyoruz, hukukun gereğini yapıyoruz, bizim elimizden de başka birşey gelmez" söylemleriyle kendi sorumluluklarını gizlemeye çalışmaktadırlar. Peki sormak gerek, YÖK'ün gerici yasalarına ve de bir bütün olarak kendisine karşı, öğrenci gençlik mücadele ederken siz ne yaptınız? Okula polisi davet ederek, öğrencilere saldırtınız, ya da bu okuldan attınız. Sözde kendinizinde rahatsız olduğunuzu iddia ettiğiniz yasalara karşı, cılız çıkan bir takım sesler dışında hiçbir şey yapmadınız. Örneğin İÜ Rektörü K. Alemdaroğlu göreve geldiğinden beri turbana karşı mücadeleyi temel itirazı haline getirdi ve ilginçtir, bu süreç tamda 28 Şubat Kararları'yla örtüşen bir dönemdir. Programda kendisinin ifade ettiği "olay çıkaranlar 300-500 kişidir, bunlarda 73 bin kişiyi temsil etmez" söylemi ise esas hedefinin kim olduğunu ortaya koyuyordu. İkinci program, sözde üniversitedeki olayların değil de, üniversite sorunlarının tartışıldığı bir program olacaktı. Üniversitede yaşanan olayların, üniversite sorunlarından bağımsız olmadığını, temelde ülke sorunlarının bir yansıması olduğunu belirttik. Bir yerde sorun varsa, ona karşı gelişecek bir tepki de olacaktır. Fakat, yaşanan sorunların tekilsiz kaynağı olan bir sistem ve onun temsilcilerinden sorunların kökten çözümünü beklemek saflık olur. Bu beklenti, onların kendi varlık koşullarını ortadan kaldırmalarıyla eş anlamlı olur. Ama, ne hikmetse sözde üniversite sorunlarının tartışıldığı bir programda, kendilerini "sessiz çoğunluğun" temsilcisi gören şahıslar, kendi "çalışmalarının" propagandasını yapmaktan ve devlete ne kadar yararlı bir öğrenci olduklarını anlatmaktan başka birşey yapmadılar. Peki sormak gerek bunlara; bu temsil iddiasında olduğunuz öğrencilerin kaç sizin gibi Amerikalara gidip yarışmalara katılabiliyor? Kaç sizin gibi rektörle başbaşa verip bir şeyler konuşabiliyor? Kaçının bannama, beslenme sorunu yok? Kaç sizin yararlandığınız devletin nimetlerinden yararlanabiliyor? Parmakla sayılacak kadar... Bizim sorunumuz, bu kendilerini "sessiz çoğunluğun temsilcisi" adaylarla değil. Bunlar olsa olsa devletin politikalarına bilinçli veya bilinçsiz alet olan unsurlardır sadece. Kendilerini müslüman gençlik olarak tanıtan kesimin bütün sorunu da, varsa yoksa turbandır. Demek ki, bu arkadaşların başka sorunu yok, yukarıda ortaya koyduğumuz sorunları ya yaşamıyorlar, ya da duyarsızlar. Tabii ki, biz kimsenin inançlarından dolayı horlanmasını, baskıya maruz kalmasını savunmayız ve karşısında da dururuz. Fakat, bu zulüm dedikleri şey ilk defa turbana yasayla mı ortaya çıktı? Bu gün, "YÖK'e hayır" diyorlar, YÖK'ün kuruluşu neredeyse 20 yılı bulacak ve bu arkadaşlarda YÖK'e

karşı bu süreç zarfında kayda değer bir tepki gormedik. Bugün turbana vesilesiyle de olsa, sorunun bir ucunun kendilerine dokunmasıyla olumlu bir adım atmaları iyiye; sorunu dar bir çerçevede tutmaları ve inanç özgürlüğünün ötesinde bir misyon biçmelerinin bizim açımızdan kabul görür bir yanı yoktur. Bu programda da net şekilde görüldü ki, devlet turbana ve benzeri sorunları esasta öğrenci gençliği kutuplara bölmeye, dağıtma ve öz sorunlarına yabancılaşmasının bir aracı olarak görüyor. Devletin bu oyunlarını boşa çıkarmak için onun öğrenci gençliğe yönelik her türlü saldırısına ve ince politikalarına karşı mücadele etmek, kararlı bir çizgi izlemek ve de bu sorunlar nezdinde sistemi hedeflemek gerekir. Aksi takdirde, baybortusu, hakim sınıfların diğer sorunlarını önüye döndürür.

Faşistler ve onların temsilcilerinin programdaki rollerine uzun uzadıya değinmeye gerek yoktur sanırım. Bunlara biçilen rol, yeterince açıktır zaten. Şimdiye kadar, devrimci-demokrat öğrencilere karşı girişilen sivil faşist saldırılardan sonra "bizim bunlarla bir alakamız yoktur" şeklinde açıklamalar yapan MHP'li faşistler, programa bizzat il başkanlarını göndererek okullardaki sivil faşist saldırılarda oynadıkları misyonu ortaya koyuyorlardı. Bu şahsın niteliğine uygun olarak giriştiği provokatif tavır ve küfürler ise kendi saldırgan yüzünün daha açık görülmesini sağlıyordu. Faşist saldırılara karşı öğrenci gençlik şimdiye kadar nasıl karşı koyulmuşsa, bundan sonra da bunlara karşı sessiz kalmayacaktır. Faşizmle, sivil faşistlerle arasındaki çizgiyi netleştirmeyen, onların "kuzu" rolünü oynamalarına aldanarak yanılıyorlar. Uzlaşma adına, "biz masumuz, onlar saldııyor" anlayışını pratikte kanıtlayamıyorsa, faşist saldırılara tavırsız kalma, faşizmi her zeminde teşhir edip, kararlı bir davranış sergilememe tam da devletin ve sivil faşistlerin gelinmesini istediği bir noktadır.

Çünkü böyle bir noktaya gelindiğini hissettikleri anda "tamam denetim bizde" diyerek, öğrenci gençliğin en ufak bir çalışmasına izin vermeyecekler, istedikleri zaman bir yerlere ya da kişilere saldırabilecekler, farklı düşünen insanları sorgulamaya alacaklar... Bunlar olmayan ya da olmayacak şeyler değildir. Günümüzde çoğu taşra üniversitesinde yaşanan durum budur. Yine İstanbul Üniversitelerinde yaşanan saldırıların artmasının altında yatan gerçek, öğrenci hareketinin belli bir gerileme yaşamasıyla beraber ten azından radikal hareketler açısından bu yöyledir, sivil faşistlerin belirli ölçüde sağladıkları hakimiyeti buralara da taşıyarak son bir hamle ile tümüyle denetimi ele geçirme istemleridir. Ve bunu gerçekleştirdikleri takdirde de hiç kimse faşist saldırıların sona ereceğini beklemez. Tam tersi artarak sürecektir. Şimdiye kadar faşist saldırılar o kadar etkili olamıyordusa, bunda devrimci-demokrat öğrencilerin kanlarıyla üniversitelerde kazandıkları mevzilerin ve buna paralel olarak sivil faşistlere karşı onların değişik manevralarına kanmadan kararlı bir mücadele yürütmelerinin payı büyüktür. Aksi halde sivil faşistler hakimiyeti ele geçirdiklerinde sadece devrimcilere ya

da demokrat kesimlere değil, kendi belirledikleri kısıtlara uymayan, faşist ideolojiyi savunmayan herkese saldırırlardır. Buna, reformisti de, lümpeni de, entelektüeli de, "sessiz çoğunluktan" olduğunu iddia edenleri de dahildir. Çünkü onlar herkesin kendi ırkçı-faşist ideolojilerine hizmet etmesini, desteklemesini dayatacaklardır. Bunu böyle bilelim ve sivil faşistlerin manevralarına karşı uyanık olalım. Özellikle sivil faşistlerin, özünü, nereden beslendiklerini, saldırganlıklarını, ikiyüzlülüklerini, kitlelere iyi anlatmak ve teşhir etmek gerekir. Sadece saldırdıkları zaman sivil faşistler aklımıza gelirse, tam da devletin istediği hatta mücadele etmiş oluruz.

Programda, kendini solcu olarak niteleyen ama belliki reformizmin etkisinde bulunan kimi konuşmacıların, birinci programda solcu öğrencileri temsilen konuştuğunu söyleyen arkadaşın "solu temsil etmediğini, üniversitedeki marjinal bir grubun temsilcisi olduğunu" belirtmelerini de ibretle izledik. Tam da Rektör K. ALEMDAROĞLU'nun, faşistlerin ve sistemin değirmenine su taşıyan diğer konuşmacılarla aynı söylemleri tekrarladıklarının, aynı politikaya hizmet ettiklerinin farkındalar mı acaba? Sorunların çözümü noktasında farklı bakış açınız olabilir, aynı platformda da yer almayabilirsiniz; ama sizin sisteme muhalif olmanız, ortak sorunlara karşı birlikte hareket etme anlayışınız nerede kaldı? Sorun, orada konuşan arkadaşın belli bir siyasi düşünceye sahip olması ve "ben solu temsilen buradayım" demesi mi? Onun siyasi görüşlerine katılır/katılmazsınız, sorunları yeterince dile getirebildi mi/getiremedi mi, bu bir eleştiri konusu olabilir. Bu konularda bizinde farklı düşüncelerimiz ya da sorunların yeterince ortaya konulmadığı noktasında eleştirilerimiz mevcuttur. Buna rağmen, programa konuşmacı olarak katılan arkadaşın, genel anlamda ortaya koyduğu, paralı eğitim, sivil faşist saldırılar ve diğer sorunlara ilişkin düşünceleri ve bunların ülke sorunlarından bağımsız olmadığı anlayışı yanlış mıydı? Bu konuda yoksa sistemin sözcüleri gibi mi düşünüyorsunuz, sizin temsilden anladığınız nedir? İlla sizin mi olmanız gerekiyor, temsilin olması için? Soruna bir düşüncenin doğru ortaya konulması, sol anlayışa tekabül edip etmemesi açısından mı bakıyorsunuz, yoksa illada sizin sahip olduğunuz siyasi düşüncelere sahip olması bakımından mı ele alıyorsunuz? Kaldı ki, arkadaş pekala sizin de sahiplendiğiniz -en azından öyle bildiğimiz- genel öğrenci sorunlarından bahsetti. Buna rağmen nedir sizi rahatsız eden? Sizin anlayışınız, tam da rektörün "73 bin öğrenciyi 300-500 kişi temsil edemez" anlayışıyla bağdaş mıyormu? Yoksa siz, onbinlerce kitleyi örgütledinizde haberimiz mi yok? Öyle ya, öbürü marjinal, bunun içinde solu temsil etmediğine ve kendinizi solu temsil kabiliyetinde gördüğünüze göre. Bu tür sığ anlayışlar, öğrenci gençlik mücadelesine birşey kazandırmayacağına göre, ancak faşizmin işine yarar. Lakin, faşist devletin istediği öğrenci gençliği olabildiğince bölmek ve özellikle radikal anlayışları yalnızlaştırıp öğrenci gençlik mücade-

lerini boğmaktır. Öğrenci gençlik sorunları noktasında birşeyler yapmakta kararlıysanız, sisteme "farklılığınızı" kanıtlayamazsınız, sisteme, devrimcilerin yanında saf tutmalısınız. Eleştirilerinizin doğruluğu veya kimin neyi ne kadar temsil ettiği, ancak pratik birliktelik içinde, ortak eylemliliklerle anlaşılabilir.

Turbanın ateşli savunucularının olduğu bir zeminde, laikliğin, Kemalizmin has savunucusu İşçi Partili şahsın pozisyonu da gerçekten anılmaya değerdi. Bu şahıs, diğer konuşmacılardan farklı bir görüntü çizerek, kendilerinin sorunlara duyarlı olduğunu, sorunların Atatürk devrimlerinin gerçek anlamda uygulanmasıyla çözümlenebileceğini ve aslında üniversitelerde herşeyin yapılabildiğini belirtti. Bu şahsın konuşması, salondan büyük bir tepkiyle karşılaşıncı, yardımına programın sunucusu K. Çelik yetişerek, "objektifliğini" göstermiş oldu. Kemalizmin geçmişteki kimi savunucularının dahi bu kadar radikal bir şekilde savunmadıkları; 75 yıldır halkımıza kan kusturan tüm politikaların, zulmün, sömürünün, katliamların, ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesinin altında, Kemalizmin damgasının bulunduğu gerçekliğinin, günümüzde daha berrak bir şekilde görülebildiği bir durumda kalkıp böyle "ucubik" tespitlerde bulunmak ayrıcalığımda size nasip eylemiş olacak devleti yeniden yapılandırmanın mimarları Üniversite sorunlarının yaşanmasında, şu Kemalist ilkelerin uygulanmaması düşüncesini biraz daha açsaydınız da biz de aydınlanırdık. Bugünkü eğitim sisteminin temeli, Kemalist ideoloji değil mi? Okullarda Atatürkçü düşünce sistemine ilişkin, özel "bilimsel çalışmalar" yapılmıyor, Kemalist hocalar düşüncelerini her platformda dile getirmiyorlar mı? Atatürk ilkelerinin bekçileri olduğunu söyleyen kimi öğrenciler, üniversitelerde "Atatürkçü Düşünce Kulübü" vb. adlar altında açtıkları örgütlenmiyorlar mı? Turban neye göre yasaklanıyor? Laiklik ilkesine göre. Kürtlere ve diğer halklara karşı düşmanlık tohumları neye göre atılıyor/işleniyor? Milliyetçilik ilkesine göre. Bunu en iyi yapanlardan biri de, ikinci programa katılan ve çokça demokrat geçinen, ateşli Kemalistlerden Toktamış ATEŞ'dir. Örnekleri çoğaltmaya gerek yok. Kemalizmin faşist ideolojisiyle ayakta duran bir sistemde, onun eksikliğinden bahsedeksin, aymazlığın bu kadarına da pes doğrusu. Ama dedik ya, sistemin çarklarının yerli yerinde işlemesi için, herkesin üstlendiği misyona uygun hareket etmesi gerekiyor.

Bu programda da görüldüğü gibi, öğrenci sorunlarının TV ve benzeri yerlere taşın(dırıl)masının sebebi, kitlelerin sorunların özünü görmesini, ne istediğini bilmesini sağlamak değil; sorunların sağ-sol, laik-anti laik, faşist-komünist çatışmasından kaynaklandığı ve kutsal devletin tüm bu çatışmaların dışında, üstte hakim rolü oynadığı bir profil çizmekti. Devletin bu süreçte öğrenci hareketini tümüyle pasifize etmek için bütün pıyonlarını daha açıktan piyasaya sürdüğünü görüyoruz. Bunları iyi görelim ve ona göre örgütlenelim, mücadele edelim!.. ●

SELAHATTİN DOĞAN

EMİNE AKYÜZ

HİDİR AKSAKAL

YAZGÖLÜ KILIÇ

KAVGA KAVGA ÜSTÜNE

YİĞİT KOMUTAN
SELAHATTİN DOĞAN

Selahattin Doğan, 1954 yılında Sınop'un Erfelek ilçesine bağlı Sarıboğa Köyü'nde sekiz çocuklu yoksul bir ailenin oğlu olarak dünyaya geldi. Ailesinin yoksul olması nedeniyle ancak ilkokulu okuyabildi. Ailesine maddi yardımında bulunmak için İstanbul'a gelerek bir mermer atölyesinde çalışmaya başladı.

20 yaşlarına geldiğinde boş zamanlarında okuyarak ve araştırarak devrimci mücadeleye atıldı. Önceleri Dev-Genç saflarında faaliyet yürütmeye başladı. Oturduğu semt olan Güngören'de arkadaşlarıyla beraber Gün-Der adlı bir derneğin kurulmasına önderlik etti. Bu sıralarda siyasal olarak kendini geliştirmeye başladığı zaman İbrahim Kaypakka'nın görüşleri ile tanıştı ve kurtuluşun Bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm mücadelesinde olduğunu görerek TKP(ML) saflarına katıldı. Selahattin Doğan gelişmeye açık, özverili, disiplinli, çalışkan yapısı ile yoldaşları ve halk arasında sevilen-sayılan bir devrimciydi. Kısa süre içerisinde parti üyesi olan Selahattin TKP(ML) önderliğindeki TIKKO Askeri Komitesi'nde görevlendirildi. Kendisine verilen bu görevi başarıyla yürüten Selahattin bir çok askerî faaliyette başarıyla yer aldı.

Süleyman Cihan ile buluşma yeri olan Haznedar-Yayla durağına önceden giden Selahattin Doğan, o bölgede bir başka örgüt militanları tarafından yapılan eylemden habersiz beklerken, çevreyi kuşatmış olan faşist kolluk güçlerinin "dur" ihtarıyla karşılaşır. Selahattin hiç tereddüt etmeden üzerinde bulunan 2 silahı da çekerek çatışmaya girer ve yaralı olarak yakalanır. Selahattin'in yaralı olmasına aldırmayan faşist kolluk güçleri yiğit komutanı hemen işkenceye alırlar.

İşkencede kendisi, yoldaşları ve partisi hakkında bilgi almak isteyen işkenceci

asalaklara önderleri gibi "ser verip sır vermez." Onun bu komünist tavrı karşısında acizleşen zavallılar, 5 Şubat 1978'de bu yiğit komutanı işkencece katlettiler.

ŞAHİN BAKIŞLI
KOMÜNİST
MANUEL DEMİR

Manuel Demir 1964 yılında Kayseri'nin Bünyan kazasına bağlı Cığı Köyü'nde dünyaya gözlerini açtı. Ailesi adını Yaşar koyar. Doğduğu köy küçük bir Ermeni köyüdür. Yobazlar tarafından hedef durumunda olan ve devamlı saldırılan köydeki ailesi, Yaşar'a nüfus cüzdanı çıkartmak için bile köy dışına çıkamaz duruma gelir. Bunun üzerine hastalık nedeniyle ölen ağabeyi Manuel'in nüfus cüzdanı Yaşar'ın üzerine çıkarılır.

Onun adı artık Manuel'dir. Bir süre sonra köye yapılan baskılar neticesinde ailesi 1968 yılında İstanbul'a yerleşir. Manuel ilkokulu Lusavoriçyan Ermeni ilkokulu'nda okur ve anadilini burada öğrenir. Ortaokul ve liseyi Özel Ermeni Surp Haç Lisesi'nde (Tibrevank) okur ve 1981 yılında bitirir. Manuel'in bilincinde milli ve sınıfsal baskının artmasıyla birlikte bir sızama yaşanır. Manuel Marksist ideoloji ile ortaokul yıllarında tanışır, 80'li yıllara gelindiğinde Manuel artık TKP(ML)'ye gönül vermiş bir devrimcidir. '81 yılının Kasım ayında gözaltına alınır. Yoğun işkencelere maruz kalır. Bu sınavdan başarıyla geçip işkencecileri yenilgiye uğratan Manuel tutuklanarak cezaevine konur. Selimiye, Sultanahmet, Hasdal ve Bayrampaşa cezaevlerini dolaşır 1985 yılında tahliye olur. Cezaevinden çıktıktan sonra tekrar TKP(ML) saflarında

MANUEL DEMİR

profesyonel faaliyete başlar. 1987 yılında gerçekleşen TKP(ML) 3. Konferansına Batıdan Delege seçilir. Kamuyu nda DABK-KONFERANS ayrılığı olarak bilinen bu dönemde Manuel DABK'tan yana seçimini yapar. 1988 yılının Ocak ayında TKP(ML)'nin Batıda ki en büyük eylemlerinden olan Kandıra 197. Piyade Alayı Baskını'nın önderlerinden biriydi Manuel. Bu eylemin ardından TKP(ML)'ye yönelik yapılan operasyonlarda, Sefaköy'de bir eve kurulan karakolda, 24 Ocak 1988 tarihinde saat 14:30'da faşist kolluk güçleri tarafından ele geçirilir.

Evde yoğun işkencelere tabi tutulan Manuel, önderi İbrahim Kaypakka'nın Diyarbakır zindanlarında hayata geçirdiği "ser verip sır vermeme" ilkesine bağlı kalarak işkencecileri bir kez daha yenilgiye uğratar. Manuel'in bu komünist tavrı karşısında yenilen ve acizleşen zavallılar, Manuel'i boş bir arsaya götürüp kurşuna dizerek katlettiler.

Bugün senin o en çok sevdiğin türkü, tüm ser verip sır vermeyenler gibi senin içinde söyleniyor. Seni sadece yoldaşlarının değil tüm Türkiye halklarının unutulması mümkün mü? Sen sınıf savaşında öncüllerin ve ardılların gibi büyük bir onursun ve hep yaşayacaksınız. Çığlıklaşan türkülerde, mitralyözlu mermilerde, kırdan-kente baskınlarda, yeni doğan bebeklerde.

ŞANLI NAZİMİYE ÇATIŞMASI

Düzgünbaba dağında konuşlanmış gerilla birliğinin yerini tesadüf sonucu

gören bir köylünün ihbarı ile birliğin konuşlandığı alan, faşist beyaz ordu güçlerince sanılır. Gerilla birliği durumu önceden farketmediğinden sığınağı terkeder. Sığınağa baskın düzenleyen beyaz ordu güçleri hayal kırıklığına uğrayınca ağır kış koşulları sebebiyle bölge dışına çıkamayan gerilla birliğinin peşine düşerler. Şafak sökerken yanlarına iyice sokulan beyaz ordu güçlerini farkederek 14 kişilik gerilla birliği yaklaşık 600 kişilik düşman kuvveti ile akşam hava kararana dek çatışmaya başlar. Gerilla birliği arazi uygun olmadığı için akşam olana kadar siperlerden çıkmama kararı alır.

Pusuya giren düşman güçleri kızıl namluların ateşlenmesi ile bir anda çil yavrusu gibi patır-patır dokulurlar o bembeyaz kanın üzerine. Çatışma öğleye vardığında düşman yedi ölü, çok sayıda da yaralı verir. Fakat gerillaların bir çoğunun yoğun ateş sebebiyle cephanesi tükenmiştir. Düşmanın çok yoğun saldırısı altında birşey yapamayan halk ordusu gerillalarından dört yiğit savaşçı ölen düşman güçlerinin silahlarını almak için siperlerinden çıktıkları an yüzlerce kurşuna hedef olarak toprağa düşerler. Akşama doğru tüm gerilla birliğini yokettiklerini sanan beyaz ordu güçleri çatışma alanını terkedince siperde kalan birlik komutanı ve üç savaşçı tepede mevzilenen yoldaşlarının yanına gittiklerinde, onların düşman silahlarını almak için siperlerinden çıktıklarını ve şehit düştüklerini görürler.

Hüseyin Demir, Hüseyin Yıldız, Erdoğan Karataş, Cemile Sevgül, Yazgölü Kılıç, Hidir Aksakal, Hidir Topçu, Suna Ay, Emine Akyüz ve Aynur An 2 Şubat 1990 günü ölümsüzleşerek şehitler kervanına katıldılar.

Nazimiye şehitlerinin devrettikleri kavga bayrağı, o günden bu yana yoldaşlarının elinden hiçbir zaman düşmedi. Onların anısı halk ordusu gerillalarının silahlarından çıkan kızıl kurşunlarda yaşıyor ●

Devrimci savaşımızın yaygınlaşması engellenemez;

Şehitlerimiz bunun teminatıdır!

Zulmün tarihi ne kadar eskiyse, buna karşı isyanın tarihi de o kadar eskidir. Çünkü çelişkinin yasasıdır zıtların karşılıklı birbirini koşullaması. Ülkemiz devrimci savaşımında binlerce komünist ve devrimcinin yaşamını yitirdiği herkesçe bilinmektedir. Şehitlerimizin kanları pahasına yarattıkları değerler bugünüümüzü borçlu olduğumuz, en sağlam ve en temel dayanaklarımızdır. Çünkü bu dayanakların her anı, her noktası büyük özverilerle, büyük kahramanlıklarla doludur. Sınıf savaşımın tarihine aynı zamanda bu tarihin coğrafyamıza ait kesitine bakıldığında çok amansız, çok kanlı bir seyir yaşandığı görülecektir. Kaçınılmaz biçimde bu seyir insanlığın büyük özlemi olan komünizme kadar yaşanacak sınıf savaşımının değişmez gerçekliği olarak farklı şekiller alsada devam edecektir.

Yukarıda belirttiğimiz gibi şehitlerimizin yarattığı değerler en sağlam ve en temel dayanaklarımız ve de kazanacağımız güzel yarınlarımızın en büyük teminatıdır. '70'li yıllarda 50 yıllık revizyonist-reformist-pasifist ve bil cümle burjuva kokuşmuşluğun reddi olarak sınıf mücadelesi arenasında yerini alan Proletarya Partisi, kuruluşuyla başlattığı devrimci savaşımında yüzlerce yiğit kadrosunu ve savaşçısını şehit vermiştir, vermeyede devam etmektedir. Evet devrimci savaşımızda devrime sevdalı olanlar, partisini ve halkını sevenler en ağır bedelleri öderler ve bu zorlu yürüyüşün en önünde olanlarımız ölürken, ölümsüzleşirde de önceliği alırlar. Çünkü onlar devrimin sorumluluklarını yüklenmede hep en önde olurlar, en büyük fedakarlıkları üstlenir, değerleri en ileri noktalarda savunurlar, sahipleştirir ve zorlukları karşı-devrimin saldırılarını tereddütsüzce onlar göğüslerler. Bilinirki sınıf savaşımında, hele de faşizm koşullarında böyle olunmadan bir adım dahi ileri gidilemez. Ölüm Orucu şehidi Hayati Can yoldaşın şu sözleri bu gerçeği en yalın şekilde ifade ediyor: "Kuşkusuz ki mücadele alanlarında değerler yaratmak, kalıcı kazanımlar elde edebilmek bedel ödemeyi gerektirmektedir. Kimimiz bu bedeli işkencehanelerde, kimimiz dağ başlarında şehit olarak, kimimiz sokak ortasında infaz edilerek ödüyor. Bugün bizlerinde burada ödeyeceği bedel bundan farklı değildir. Bende bu bedeli ödeyerek Partime, halkıma ve devrime layık olabilirim bundan onur duyacağım." Ancak her zaman olduğu gibi bazıları bu gerçekleri "şe-

hit edebiyatı yapıyor, ölüm kutsanıyor, ölüm kültürü yaratılıyor" vb. savsatalarla yorumlayıp yadsıyabilir. Ama bunların devrimci savaşımın ihtişamından, destansı tarihinden hiç bir şey anlamayan-anlamak istemeyen, bu görkemli değerleri geriye çekip gözden düşürmeye çalışan, kendi çürümüş dara-

"Dağlayan acılsa, katliamlarsa halkı
Eriyorsa binlerce insan karanlık hücrelerde
Ağlamaktan yanıyorsa gözleri halkın
Yolu yok kurtuluşun isyanı seçmedikçe."

Ülkemiz devriminin ancak silahlı savaşım yoluyla mümkün olduğu gerçekliğine inatla gözlerini yuman, savaşımın büyük bedellerle ilerletilebileceği gerçekliğini görmek istemeyen bu darkafalılar köhne hayalleriyle başbaşa kala dursunlar, onlara en keskin yanıtları biribiri ardına düşen şehitlerimiz vermektedir.

cık dünyalarında kendilerini yaşayan burjuva artığı revizyonist-reformist darkafalılar olduğunu bütün devrimci ilerici kamuoyu bilir. Ki, '96 yılında ülke ve dünya kamuoyunu derinden sarsan, 12 yiğit komünist ve devrimcinin şehit ve onlarcasının da sakat kalması pahasına zaferini taçlandığıımız Büyük Ölüm Orucu Eylemimiz karşısında bu kokuşmuş çevrelerin yine bu zavalı söylemlerle karşımıza çıktıkları yarıktan bilinmektedir. Ülkemiz devriminin ancak silahlı savaşım yoluyla mümkün olduğu gerçekliğine inatla gözlerini yuman, savaşımın büyük bedellerle ilerletilebileceği gerçekliğini görmek istemeyen bu darkafalılar köhne hayalleriyle başbaşa kala dursunlar, onlara en keskin yanıtları biribiri ardına düşen şehitlerimiz vermektedir.

Proletarya Partisi 4 genel sekreter, onlarca önder kadro, yüzlerce üye ve savaşçıyı şehit vererek ülke topraklarını kızıla çevirdi, çevirmeye devam ediyor. Cüneyt Kahraman önderliğinde Parti içine kümelenmiş karşı-devrime ve onun içteki dayanaklarına karşı '96 yılında amansız bir savaş başlatıp, bu savaşta Maoist tarzda yarını bugünden gören, ona göre politika belirleyen

bir perspektifle yıllık planlar dahilinde sürdürürken, bu zorlu savaşımında onlarca değerli kadrosunu ve savaşçısını yitirmeye devam etti. Karşı-devrimin "yeni bölgelere açılımı mutlaka engelleme" çabalarına rağmen, bu zorlu süreçte bile komünist önder Baba Erdoğan yoldaşın "Bir Dersim Yetmez, Hedef Bin Dersim Olmalı" şiarını rehber edinen Proletarya Partisi, yeni bölgelere açılma, savaş yaygın-

partisine açmış ve Mazlum Eren yoldaşın cenazesiyle birlikte ülkeye dönmüş ve '93'ün sonunda 20 kişiye yakın bir grupla birlikte TIKKO saflarında yerini almıştır. Daha geldiği ilk günlerde sempatik kişiliğiyle ve tartışmacı, sorgulayıcı özellikleriyle gelişmeye açık olduğunun sinyallerini vermiş, partinin dikkatini çekmiştir. Orduya katılışı daha 1 ay gibi kısa bir süre olmuşken, komutanlık tarafından hareketli birliğe alındı. Eylemlerde büyük ivmelenmelerin olduğu bir dönem olması itibarı ile de, Altınyüzük, Zimek, İnciaga karakol baskınları, Hıdırdamı'nda konvoy saldırısı, Hoşan'daki büyük çatışma vb. güçlü eylemlerde yer alıp 3-4 ay gibi kısa bir sürede büyük tecrübeler kazandı.

Parti bünyesinde sinsice örgütlenen ve '94 Nisan'ında Partiye bayrak açan pragmatik-makyavelist hizibe karşı kesin ve tutarlı tavrı takınarak bu sürecin yarattığı bunalım ortamından başarıyla çıktı. İsmail Arslan, Kemal Güzel ve Hayati Can gibi önde yürüyen kadrolarımızla birlikte Kıl Karakolu'nun imhası, Hardif Karakolu'na büyük darbenin indirilmesi, şanlı 6 Şubat muharebesi vb. eylemlere de katılan Çetin yoldaş, gerek siyasi ve gerekse de askeri bakımdan gelişimini sürdürüyordu. '96 yılında Proletarya Partisi'nin bünyesine çöreklenen KDH'ye karşı başlattığı büyük mücadelede aktif rol oynayan Çetin yoldaş, bu süreçte de en zorlu görevleri üstlenebilme yeteneğini gösterip Partiye güven vermiş ve Karadeniz'e atanmıştı. Makyavelist hizibin ve KDH'nin yarattığı bunalım ortamında onunla gelen gruptan Çetin yoldaş ve bir kaç yoldaş dışında hiç kimse kalmamış, mücadeleyi terkedip gitmiştir. Çetin yoldaşa büyük bir inançla sarıldığı kavgasında, o kahpe pusuda vurulduğunda TKP(ML) ve Bölge Komutanlık üyesiydi.

Evet devrimci savaşımız faşizmin her türden saldırılarına, engelleme çabalarına rağmen yaygınlaşarak büyüyor, büyümeyede devam edecektir. Bu ayakları havada, ajitasyon olsun diye söylenen bir söz değildir. Ki, böyle olmadığının en güzel göstergesi kahraman şehitlerimizdir. Şehitlerimizin yüce idealleri olan Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirme ve komünizme yürüme yolunda onlara layık olacağımızı, devrimci ihtikam eylemleriyle de kanlarının hesabını soracağımızı bir kez daha haykırıyor ve Çetin yoldaş şahsında tüm şehitlerimizin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz ●

laştırma uğraşını sürdürmüştür. '90'lar da Baba Erdoğan'ın başlattığı Karadeniz açılımını pekiştirmek için '97 ile birlikte bu bölgede tekrar yoğunlaşmıştır Baba yoldaşın ardılları. Ve o ardıllar, ona layık bir şekilde savaşp şehitler kervanına yenilerini katarak mücadeleyi büyütmeye devam ediyorlar.

Bu sürecin ilk filizi yiğit kadın militan Fatma Çiftçi yoldaş oldu. Son olarak 3 Ocak tarihinde seyir halindeki TIKKO birliğinin pusuya düşmesi sonucu yiğit partizan (Çetin-Ulaş) Metin Çakar şehit düştü. Çetin yoldaşın mücadele yaşamı bir çok yönüyle örnek alınması gereken bir yaşamdır. Dersim'in Nazimiye İlçesi Hakis Köyü'nden bir Kürt ailenin çocuğu olan Çetin yoldaş, daha küçük yaşlarda bölgesinde faaliyet yürüten TIKKO gerillalarıyla tanıştı. Aktif mücadelede olmadığı için belli bir süre Avrupa'da kaldı. Burada da Proletarya Partisi ile ilişkiye geçen Metin Çakar, İsviçre'de kitleler tarafından çok sevilen bir kişilik olarak kitle örgütlerinde faaliyet sürdürdü. Mülteciliğin ve kaçkınlığın kol gezdiği, Avrupa'nın kokuşmuş ortamını elinin tersiyle iterek kendisine dargelen bu sınırları kırıp ülkeye dönme kararını verdi. Bu kararını

